ADRIAN PĂUNESCU

CELE MAI FRUMOASE POEZII DE DRAGOSTE

Colecţia „Biblioteca pentru toţi” le-a oferit cititorilor români vreme de o sută de ani capodoperele literaturii române şi universale, iar în 2009 s-a relansat cu gândul de a reedita titlurile clasice ale literaturii române. Ii vom reciti pe autorii ale căror opere ne-au însoţit viaţa şi le vom lăsa de aici înainte moştenire celor dragi nouă, cărţile devenirii noastre şi ale devenirii lor. Un recurs cu care Jurnalul Naţional v-a obişnuit în ultimii ani de existenţă, recursul la România, care de acum va însemna un recurs la patrimoniul cultural naţional prin „Biblioteca pentru toţi”, recurs ce va statua totodată răspândirea şi păstrarea acestuia.
Marius Tucă, Jurnalul Naţional

CUPRINS:

IUBIŢI-VĂ PE TUNURI

Mă voi feri ca de foc de pericolul
Ca dragostea să devină
Obiect al meditaţiei,
Al speculaţiei,
Al filosofiei.
Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
În stare să ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândură uscată.
Alt fel de dragoste am trăit eu
În zilele şi-n nopţile vieţii mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Şi nici un regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneală roşie,
De care s-au învrednicit toţi actorii.
Eu însumi am ceva teatral
În fiinţa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joacă atâţia.
Adolescenţi şi adolescente
Se vor regăsi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd
Şi nu pot.
Căci nici o boală nu devine
Mai mică în tine
Dacă se molipsesc şi alţii de ea;
O, dragostea mea devastatoare,

Câţi tineri îşi vor face iluzia
Că-i poţi salva când te vor citi În cuvintele mele.
Nu există propriu-zis experienţă umană,
Nimic nu e valabil decât o singură dată,
Ca o seringă în vremea modernă.
Totul se aruncă după folosinţă,
Inclusiv dragostea unui poet
Citită în cărţile lui.
Nici Biblia nu foloseşte,
Nici Biblia n-are un conţinut exemplar,
Experienţa din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces-verbal de şedinţă,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales,
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.
Eu sunt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilaţie Ia inimă, ca şi regizorii,
Eu aplaud şi huidui împreună cu spectatorii,
Eu mă spânzur împreună cu administratorul teatrului
În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de greu vandabilă.
Se joacă, dragii mei,
Tragedia dragostei
În faţa scaunelor goale.
Murim şi nimeni nu se uită la noi,
Actorii turbează pe scândura goală
Şi poate că de-atâta singurătate
În sălile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.
N-a fost chip să scap de aceste cuvinte,
A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea

Să-şi omoare toţi eroii,
Ştiind
Că va fi absolvit de marea lui vină
Pentru că, între timp, oricum,
Toţi aveau să moară,
De moarte firească.
Dar eu sunt poet liric,
Eu încă n-am deprins învăţul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devoră persoana întâia.
Şi de-atâtea ori am simţit nevoia
Să mă salvez cu un plural al majestăţii
Şi n-am putut şi unii dintre voi
Au numit, prosteşte,
Aceasta care mi s-a întâmplat,
Egoism.
Şi nici nu am blestemata
Răceală de cuget
A şefului de cadre
Care iubeşte-n taină,
În vreme ce acţionează
Cu dosare şi referinţe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor şi a tuturor celor
Care iubesc.
Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet şi expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilinţelor
Şi al tuturor aşa-ziselor fărădelegi pedepsite
De legi fară de lege.
Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o să se predea
Lecţii de literatură universală
Pe textele mele,
Biată autopsie,

Vinovată şi impudică autopsie,
Câţi dintre voi, care vă veţi supăra pe copiii voştri,
C-au luat note mici
La lecţia „Poezia lui Adrian Păunescu”
N-aţi fi azi în stare
Să mă ucideţi
Pentru poezia de dragoste
La care nu copiii voştri,
Ci voi aţi putea rămâne repetenţi.
Vă voi trece clasa,
Pe voi şi pe femeile voastre,
În faţa cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Şi pentru misterul care ne leagă.
Vă voi trece clasa, vă voi trece veacul,
Veţi supravieţui în poezia mea,
Şi poate mai mult în poezia mea de dragoste,
Care nu e reglementată
Prin hotărâre a Consiliului de Miniştri.
O, bieţii mei prieteni! Scriu poezie de dragoste
Şi ştiu că n-am nici o şansă
În timpul vieţii mele.
Sunt făcut să par altceva,
Suport interdicţia de a vă fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru că-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toată muniţia, toate drapelele.
Teatral uneori,
Pentru că în oraşul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeţi
Întrucât primăria e plină de funcţionari.
Teatral, teatral,
Într-adevăr,
Şi rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonându-vă: Pace şi dragoste

Şi dacă sunt pe lume şi dragostea, şi pacea
Va fi şi Truda de-a le păstra.
Bucuraţi-vă că mai aveţi
Poeţi din acest os,
Păsări de această marcă,
Impulsuri în această direcţie.
Bucuraţi-vă, bucuraţi-vă, plângând,
Că în vreme ce voi mă credeaţi surghiunit
În sintaxa unei singure orientări,
Să lucrez ca orbetele
Pentru înfăţişarea voastră festivă,
Eu iubeam şi scriam
Poezie de dragoste.
Iar pe voi, fraţii mei tineri,
Pe voi, care mă veţi citi crezând
Că veţi avea ceva de învăţat
Din poezia mea de dragoste,
Vă rog, nu pariaţi prea mult
Pe această iluzie.
Nimic nu se învaţă de la nimeni
Până când nu înveţi acel lucru
Din propria ta experienţă.
Voi mă veţi iubi
Abia după ce
Veţi ajunge-n situaţia mea.
Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e iniţiere,
În versurile mele nu veţi găsi
Descrise somptuos
Poziţiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiană
Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensă vatră de cenuşă
La temelia unui rug
Ce arde încă.
Luaţi această carte-n mâini,

Această machetă a unui teatru tragic,
Iubirea e tragică
Pentru că iubirea e moarte,
Iubirea e tragică
Pentru că actorii o rostesc cu suflarea tăiată,
Măreaţă cum e
În scriitura pe care au învăţat-o,
Dar abia aşteaptă să coboare
După ce şi-au îmbrăcat hainele de stradă
În fierbintea, urâta, dar pasionanta lor
Iubire de oameni.
În sală pe fiecare-l aşteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fată pură plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul Municipal,
Se sărută pe scenă cu o actriţă.
Vai, eterna contradicţie
Dintre artă şi viaţă!
Nu vă luaţi după spusele mele, ci după cele scrise
Citiţi cartea mea
Când viaţa v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenţia să vă învăţ nimic,
N-am decât orgoliul de-a mă alătura
Cu toată cenuşa distrugerii mele
Cenuşilor voastre,
Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarăşi
Lumea.
Şi când veţi vedea
În faţa ochilor voştri arzând de iubire
Tunurile veacului pregătindu-se să distrugă
Câmpiile şi fabricile,
Oamenii şi munţii,
Păsările şi peştii,
Bibliotecile şi spitalele
Mormintele şi bisericile,

Nu pregetaţi, aruncaţi-vă hainele de pe voi,
Îmbrăţişaţi-vă, sărutaţi-vă,
Şi pentru că pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-l distrugă sunt calde,
O, voi tineri ai planetei mele,
Convulsionată de-atâtea arme,
Sub ochii holbaţi ai armatelor,
Sfărâmând ochelarii greţoşi ai generalilor,
Fără nici o ruşine,
În numele singurei religii care ne uneşte,
Credinţa în continuitatea speciei umane Iubiţi-vă,
Iubiţi-văpe tunuri!
Concediaţi tunarii
Şi dezamorsaţi obuzele
Şi daţi-ne acest prim şi netrecător
Semn al păcii universale.
Iubiţi-vă,
Iubiţi-vă pe tunuri!
Iubiţi-vă până când le veţi hodorogi,
Până le veţi scoate din funcţiune,
Iubiţi-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmplă s-aveţi în mâini,
Actele voastre, banii voştri, oglinzile,
Chiar şi această carte
Care nu are decât meritul
Că aparţine unui om
Care în viaţa lui, deşi n-a avut norocul
Să facă dragoste pe nici un tun,
Când n-a dormit şi n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiţiei umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Şi cu dăruirea muribundului.
Facă-se profeţia mea,
Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

(Iubiţi-vă pe tunuri, 1981)

DACĂ TU AI DISPĂREA

Dacă tu ai dispărea
Într-o noapte oarecare,
Dulcea mea, amara mea,
Aş pleca nebun pe mare.
Cu un sac întreg de lut
Şi-o spinare de nuiele
Să te fac de la-nceput
Cu puterea mâinii mele.
Lucru lung şi monoton
Să te înviez femeie
Eu, bolnav Pygmalion,
Hai, şi umblă, Galatee.
Dacă tu ai dispărea,
Fi-ţi-ar moartea numai viaţă,
Dulcea mea, amara mea,
Aş pleca în ţări de gheaţă.
Să te fac din ţurţuri reci,
Să te-mbrac în promoroacă
Şi apoi să poţi să pleci
Orişiunde o să-ţi placă.
De-ai cădea întradevăr
În momentul marii frângeri
Aş veni la tine-ncet
Să te recompun din îngeri.
Şi pe urmă voi pleca
Umilit şi iluzoriu
Unde este casa mea
O mansardă-n purgatoriu.
Dacă tu ai dispărea
Şi din râsu-mi şi din plânsu-mi
Te-aş găsi în sinea mea,
Te-aş zidi din mine însumi.

(Rezervaţia de zimbri, 1982)

TE AŞTEPT

Te aştept în fiecare gară,
Dacă se va întâmpla să urci?
Dintr-un buchet întristat de recruţi,
Dintr-o sală de aşteptare
Luminată ieftin,
Dintr-o cutie de chibrituri
Uitată pe peron,
Dintr-o amintire carnală a mea,
Te-aştept să mă ajungi
Din urmă.
În fiecare gară,
În fiecare trecere pe la uşa cuşetei
În care nu dorm,
În fiecare tresărire a osiei vagonului,
Te-aştept să mă ajungi din urmă.
Ca un adolescent
Prima oară-mbătat de-o femeie,
Te-aştept melancolic
Şi cu urechile arzând fratern
Spre toate semafoarele.

(Rezervaţia de zimbri, 1982)

PORTRET CEŢOS

Câte ploi pe lume, câtă comedie,
Du-te, nu se poate închega nimic.
Fir-ar Dumnezeul diavol să ne fie,
Teoretic, multe pot să-ţi tot explic.
Dar esenţialul e acum sfârşitul,
Câte ploi pe lume şi ce mulţi străini,
Ţi-aş tăia din sânge vina cu cuţitul,

Dar tu eşti, întreagă, un regal de vini.
Vor veni prieteni de prin ţări neutre
Ca să-ţi afle starea şi să vă iubiţi,
Milă mi-e de tine printre-acele mutre
De homunculi tragici, de ridicoli friţi.
O să cauţi veşnic marea fericire,
O să ai decepţii, vei trăi năuc,
Vei uita cuvântul a iubi-iubire
Şi vei fi curată numai sus, pe rug.
Prin oraş se-aude delirând salvarea,
Iarăşi e cutremur şi desfrâu enorm,
Mă gândesc că bine o să facă marea
Dac-o să ne şteargă mâine de pe ţărm.
Eşti cedată dramei, eşti născută morţii,
Te-a primit în gazdă minus infinit,
Pleacă, dă-te pradă pân-la capăt sorţii,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit.

(Manifest pentru sănătatea pământului, 1980)

PERECHEA SĂLBĂTICITĂ

Noi doi, numai doi
Şi o biată lanternă
Şi munţii în jur
Şi pădure eternă
Noi doi, numai noi
Şi o frică de toate
Noi doi şi-o ninsoare
Şi un viscol ce bate
În negură lupii
Se cheamă şi latră
Noi doi, numai noi
Şi-o ninsoare de piatră
Şi cerul burând
Pământul fară stele
Noi doi, numai noi

Cu ninsoarea pe piele
Noi doi, testament
Pe o ultimă ciornă
Abia mai plutind
De la bornă la bornă.
Noi doi, numai noi
Ca-n povestea străveche
Puţini, totuşi, doi
Dar ce mulţi ca pereche,
Noi doi, numai doi
Un bărbat şi femeia
Dar unde-i acum
Ea, lanterna aceea?
Şi eu sunt cu tine
Şi tu eşti cu mine
Şi încă e bine
Încă e bine
Mi-e cald ca să-ţi dau
O măruntă căldură
Ţi-atârn de priviri
Mi te reazimi de gură.
Noi doi, numai doi
Într-o linişte mare
Încet resorbiţi
De natură şi fiare
Şi fiare eram
Pe-o cărare de munte
Şi nu mai simţeam
Deznădejdi, amănunte
Atât de departe
De oricare rană,
De însăşi condiţia
Noastră umană.
Că nu mai purtam
Parcă haine pe umeri
Uitasem să fiu
Şi uitaseşi să numeri

Şi nu eram doi
Ci o turmă aiurea
Pârâul, lanterna,
Ninsoarea, pădurea.

(Rezervaţia de zimbri, 1982)

TE IUBESC

Te iubesc cu toată toamna, te iubesc cu toată moartea,
Te iubesc cu toată viaţa, te iubesc cu tot ce eşti,
Pentru tine luminează toate stinsele fereşti,
Pentru tine se coboară din biblioteci şi cartea,
Dar auzi că e mai mare toamna asta decât noi,
Dar auzi un plug de berze ceru-n suflet ni-l răstoarnă,
Te iubesc cu-ntreaga toamnă, te iubesc cu-ntreaga iarnă,
Tot ce văd în lumea mare iau în ochi şi-mpart la doi,
Te iubesc când nu mai este nici o umbră împotrivă-ţi,
Te iubesc din depărtare, te iubesc din trupul tău,
Te iubesc sub jugul dulce al părerilor de rău,
Sunt actorul care joacă rolul ultimului crivăţ,
Te iubesc din tine însăţi, te iubesc din mine însumi,
Râsul tău ce bine şade blând proteguit de plânsu-mi.

(Rezervaţia de zimbri, 1982)

ILUZIA UNEI INSULE

Diseară-i plecarea în insula mea, trăsura de nuc te aşteaptă la scară, ia-ţi haine mai groase şi nu-ntârzia, căci câini-poliţişti s-ar putea să apară.
Nu-ţi face probleme, birjarul e mort şi caii sunt morţi şi trăsura e moartă, fugim fară martori, în nu ştiu ce port, în insula mea la cinci capete spartă.
Acolo, vom creşte copii monstruoşi, lachei de metal şi de mâzgă vor râde, cu veşti ne-o ticsi de la moşi şi strămoşi, tic-tac, telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi, şi le vom trimite în lume de-a rândul, ca-n sticle băgându-le în câte-un ochi, Al Patrulea Ochi pentru casă păstrându-l.
Şi ziua întreagă, noi goi, fară tiv, pe sănii de foc vom zbura într-o vale, iar eu, gospodarul, voiesc să cultiv grâu dulce şi leneş, pe coapsele tale.
Te-aştept deocamdată. E mijlocul verii, e mijlocul iernii, ciudată poveste; iar când vei urca, e-n zadar să te sperii, trăsura ca moartea părându-ţi că este.
E numai iluzie, dincolo-s eu, te-aştept cu făclii, patru mii şase sute, zadarnic te sperii că ninge mereu, că străjile drumului fumegă mute.
Hai, vino şi urcă şi spune ceva, birjarul e mort, are sânge de cârjă; te-aştept fară martori în insula mea, port haină de nuc, sunt aproape o birjă.
Iar dacă nu-mi vezi faţa ce mi-am găsit-o, să ştii că, în insula mea, totuşi, sunt movilă a celui mai proaspăt mormânt, întinde piciorul şi calcă, iubito!
Şi asta e totul. Plecarea-i diseară. Fantoma trăsurii aşteaptă la scară.

(Fântâna somnambulă, 1968)

O ASTFEL DE NOAPTE

De multă vreme îţi vorbesc despre o anumită noapte
Şi tu mă întrebi ce fel de noapte,
Şi mie îmi vine greu să-ţi descriu acea noapte
Şi tu nu înţelegi de ce mă tulbur când vorbesc despre
Noapte.
O, cum Dumnezeu mi-a dat norocul
Să-ţi pot arăta această noapte despre care cred
Că e noaptea asemănătoare cu ultima mea noapte,
Vino la fereastră şi priveşte.
Până acum o secundă a nins,
De acum o secundă s-a făcut mai frig,
Peste o secundă va începe să ningă din nou

Lacom, senzual,
Şi luna va fi în spatele fulgilor
Gata ea însăşi să cadă pe pământ.
Un câine va lătra sub un clopot,
Ninsoare, ninsoare, atât de puternică
Încât ferestrele vor vibra
Şi se vor trezi copiii lumii,
Un tunet al ninsorii,
Din ce în ce mai roşie ninsoarea.
Şi eu căzând pe soclul pământului înflăcărat
Ca un muc de lumânare
Retezat brusc şi căzând spre podea,
Iubito, noaptea aceea a început,
Cineva îmi pipăie capul pe întuneric
Ca pe-un capăt de lumânare
Ca şi când ar vrea să-l aprindă.

IUBINDU-NE INTRADUCTIBIL

Iată, îţi spun, e seară
Şi luna deasupra Munţilor Rodnei
Desferecă trezorerii
Şi toate cele pe care
Nu le putem vedea îndeobşte
Din cauza grabei,
A stresului,
A rutinei,
Se văd ca-ntr-o sală cu statui în al cărei fundal apare din moarte sculptorul însuşi, iluminat de extazul real în lumea fizică a unei himere pe care numai el o vede.
Astfel văzurăm Ineul ca un cap de sculptor răsărind din grohotişuri, din brazi,
Şi din substanţa cosmică a himerei care înşine eram.
Iată îţi spun ar trebui
Să ne oprim din dragostea noastră pentru a o putea povesti.
De ce nu vrei
Să-ţi desfaci buzele din buzele mele şi braţele din braţele

mele, ca să lăsăm, cu bună ştiinţă, şi altora dragostea noastră exprimată pe de-a-ntregul estetic?
Nu vrei tu, iubirea mea, ca şi cei ce se vor iubi mâine să iubească iubirea noastră?
Nici nu-mi explic de unde am această stare de graţie în care scriu.
Oricum, mă simt ca un pian ale cărui clape nu aşteaptă degetele pianistului spre a cânta, ci dintr-o străveche şi dulce credinţă se ridică ele însele şi izbesc, după o partitură numai de ele ştiută, degetele care ar trebui să le lovească.
Şi iată am starea de graţie
În care risc în fiecare clipă totul
Şi nu pierd în niciuna din clipe nimic.
Schiori din marile zăpezi veşnice
Îmi sar pe lângă tâmple
Şi mă încărunţesc
Şi cad în memoria mea,
Într-un slalom magnetic,
Şi Munţii Rodnei,
Acoperiţi de vistieria lunară,
Sunt şi ai mei în aceste clipe,
În care Someşul
Se compune din lacrimile mele
Şi ale tuturor cerbilor răniţi.
Totul mi se pare frumos,
Chiar şi succesiunea anotimpurilor
Pe care am contestat-o îndelung
Îmi apare ca un inegalabil
Capitol de estetică aplicată,
Frunzele acestea ce cad pe noi,
Într-o debandadă
Extrem de bine organizată,
Par zalele ruginite
Ce se desfac din armurile
Cu care până la sfârşitul verii
Se îmbracă agresorii
Viscolitelor cetăţi din univers,

Sunet de zale, sunet de frunze ce cad.
Nu ţi se pare interesant că nu te-am mai întrebat în toate aceste zile de rodnică şedere lângă Munţii Rodnei, de nici o farmacie şi că n-am mai ascultat nici un buletin de ştiri? Iată, îţi spun şi acum, ai posibilitatea să devii eternă.
Nu merită să sacrifici legenda pe care ţi-o pregătesc de dragul unui sărut vremelnic, de dragul unei îmbrăţişări pasagere.
Ca şi în adolescenţa ta care nu s-a încheiat,
Te rog pozează-mi, ca să te scriu cum eşti, să te transcriu pe curat, aşa cum te botezasem
Provocator şi nărăvaş,
Carmen Minutare,
Lângă atâta Carmen Seculare.
Ţii minte noaptea trecută când ne iubeam
Şi între noi a intrat lumina lunii?
E-atâta lună plină aici, la Năsăud, încât acum îmi explic, luminozitatea aproape inumană a poeziei lui George Coşbuc.
Cred că pe-aici pe undeva, ţăranii particulari fac lună plină.
Era în odaie, n-o mai ţii minte?
Foşnea în hainele noastre şi dezacorda pianul preocupărilor clasice ale preadolescentei care ne-a cedat pentru câteva zile odaia.
N-am întâlnit atâta lună plină niciodată.
Apare de ziua,
Din fierării,
Din pădurile Rodnei,
Din confluenţa mirifică
A Ardealului cu Maramureşul şi Bucovina,
Din inelul logodnicilor
Care nu se mai căsătoresc,
Din groapa comună
Cu oseminte de aur
A protoistoriei naţionale,
Nu ştiu de unde
Apare această lună plină, care ieri noapte a pătat cu aur ţolul de lână în care ne iubeam.
Hai, vino, îţi spun, să te arăt lunii. Am ambiţii literare cu tine.

O iubire prea mare
Între Gioconda şi pictorul ei
Ar fi făcut-o imposibilă
Pentru ceilalţi,
Dar tu nu mai vrei nimic,
Ba chiar acum îmi şopteşti
Că nu-ţi mai trebuie
Nici pâine, nici apă, nici poezie
Şi nici legendă, ci numai iubire,
În stare primitivă,
Fară ecou şi fară glorie,
Şi poate ai dreptate,
Poate că e destul
Ce s-a scris până azi
În materie de poezie de dragoste.
Cum aş putea eu aduce
Munţii Rodnei sub cerneala mea
Şi Someşul îndărătul ochilor mei
Şi cine ar putea să măture
Luna plină din odaia noastră
În care ne iubim
Şi-n care pianul
Cântă singur Chopin
Şi, vai, ne odihnim din când în când
Spre a putea pleca pe urmă liniştiţi
Către focurile de zale ruginite
Ale toamnei,
Lăsând cărţile de dragoste ale lumii să se citească una pe alta;
şi noi să ne iubim în taină, primitiv, intraductibil.
16 octombrie 1986, Năsăud
(Locuri comune, 1986)

COPACI FĂRĂ PĂDURE

Spune-mi, pădure cu frunza rară,
Unde-i iubirea de astă-vară,
Nu ştie iarna să se îndure

De noi, copacii fără pădure.
În povestea copacilor goi,
Scârţâind într-o singură uşă,
Este vorba de noi amândoi,
Este vorba de foc şi cenuşă.
Doi copaci fară frunze pe drum,
După cum îi priveşte înaltul,
Doi copaci prin sărutul de scrum,
Aplecându-se unul spre altul.
Toată vara a fost numai foc
Şi-au fost stele în nopţi fară stele
Şi, prin toamna şederii pe loc,
Cade ultima frunză spre ele.
În zadar către tine întind
Nişte crengi ce-mi fuseseră braţe,
Alte uşi se aud scârţâind,
De tomnatecul vânt să se-agaţe.
Nu mai suntem decât doi copaci,
Vor veni tăietori să ne tundă,
Vor lua crengi toţi copiii săraci,
Pentru flacăra lor muribundă.
Şi, chiar dacă mă vei mai iubi,
Peste crivăţul iernii ce vine,
Fără braţe, cu ochii pustii,
N-am să am ce întinde spre tine.
5 august 1994, Cozia – Râmnicu Vâlcea
(Front fără învingători, 1995)

GÂTUL

Nici o secundă de pace,
Nici o secundă de-ncredere,
Gelos, furtunos, obosit,
Căpătuială distrusă, cu voia,
În arenă plângând pentru târfe,
În singurătatea cenuşă de psalmi,

În temelia osului măcinat,
Chiar îngheţat pe care bocăniţi,
Copcă mi-e gura pentru pescarii
Noului val,
Plângeţi, lătraţi, nici o secundă de pace,
De-ncredere.
Gelozia e religia mea,
Sunt făcut din bănuieli, urlu grosolan
La propria-mi umbră păscută
De calul meu,
Mamă, te urăsc pentru că te-ai iubit cu tata,
Chiar dacă
Numai aşa a fost posibilă naşterea mea,
Gelos, absurd, mâncând zăvorul,
Lingând sarea din lacrima iepurelui,
Irla – poma – şi Măria ta Întunericule,
Sfinte Othello, iată-mi corabia.
Nu destulă iubire.
Dar gelozie până la refuz!
Gelos pe câinii care te apără
Şi pe hoţii care te-atacă,
Pe totul, fir cu fir,
Gelozia mea nu face discriminări,
Urăsc deopotrivă pe tatăl tău şi Marea Neagră, mi-e silă de fraţii tăi şi de norul frumos.
Irla – poma – si,
Să plângem împreună, Sfinte Othello, mâinile mele sunt în slujba ta, spre gâtul bezmetic al celei ce chiar numai prin naştere minte, chiar numai vorbind trădează, chiar numai dormind conspiră.

(Repetabila povară, 1974)

ATINE, AMINE

Mai miros a tine, mai miroşi a mine, o să vină vremea să ne şteargă ea, încercare aspră, misiune grea, nouă, niciodată, nu

ne va fi bine.
Te-am iubit cu moartea în împreunare te umpleai de mine, iarăşi te vâna, azi rămâi cu moartea, trista, blânda mea, eu rămân cu pielea scânteind de sare.
Mai miros a tine, ochii mei sunt plini de-ale tale lacrimi până în călcâie, dragoste finală, moartea mea dintâie, floare-n gelozia sectelor de spini.
Mai vorbesc cu tine – trist şi dureros prin al cărnii noastre-mpreunat miros.

(Iubiţi-vă pe tunuri, 1981)

ULTIMA CARTE

Ultima carte
Ultima mea carte de versuri va purta numele tău,
Numele tău de sărbătoare, numele tău de bucurie păgână,
Numele tău pe care nici nu-l ştiu bine,
Numele tău bolnav de consoane, iubito,
Numele tău pe care îl iubesc şi îl urăsc,
Pe care îl iubesc şi pe care îl urăsc
Ca să zic aşa, nu din tot sufletul meu,
Ci din tot numele meu.
Ultima mea carte de versuri va purta numele tău,
Iar pe fiecare filă din cele două care o vor compune
Va fi numele tău, va fi numele meu
Şi sumarul.
Dar spune-mi, spune-mi rar şi clar cum te cheamă
Că trebuie să scriu,
Să termin de scris ultima mea carte de versuri
Care are două versuri: numele tău şi numele meu,
Trebuie să închei socotelile, să fac contract cu editura,
Să vedem ce părere are redactorul de carte
Despre ultima mea carte de versuri care va conţine
Două versuri necruţătoare, două versuri ucigătoare,
Două versuri inflamabile, două versuri cumplite,
Două versuri potrivnice, două versuri shakespeareane,

Două versuri conspirative, ultimele două versuri,
Ultima mea ieşire în lume înainte de a trece la creşterea animalelor.
Hai, spune-mi numele tău, vreau să închei cartea
Mă aşteaptă zeţarii, mă aşteaptă cititorii,
Mă aşteaptă ieşirea prin oglindă,
Vreau să definitivez opera mea ultimă
Din ceea ce a fost mereu
Opere Alese din Opere Complete.
Cartea mea ultimă de versuri
Compusă din numele tău şi numele meu
Nume care nu vor rima niciodată
Hai, spune, învaţă-mă, spune,
Spune-mi numele tău
Şi te mai rog ceva, nu râde,
Nu mă batjocori, nu mă considera zăpăcit,
Dar spune-mi şi numele meu,
Spune-mi cum mă cheamă
Ca să pot încheia ultima mea carte de versuri
Compusă din două versuri
Numele meu şi numele tău
Înainte de a pleca în munţi
Să mă apuc serios
De creşterea animalelor fară nume.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

TOTUŞI IUBIREA

Şi, totuşi, există iubire
Şi, totuşi, există blestem,
Dau lumii, dau lumii de ştire,
Iubesc, am curaj şi mă tem.
Şi, totuşi, e stare de veghe
Şi, totuşi, murim repetat
Şi, totuşi, mai cred în pereche
Şi, totuşi, ceva s-a-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume,
Un pat, întuneric şi tu,
Intrăm în amor fară nume,
Fiorul ca fulger căzu.
Motoarele lumii sunt stinse,
Reţele pe căi au căzut,
Un mare pustiu pe cuprins e,
Trezeşte-le tu c-un sărut.
Acum te declar Dumnezee,
Eu însumi mă simt Dumnezeu,
Continuă lumea, femeie,
Cu plozi scrişi pe numele meu.
Afară roiesc întunerici,
Aici suntem noi luminoşi,
Se ceartă-ntre ele biserici,
Făcându-şi acelaşi reproş.
Şi tu şi iubirea există
Şi moartea există în ea,
Îmi place mai mult când eşti tristă,
Tristeţea, de fapt, e a ta.
Genunchii mi-i plec pe podele,
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Deşi inchiziţii te cer.
Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

(Rezervaţia de zimbri, 1982)

ULTIMA ZI

Ce a fost a fost,
Ce va fi va fi,
Uite c-a venit
Ultima zi.

Dacă vei voi
Cea din urmă zi
S-o trăim măcar pe ea frumos,
Să plecăm în munţi,
Unde nu sunt punţi,
Unde merg şi vulturii pe jos.
Să dormim puţin,
S-avem nişte vin
Cu anestezii de Cabernet,
Eu să te ascult
Şi tu să taci mult,
Să ne depănăm viaţa-ncet.
Dup-atâta timp,
Nu pot să mă schimb,
Totuşi, trebuia să mă cunoşti
Şi, la cap de zi,
Pentru a sfârşi,
Plângem amândoi, ca nişte proşti.
Poate că-s naiv,
Dar te mai cultiv
În antichităţi de sentiment,
Piesa noastră-n doi
Va avea apoi
Un târziu, zadarnic happy-end.
Eram numai doi,
Zilnic numai doi,
Drum nici înainte, nici-napoi,
Cum s-a întâmplat
De s-a adunat
Şi e toată lumea între noi?
Răni atâtea am,
Ca un cal în ham
Care trage greu un car de spini
Şi-am să ies în târg
Şi-am să-mi vând cu sârg
Toate rănile la cabotini.
Ne minţim mereu

Unul, tu sau eu,
Are-n mână ultimul atu.
Trec la suferinzi,
Murmur în oglinzi,
La adio, la adio, tu.
Nu se mai aud Păsări de la Sud,
Un curent polar le străbătu.
Ca-ntr-un trist halou,
Îţi rostesc, din nou,
La adio, la adio, tu.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

UMBRA

Fiori prin mine umblă
Şi nu am trebuinţă,
Te rog pe tine, umbră,
Să redevii fiinţă.
Eu, umbra aceasta pe care
O semeni în sufletul meu,
Cu milă şi tristă mirare
Voi duce-o cu mine mereu.
Şi-apoi într-o zi oarecare,
În care-mi va fi cel mai greu,
Voi pune-o în vechi calendare,
Duminica trupului meu.
Flămând de iubirea întreagă,
Pe vremi cu amurg mohorât,
Când zorile noaptea-şi dezleagă,
Mă satur cu-o umbră şi-atât.
Şi sufletul meu te mai roagă,
Magnetic catarg doborât,
Tu, umbră tăcută şi dragă,
Aşază-ţi fularul la gât.
O umbră se-nchide în mine,
O umbră prin mine trecu,

E-atâta de rău că e bine,
E-atât de mult da că e nu.
Bacovia-şi iese din sine
Şi râde în a şi în u,
O umbră în viaţă mă ţine
Şi umbra aceea eşti tu.

PRIMA ZI DE PACE

Mâine plecăm fiecare în altă direcţie,
Mâine vei nota o adresă,
Mâine voi nota o adresă
Mâine constructorii vor începe să zidească între noi
Case şi apeducte, cimitire şi formalităţi.
Mâine, ultimele împletituri ale ştreangului nostru se rup.
Mâine iarba de sub tălpile tale va creşte spre Nord Mâine
iarba de sub picioarele mele Va creşte spre Sud.
Mâine ca să intri aici va trebui să te legitimezi Mâine, prin
moartea noastră Fiecare lucru al nostru Se va sparge.
Ceaşca de ceai se va rupe în două
Clanţa de afară va pleca odată cu tine
Şi clanţa dinăuntru va cădea
La picioarele mele, mâine,
Vom pune pe foc scrisorile de dragoste
Şi vom da animalelor curţii să mănânce
Fiertură de punţi sfărâmate
Şi pilitură de zăvor.
Mâine inima va cădea din porumbel
Ca o monedă.
Şi-n frunzele stejarului
Va urca un dezacord gramatical.
Mâine după sute de zile şi nopţi
Când ne-am spus: bună ziua, noapte bună
Ne vom spune: adio!
Mâine va fi prima zi de pace
După acest război de-o mie de zile
Pe care l-am iubit, l-am dorit,

Şi l-am pierdut amândoi.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

OAMENI DE ZĂPADĂ

Ninge sfânt şi păgân
Numai ochii ne rămân
Despărţirea s-o mai vadă,
Că, în rest, noi ne-am stins
Şi-am ajuns de-atâta nins
Nişte oameni de zăpadă.

Ninge fară milă, ninge şi ne doare, ninge cu fărâme albe de pian, ninge cu tristeţe şi cu felinare, ninge ca la moartea încă unui an.

Câţi au fost de gardă – voie cer să doarmă, câţi au fost cu somnul rătăcesc pe străzi, ne aflăm în lume ca în ţevi de armă, când sugrumă lupii fragedele prăzi.

Ninge fară milă, cu vinovăţie, ca o inculpare, ca un martor mut, ninge cu o nuntă, ninge şi sfâşie, se fărâmiţează ultimul salut.

Vai de noi, femeie, ninge-a despărţire, vom pleca departe unde-avem de mers, ninge să despartă gheaţă şi iubire, oarbe felinare cad din univers.

Ninge ca pe piatră peste carnea noastră, ninge ca pe munte, ninge ca pe mort, ninge incurabil, molimă albastră, ninge pe vaporul scufundat în port.

Ninge peste buze, ninge peste pleoape, ninge peste îngeri, ninge peste văi, ninge peste clopot, ninge peste ape, ninge incredibil peste ochii tăi.

Ninge în neştire, otova, aiurea, ninge ca-n porecle, ninge ca-n blestem, ninge ca un trăsnet, ninge ca pădurea, ninge să se stingă vocea când te chem.

Ninge ca-n Esenin şi-n poema rusă, ninge fantomatic şi bacovian, ninge că sunt rece, ninge că eşti dusă, ninge ca la moartea ultimului an.

(Iubiţi-vă pe tunuri, 1981)

AMĂGIRE

Şi iar a venit primăvara
Şi iar ne minţim că-i frumos
Şi frunzele iar urcă scara
Şi-i verde pământul pe jos.
Şi iar calendaru-nfloreşte
Şi câinii se aud de la stâni,
Dar vai, tot acum, pe muteşte
Mor grabnic atâţia bătrâni.
Vin nopţile scurte de vară
Şi păsări se-ntorc de la Sud,
Dar dacă e ultima oară
Iluzia verdelui crud?
Cu lanţuri legate de glezne
Oricât de lumină ar fi
Noi mergem de-a pururi prin bezne
Mereu nelegitimi copii.
Mereu în aceeaşi clipită
Urât şi frumos, mort şi viu,
Ne paşte o soartă cumplită
Nimic nu-nţeleg cei ce ştiu.
Şi iar a venit o părere
Şi iar va pleca înapoi,
Prea mare impozit ne cere
Că ninge în suflet la noi,
Dar bine-ai venit, amăgire,
Mai stai, mai durează un pic,
Această minţită iubire
Oricum e mai mult ca nimic.

FEMEIE A LUMII

De fiecare dată
Când m-am apropiat de tine

Femeie a lumii
Şi singurul ei fapt de ispravă,
Părea că eşti perfectă,
Părea că ţi-e bine,
Dar, femeie a lumii,
Totdeauna ai fost, totdeauna ai fost,
Obosită,
Pierdută,
Bolnavă,
Femeie a lumii
Şi singurul ei rost.
Ca la monumente
Veneam la tine
Să-ţi aduc flori,
Şi cum mă apropiam
Prin fâşiile de tifon convalescente
Abia surâdeai
Şi începeai să mori,
Femeie a lumii
Printre noi,
Imbecilii nemuritori.
De fiecare dată, de fiecare dată,
Mi-ai fost promisă şi mi-ai fost furată
Eu te trăgeam către cele şapte arte,
Moartea te trăgea către moarte.
Eu veneam la tine să mă fac sănătos
Şi trebuia să-ţi culeg cioburile de pe jos,
Femeie a lumii, cu toată faina
Foamei noastre în os.
Uite, m-apropii de tine,
Uite, mai încerc
Şi, vai, totdeauna ţi-a fost rău,
Şi, vai, niciodată nu-ţi va fi până la capăt bine.
În fiecare zi sufletul tău
Aşteaptă să iasă din cerc,
Astăzi m-ai privit în ochi şi mi-ai zis:
Abia aştept să se termine toate odată,

Şi te-mbrobonase roua unui vis,
Femeie a lumii, mereu vinovată.
Tu nu vezi
Că vârstele vieţii tale
Se succed fară milă,
Eu vin la tine ca la un monument
Şi tot eu
Te-mbolnăvesc
Şi te oblig să fii umilă.
Eu te îmbătrânesc
Şi eu te părăsesc,
Pe urmă eu plâng
De singurătate
Şi simt sub umărul stâng
Că s-au adunat prea multe
Şi de toate.
De fiecare dată
Te vreau fată
Şi mă supăr
Şi te urăsc
Şi nu te iert
Că nu eşti decât o dată,
Deşi lăcomia mea e vinovată.
Femeie a lumii,
Totdeauna văduvă
Chiar şi înainte de a fi măritată.
Am venit la tine, la monumentul tău
Să-ţi aduc flori
Şi să-ţi dau braţul
Să te ajut să cobori,
Să te sărbătoresc.
Femeie a lumii
Ca toate fetele,
Şi să te pun
Să-mi cureţi pantalonii
Şi să-mi dai cu cremă ghetele
Cu care am trecut

Prin noroiul lumesc
Şi pe urmă să-ţi reproşez
Că nu te îngrijeşti de tine suficient,
Că trebuie să te porţi cu tine mai atent,
Că trebuie să mă ţii la distanţă
Cu oarecare talent.
Femeie a lumii,
Rană şi floare,
Singurul titlu urgent
Din toată
Publicistica
Întind mâna spre tine
Şi văd că eşti bolnavă,
Te doare capul,
N-ai poftă de mâncare,
Eşti palidă.
Şi ai extremităţile reci,
Dumnezeule ce obosită eşti,
Dumnezeule, cum te calc în picioare În fiecare zi,
Deşi noi ne-am născut
Spre a ne iubi.
Şi chiar ne şi iubim
Şi de ce să ne ferim să facem copii
Când într-o zi
Vom afla de la nepoţi
C-am îmbătrânit cu toţi?
Şi tu, care eşti mereu mai tânără
Decât mine,
Şi eu, care te fac să nu-ţi fie bine.
Noaptea aceasta mă furnică,
Gulerul cămăşii pe scaun
Singur se încheie,
Trebuie să mă ridic din pat,
Trebuie să te iau în braţe,
Trebuie să te salvez,
Dă-mi rana ta s-o port
Dă-mi rana ta, femeie.

14/15 decembrie 1985, Bucureşti
(Locuri comune, 1986)

ANTIPRIMĂVARA

Primăvară, care-aifost,
Nu veni, n-ai nici un rost
Poţi să pleci, suntem reci,
Iarnă ni-ipe veci.
Ce dacă vine primăvara
Atâta iarnă e în noi
Că martie se poate duce
Cu toţi cocorii înapoi.
În noi e loc numai de iarnă
Vom îngheţa sub ultim ger
Orbecăind pe copci de gheaţă
Ca un stingher spre alt stingher.
Şi vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Şi cuiburi au murit la streşini
Şi lângă mine nu eşti tu.
Schimbări mai grave decât moartea
Au fost şi sunt şi vor mai fi
La mine-n suflet este vifor
Şi vin nebuni să facă schi.
Şi ninge până la prăsele
Ninsoarea-mi intră-n trupul tot
E-un dans de oameni de zăpadă
Ce-mbrăţişarea n-o mai pot.
În noi e iarnă pe vecie
Doi foşti nefericiţi amanţi
Ia-ţi înflorirea, primăvară,
Şi toţi cocorii emigranţi.

POZEAZĂ-MI

Astă-seară, ultima noastră seară;

Înainte de a ne despărţi,
Te-am rugat frumos te-am rugat respectuos să stai jos,
Pe un scaun, în faţa mesei Ia care scriu, ca să-mi pozezi.
Chiar dacă n-ai să mă mai iubeşti, chiar dacă ai să fii ocupată cu copiii tăi, cu necazurile tale, cu examenele tale, eu te rog să-mi pozezi ca să te ţin minte.
Fac aici câteva schiţe, notez disperat,
Stenografiez albastru ochii tăi şi nu-mi iese, nu-mi iese ce văd, eşti greu de scris, aşază-te, mai stai.
Lanţul se va rupe în câteva ore,
Vreau să te ţin minte
Şi să te mai iubesc,
Vreau să nu te uit,
Măcar atât:
Să nu te uit.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

LA NUNTA TA

Dreptul să colind îl cer
Dalbe flori şi lerui Ier
Pentru ea, doar pentru ea,
Măritata mea.
Eu vin la nunta ta, iubito,
Şi nu voiesc nimic să-ţi cer,
Dar roagă-ţi naşii să mă lase
Să-ţi cânt la nuntă lerui Ier.
Colindător fară de casă
Colindător fară noroc
Un strop de vin şi-un strop de pâine
Iţi cânt şi-apoi o iau din loc.
Am drum în faţă şi în urmă
Din când în când mai mor prin munţi,
Dar am venit să-ţi cânt colindul
Preafericitei tale nunţi.
Pot să-l rostesc şi din picioare

Nu am pretenţii de mesean
Un strop de vin şi-un strop de pâine
Şi-am să-ţi colind nepământean.
Iubita mea vândută lumii,
Nimic n-aş mai putea să sper
Că florile nu mai sunt dalbe
Şi lerui nu mai este Ier.
Dar eu colind bătut de lacrimi
Colind şi voi mai colinda
La toate nunţile din lume
Afară doar de nunta mea.

CU TINE

Cu tine viaţa mea se luminează,
Cu tine hotărăsc a obosi,
Cu tine urc astenic spre amiază
Şi mă sfârşesc în fiecare zi.
Cu tine e-mpăcare şi e luptă,
Cu tine este tot şi e nimic,
Cu tine-mi înfloreşte lancea ruptă,
Cu tine sunt şi mare, sunt şi mic.
Cu tine totu-i parcă unt pe pâine,
Cu tine bradu-i brad, şi nu sicriu,
Cu tine astăzi mi se face mâine.
Cu tine mor pentru a fi mai viu.
Cu tine poezia mea există,
Cu tine chem zăpezi şi-alung zăpezi,
Cu tine nici tristeţea nu e tristă,
Cu tine eu te văd când nu mă vezi.
Cu tine sunt nedrept şi sunt dreptate,
Cu tine sunt gelos şi sunt gheţar,
Cu tine-ncep şi se termină toate,
Cu tine într-un schit apar – dispar.
Cu tine e lumină şi-ntuneric,
Cu tine zac să mă-nsănătoşesc,
Cu tine cubul redevine sferic,

Cu tine ce-i drăcesc e îngeresc.
Cu tine e mai rău şi e mai bine,
Cu tine reîncepe viaţa mea,
Cu tine e mai greu ca fară tine,
Dar fară tine nu s-ar mai putea.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

PERSONAJUL PRINCIPAL

Acest roman de dragoste,
În care te-am descris
Ca personaj principal,
Tremură din toate literele,
Ca să te cuprindă.
Astâmpără-te,
Nu mai sări din mers,
Nu deveni imprevizibilă,
Respectă regula jocului:
Eu te scriu pe tine,
Nu tu pe mine.
Şi, pe de altă parte,
Nu se iese dintr-un roman
După cum îţi vine,
Pregăteşte-te, nu întârzia,
Te-aşteaptă, oricum,
Madame Bovary şi Anna Karenina.
Trage coperta ultimă, după tine,
Fă curat printre litere,
Deschide titlul,
Să intru şi eu la noapte,
Că mor aici
Pe coperta din faţă
De dorul tău.

(Liber să sufăr, 2003)

ARUNCAREA ÎN VALURI

Iubita mea, să ne-aruncăm în mare
Împleticiţi în sare şi guvizi
Să fie marea templul nunţii noastre
Pe urmă, uşa ţărmului s-o-nchizi.
Iubita mea, te-ai îmbrăcat în alge
Şi te sărut cu univers cu tot
Pe zarea sfâşiată de păcate
Plutim râzând şi ne iubim înot.
Iubita mea, să ne-aruncăm în mare
Şi să trăim în mare neînfrânt
Să ne luăm dacă voieşti la vară
Trei săptămâni concediu pe pământ.
Ţi-am spus demult că pe pământ sunt rele,
Ţi-am spus că marea-i căpătâiul meu,
Ţi-am pregătit o flotă scufundată
Şi-o nuntă pe-un vapor de minereu.
Iubita mea, să devenim acvatici,
Pământul care suntem ni-i destul,
Sătulă eşti de cele pământene,
De cele pământene sunt sătul.
Ne vor privi prin sute de binocluri,
Se vor uita ca la un alt prăpăd
Mirându-se că doi fusesem parcă
Şi ei pe mare numai unul văd.
Dar nu-i nimic, le vom plăti aceasta,
Vom reveni în anul 2000
Cu plete-ncărunţite mult de sare
Şi-n braţe cu o mare de copii.

CONVIEŢUIM

Uite ce voiam să-ţi spun,
Viaţa ta şi viaţa mea încep să semene una cu alta,
Gura ta şi gura mea încep să semene una cu alta,
Ne apropiem la gesturi,

Avem ticuri comune,
Există cercetări medicale
Care stabilesc indubitabil
Că din motive
Neclare până la capăt
O convieţuire
E un mare atelier fotografic,
O convieţuire
Apropie mai mult ca o zămislire,
Mai mult ca o naştere,
Mai mult ca o pantomimă.
Mama şi tata
Seamănă atât de mult
Că la bătrâneţe nici nu mai ştii
Care e mama, care e tata.
Astfel şi noi
Zi de zi semănăm tot mai mult,
Iubindu-ne tot mai mult,
În aşa fel încât
Ca şi mama, ca şi tata
Ne vom stinge pe rând
Fără a se şti
Cine a murit,
Cine mai e viu,
În acest proces de tipizare,
În acest proces de asimilare,
Prin care trecem acum şi noi
Împrumutându-ne trăsăturile,
Ticurile,
Devenind unul sau altul,
Un obiect fară utilitate.
Uite ce voiam să-ţi spun
Ne pândeşte pericolul
Că semănăm,
Pentru că ne pândeşte pericolul
Că ne iubim,
Şi eu când vorbesc cu tine

Cu mine vorbesc oglindă,
Şi, vai, vor fi confiscate oglinzile
Pentru repetate
Operaţii de multiplicare.
Uite ce voiam să-ţi spun,
Cu gura mea care seamănă
Cu gura ta,
Dacă nu mi-ai spune tu Tot aşa, tot aşa.

(Locuri comune, 1986)

LA ADIO

Nici nu pot nimic să-ţi spun,
Pe curând sau rămas-bun,
Apăru numai NU,
La adio – TU.
Se află litere şi farduri
Şi nişte munţi sunt între noi,
Dosare-nchise, triste garduri
Şi nici n-o să mai vii-napoi.
În pragul iernii absolute,
Sărută-mi tâmpla albă, hai,
Şi-apoi scufundă-te şi du-te
În orizontul altui grai.
De ce să-ţi spun la revedere,
N-aş mai avea nici un motiv,
Adio drepturile-şi cere,
Că te-am pierdut definitiv.
Şi de la mine pân-la tine
Cuvântul însuşi va-ngheţa,
Nici să te strig nu ştiu prea bine,
Iubita mea, pierduta mea.
Când te-am văzut ultima oară
Ştiai şi tu, plângeai şi tu
Şi ai plecat cu tot cu gară,
Nici tren nu mai există, nu!

Eu m-am întors, încă o dată,
Voiam să vin pe urma ta,
Dar unde-i linia ferată?
Parc-a luat-o cineva.
Eu ţi-aş mai spune amănunte,
Destinul de-aş putea să-l schimb,
Iubita mea de peste munte,
Iubita mea de peste timp.
Pe cea de-atunci n-o voi găsi-o
Şi eu acela am murit,
Sub cinic, nuclear adio,
Noi, bietul cuplu pârjolit.
Nici nu pot nimic să-ţi spun,
Pe curând sau rămas-bun,
Apăru numai NU, La adio-TU!

(Rezervaţia de zimbri, 1982)

ROMANŢA ULTIMEI LACRIMI

În toate filmele acestea, e parcă vorba despre tine, se-ntâmplă numai catastrofe şi nici un cuplu nu-i întreg, plângând, te recunosc în jocul acestor triste eroine şi-aş vrea să te privesc cu ură, dar te iubesc şi te-nţeleg.
Eşti jertfa mea şi eşti revolta că jertfa care eşti există, aş vrea să uit, dar port în creier întreaga dramă care-a fost, aş vrea să râd cu toţi aceia ce te vor face şi mai tristă în viaţa ta care urmează şi n-o să aibă nici un rost.
Absenţa ta mă arde încă şi o implozie m-aşteaptă, mă mir că n-am avut curajul de-a te expune tuturor, dar trebuie la despărţire să recunosc în luptă dreaptă puterea purităţii tale ce m-a ţinut ca să nu mor.
A fost ca-n filmele acestea şi mult mai mult decât în viaţă, a fost o dragoste nebună ca-n Evul Mediu legendar, încât, reamintindu-mi numai, simt degetele că-mi îngheaţă, adorm în zorii dimineţii, te simt în creier şi tresar.
Nu ştiu nici unde te mai afli, te poartă paşii nicăierea, către o

salcie de lacrimi din curtea de părinţi săraci, dar eu mă rog să te găsească şi pentru mine învierea şi să-ţi redea dorita pace.
Dar tu, iubito, ce mai faci?
Să fie-adevărată vestea c-a fost un fals, c-a fost o farsă? S-accept stupida bănuială, că tu nu m-ai iubit deloc? Eu tot nu cred, chiar dacă totul, ca un noroi, pe noi, se varsă, eu te-am iubit, fară rezerve, şi cred că mi-ai purtat noroc.
De-ar fî, cu acte, confirmată această biată suspiciune că ai jucat un rol pe care n-am fost atent să-l fi-nţeles, eu rog pe Dumnezeu s-asculte de gândurile mele bune, cu dreptul tău la fericire, la poezie şi succes.
Nu pot să mint că nu mă doare, când nu-mi ajunge nici o pernă, aş vrea să ai în tine însăţi şi-un strop de plâns, să mă regreţi, dar treaba cea mai importantă,
În toată zbaterea eternă, e c-a intervenit tăcerea, ca un blestem pentru poeţi. '
Îmi trec prin cap prostii, tot felul, poveştile-njosirii tale, m-aş întrista de-ar fi să aflu că te răzbuni, greşind vulgar, dar ce contează toate astea, când mă sufoc de-atâta jale şi de un somn mai lung de-o oră, de nopţi şi nopţi nu am habar?
În toate filmele acestea e vorba, sigur, despre tine, şi-n cântecele despre care credeam că mint în mod prostesc, suport cu greu ruptura asta, am insomnii şi nu mi-e bine, dar dreptul tău la fericire e un coşmar care revine, adio, Neagră Principesă, urăşte-mă, te mai iubesc.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

COLIND LA POST-RESTANT

Dintr-un oraş deloc interesant,
Cu lume multă şi năravuri rele,
Primeşte-acest colind la post-restant,
Din partea mea şi-a suferinţei mele.
Tot ce-ţi ofer nu este ca să-ţi cer
Nimic în schimb, că nu există cale,
De unde dalbe flori şi lerui Ier,

Când nu mă pot opune morţii tale?
Şi, vai, ce multe-aş fi avut să-ţi spun,
Dacă ştiam ce gânduri te frământă
Şi-acest colind la mai nimic nu-i bun
Decât că aminteşte ziua sfântă.
Mereu aflat în jugul tuturor

(Şi-al tău bine-nţeles, precum se cade,)
Probabil că-mi era sortit să mor,
Fără să-ţi spun colinde şi balade.
Acum, desigur, aş mobiliza
Spre casa ta rachete şi dihănii
Şi-un rai de brazi, beteli şi mucava,
Purtat de caii înhămaţi la sănii.
Dar, pentru reparaţii, e târziu
Şi sărbătoarea trece, uite-o, nu e,
Şi nici adresa ta nu o mai ştiu,
Măcar să-ţi iau măsura de statuie.
Şi pentru mine-acum e important,
Să mă eliberez de-această piază,
Să-ţi cânt colindul meu la post-restant
Pentru atâtea ierni câte urmează.
E un colind de fată ce-a uitat
De toţi ai ei, de tată şi de maică,
Şi care a plecat cu-acel bărbat
Care-i legase rana de cerboaică.
Mai rea, prin tot ce el i-a dăruit,
Cerboaica, vindecată prin iubire,
A conspirat plecarea la un schit,
Cum nu putea, rănită, să conspire.
Acest colind atoateştiutor
Reîncarnează logica umană:
Ce vindecă, în viaţa tuturor,
Vindecătorul va primi ca rană.
Şi n-aş dori mai mult să mă aprind,
Când şi aşa vorbesc cu o himeră,
Dar stăruie în tristul meu colind

Şi harul de om bun, care mai speră.
Te rog să vii, te rog să nu mai vii,
Ce pot să-ţi spun, în câteva cuvinte,
Te voi iubi în fiecare zi,
Năprasnic aducându-mi-te-aminte.
Şi, dac-am fost amantă şi amant
Şi acest rang al dragostei te doare,
Acum colindul meu, la post-restant,
Te roagă pentru-o ultimă iertare.

(Liber să sufăr, 2003)

MARELE SURDOMUT

Mi-e dor de tine şi sunt trist
Şi-ascult când Rush, când Judas Priest
Tu cea mai dulce-ntre femei
Ce pot să-mi spună astăzi ei?
Ascult concert după concert
Ca să te uit, ca să te iert
Şi parcă faci spre mine paşi
Când cântă Judas Priest sau Rush.
Dar nu sunt trupe nici în hău
Să ţină loc de trupul tău.
Nebunii lumii cântă mulţi
Dar tu acum, ce mai asculţi?
Vei trece veacul şi-ai să mori
Tu, viaţa mea de-atâtea ori,
De care şi acum sunt trist
Şi-ascult când Rush, când Judas Priest.
Hai la concert, hai la concert
Cu muzică să te dezmierd
Şi să visez că vei cânta,
Măcar că nu mai eşti a mea
Şi-abia târziu, târziu de tot
Când să te văd n-am să mai pot,
Să aflu că erai ce-ai fost

Şi eu naiv şi-aproape prost.
Şi tu să afli că eram
Anomalia unui neam
Că tot ce-n viaţă am făcut
Făceam ca simplu surdomut.
Şi n-auzeam deloc ce zic
Nici Rush, nici Judas Priest, nimic,
Dar că, iubindu-te atât,
Nimic nu apărea urât.
Nici trupele de peste hău
Vai, nu erau ca trupul tău.

(Locuri comune, 1986)

INCOMUNICABIL

A venit perioada sărbătorilor care
Descalifică toate meseriile
De care au nevoie oamenii,
Sub stare de urgenţă,
Acum, nimeni nu are voie să fie bolnav,
Acum, nu e cazul să se strice
Echipamentul electric al casei,
Acum, nu e de dorit să se spargă ţevile,
Acum, nu trebuie să se blocheze telefoanele,
Lumea nu mai are nici o logică,
Oamenii îşi fac rău
Unii altora cu plăcere.
Acum, se pot da loviturile de stat,
Acum, se pot ocupa teritorii străine,
Acum, pot avea loc marile despărţiri,
Nu există nici o cale imediată
De intervenţie,
Nu mai apar nici ziarele,
Toate emisiunile
De radio şi televiziune
Sunt dinainte făcute,

Nu mai există prezent.
Staţiile de taximetre sunt, parcă, dezafectate,
Benzinăriile funcţionează după zona antarctică,
Acum, nici măcar de murit nu se mai poate muri,
Acum, sărbătoarea barbară ţine loc de tot,
Se spun cuvinte mari şi se săvârşesc fapte mici, Crăciun,
An Nou, Cristos, Dumnezeu, Maria,
Sarmale, cârnaţi, şorici, vin, ţuică,
Sentimentul măreţiei devine penibil.
Singura problemă reală a civilizaţiei creştine
A rămas uciderea porcilor,
Ba nu, uciderea şi prepararea porcilor.
Se mănâncă, în acest fel, colinde cu caltaboşi,
Poşirca se bea îndoită cu psalmi.
Ferească Dumnezeu de o boală,
De un accident meteorologic
Sau de o iubire!
De sărbători,
Existăm
Păgân
Şi
Incomunicabil.

(Liber să sufăr, 2003)

ORAŢIE DE NUNTĂ

Totu-i drum, numai drum,
Ce-aş avea să-ţi spun acum,
Peste noapte, peste ziuă?
Mor curând, strig tăcând,
Şi adorm cu tine-ngând,
Şi nu pot rosti: adio!
Astfel, după tine se încheie toate, trag oblonul negru la fereastra mea, nu mai vreau decepţii, vreau seninătate, nu mai vreau iubire, voi abandona.
Avusesem dreptul eu, ca şi oricare, la o nebunie, la un ultim

glonţ, ultima speranţă, ultima-ncercare, dar în prăvălie este doar gablonz.
Vinde-te mai grabnic, preţul, totuşi, scade, fă-ţi o căsnicie de beton armat şi vei fi cucoana cea mai cumsecade, care vreodată mi-a trecut prin pat.
Nu-i nici o problemă, toate-s foarte bune, te-am iubit, desigur, cum mi-ar sta să neg, şi cu deznădejde, şi cu pasiune şi cădeam în tine vrednic şi întreg.
Hai, întinde mâna pentru despărţire, schimbă-ţi telefonul, că şi eu mi-l schimb, salutări miresei, salutări la mire, poate se rezolvă toate între timp.
Intră în mulţime, nimeni n-o să ştie, două-trei persoane care ne-au ascuns, vor mai ţine minte dulcea nebunie şi-ntrebarea noastră fară de răspuns.
Firea ta ciudată n-o voi regăsi-o nici n-ar fi nevoie, tu rămâi un mit, nuntă fericită, te-am iubit, adio, nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit.
Vezi că se confirmă bârfa despre mine, te-am lăsat deodată, crud şi nefiresc, totuşi, ţine minte, ţine minte bine, te salvez de mine, fiindcă te iubesc.
Februarie 1986
(Locuri comune, 1986)

SACRA BANALITATE

Ea şi el Sunt la fel,
Fiecare cuplu este sfânt,
Dar ca noi,
Ca noi doi,
Nu e, totuşi, nimeni pe pământ.
Pe toate scenele din lume
Mereu, mereu aceleaşi nume
Mereu, mereu, mereu aceiaşi doi,
Un El şi-o Ea, aceeaşi dramă
Până ce ea devine mamă
Şi-aceia doi suntem, suntem şi noi.
În Biblie şi Odiseea,

Mereu bărbatul şi femeia
Într-o-ncleştare fară de sfârşit,
Cu sinucideri şi speranţe,
Cu ministere de finanţe,
Impozit care trebuie plătit.
Şi, Doamne, ce banalitate,
Le ştim de la-nceput pe toate,
Toate iubirile se nasc şi mor,
Şi, totuşi, eu cu nebunie
Mă dăruiesc cu totul ţie
Iubindu-te-mpotriva tuturor.
De-ar fi ca şapte, opt planete
Aceeaşi dramă s-o repete
Eu piesa mea o joc până-la final,
Mereu, mereu aceeaşi dramă
Ne înrobeşte şi ne cheamă
Şi te iubesc eroic de banal.
Din jugul meu cu două locuri
Aprind în toată lumea focuri
Şi mâna stângă este facla mea,
Şi din adresă în adresă,
Mereu, mereu aceeaşi piesă,
Dar eu ca-n Shakespeare te voi adora.
Mai vrem să mergem şi-astă-seară
La drama ce ne-o comandară
Să fim actorii tragicului rol,
Un El şi-o Ea de-a pururi fi-vor,
Jucăm, stimate dom' regizor,
Chiar dacă astăzi teatrul va fi gol.
V-aţi plictisit, poftiţi acasă,
Singurătatea-i mai frumoasă
Decât orice orgoliu omenesc
Şi-ţi spun, când nimeni nu mai este,
Originala mea poveste,
Ca la-nceputul lumii, te iubesc.
Jucăm în piesa ce consacră
Banalitatea cea mai sacră,

Banalitatea că mai suntem vii,
Şi mai strigăm din şapte arte,
Strigăm de dincolo de moarte
Trăiască bucuria de-a iubi!

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

A NU MAI IUBI SĂRBĂTORILE
De când m-am născut şi până azi,
Am iubit fiecare final de decembrie
Şi fiecare început de ianuarie
Şi, uite, nu le mai pot iubi,
Sărbătorile creştine
Se asociază în creierul meu
Cu acest nefericit şantaj
Căruia amândoi îi vom fi victime.
Nu te iluziona,
Evenimentele durează puţin,
Urmează viaţa.
Nu măsura
După povestea noastră de dragoste
Ceea ce poate urma În viaţa ta
De acum înainte.
Poţi să duci trădarea
Până la capăt,
Ai dreptul să te măriţi
Şi să faci copii,
Nu te va părăsi
Imaginaţia pozitivă,
Vei şti un timp oarecare
Să te prefaci.
Dar, într-o zi, focul
Dragostei noastre
Pe care-ai ucis-o
Se va ridica din cenuşa în care
Îl ascunzi inutil.
Şi va lovi.

Şi va pedepsi.
Şi va mântui.

(Liber să sufăr, 2003)

REDEVENIM COPII
Reînfloreşte lemnul porţii
Pe unde pleci, pe unde vii,
În faţa dragostei şi-a morţii,
Noi toţi redevenim copii!
Norocul veşnic să te bată
Că iar mă simt adolescent,
Trăind o lecţie uitată,
Incorigibil repetent.
Şi uite pleci fară nădejde
Şi mi te rupi adânc din piept
Şi carnea mea îmbătrâneşte
Cu-ntregul timp cât te aştept,
Şi când te-ntorci din întâmplare
În faţa ta mă plec umil
Şi cu-o mirare foarte mare
Te văd şi redevin copil.
Îmi eşti când soră şi când mamă,
Iar când te pierd eşti fata mea,
Mereu tăcerea mea te cheamă,
Mereu tu eşti altcineva.
Pe drumul meu podit cu zaruri,
La intersecţii mai rămân,
Ca un copil ce-aşteaptă daruri,
Dar toţi ceilalţi îl cred bătrân.
Sunt cel ce mai nimic nu ştie
Din tot ce-i aducea folos,
Iubirea e-o copilărie
Din care-nvăţ să mor frumos.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

IUBIRE INCURABILĂ

N-ai cum să scapi de sigiliul meu,
Te-au reconstruit definitiv
Cele câteva mii de încleştări
De dragoste,
În care eu am rămas
Mereu în tine,
Ca un cont într-o bancă,
Eşti înregistrată,
Eşti marcată,
Eşti însemnată.
Şi chiar dacă sămânţa,
În sfânta ei vulgaritate,
A trecut cu apa,
Ţi-a rămas formatul mental,
Te vor asupri criteriile,
Mă vei simţi în carne şi în creier
Prezent în mod obsesiv.
Şi, chiar dacă ai să vrei să mă uiţi,
Mă vei uita tot în felul meu,
Şi chiar şi lucrând împotriva mea
Vei avea obsesia gramaticii,
Vei avea năzărirea stilisticii,
Tot cu armele mele vei lucra.
Vei deschide paranteze,
Vei divaga savant
Şi numai când ăla
(care nu mă interesează)
Te va plesni peste gură,
Vei avea tăria să regreţi,
În acelaşi fel,
Cum toate ţi s-au format
După tiparul meu, în aceşti ani,
Şi să plângi umilită, după vremuri
Şi după gesturi
Ale unei iubiri pierdute

Pe totdeauna,
Iubire incurabilă.

(Liber să sufăr, 2003)

RANĂ ŞI CUŢIT

Arătai a cuţit,
Arătam ca o rană,
Mama mea m-a găsit
Şi m-a dat de pomană.
Insă îndrăgostit
Şi de-a pururi în goană,
Totuşi eu te-am iubit
Cu o ultimă toană.
Şi voiam să-ţi trimit
Ochiul stâng, cu sprânceană,
Dar acum suntem chit,
Eşti cuţit şi sunt rană.
Troleibuze-au sărit
De pe sârme în strană
Un nebun circuit
Către Piaţa Romană.
Hai din lume în mit,
Hai din struguri în cană,
Să te beau liniştit,
Dulcea mea buruiană.
Dacă tot te-am găsit,
Ca pe-o ultimă fană,
Şi-arătai a cuţit,
Dacă eu ţi-am fost rană.

(Locuri comune, 1986)

NENĂSCUTĂ

Te-am căutat toată seara

Şi te-am găsit nenăscută:
Răspundeau părinţii tăi.
Dacă nici mâine nu te naşti,
Dacă nici mâine nu te voi găsi
Va trebui să te-aştept în veacul următor.
Atunci îmi veţi răspunde tu sau soţul
Când voi suna la telefon, s-o caut
Pe fiica voastră, nenăscută încă.
Aşa cum nenăscută eşti şi tu acum
Când toată seara sun la telefon
Şi îmi răspund părinţii tăi.

(Locuri comune, 1986)

ÎŢI MAI ADUCI AMINTE MAREA?

Îţi mai aduci aminte marea aflată pururea de gardă,
Îţi mai aduci aminte plopii tremurători din ţărmul ei,
Îţi mai aduci aminte zorii când soarele-ncepea să ardă
Dezmeticindu-ne ce suntem, sau ochii tăi, sau ochii mei?
Îţi mai aduci aminte noaptea ca o hipnoză peste creier,
Îţi mai aduci aminte felul în care ne copilăream,
Îţi mai aduci aminte rolul de somnifer al unui greier,
Îţi mai aduci aminte sarea ce se cristaliza pe geam?
Îţi mai aduci aminte totul, tăceri urmate de cuvinte,
Îţi mai aduci aminte plânsul locomotivelor în gări,
Îţi mai aduci aminte faptul că eu nu-mi mai aduc aminte,
Îţi mai aduci aminte moartea cu-nfaţişarea unei mări?
Eu am uitat de-atâta noapte întregul vis ce mă-mbătase
Senzaţiile ei, în creier, mi le usuc ca pe idei,
Şi cer să vină gunoierii s-o ia şi-n pace să mă lase,
Ca să-mi aduc aminte munţii din toate-adâncurile ei.

(Locuri comune, 1986)

NOAPTE DE UNUL SINGUR

Aud un pian prin zăpezi cristaline
Şi nu sunt cu tine, vai, nu sunt cu tine,
Chopin – un concert de pian oarecare
Şi calea e lungă şi noaptea e mare.
De iarnă mă satur, de plânset te saturi,
Iubiri între noi în o mie de paturi
Şi primăvăratec ninsori mai sfâşie
Voalul miresei în noaptea târzie.
Se-aud ciudăţenii şi fiare în noapte
Şi ninge himere şi ninge cu şoapte,
Mi-e dor ca de propria-mi copilărie
De tine, aceea ce n-a fost să fie.
Iar dacă ai fi dintr-odată cu mine
Mi-ar fi totul altfel şi nu mi-ar fi bine,
Sunt fumuri pe case, iubiri sunt în case,
Şi cerul a fum şi-a păcate miroase.
Pendula ca ştreangul de moarte e gata,
Se mişcă de parcă mă strânge cravata,
Mă târâi pe coate, te caut pe pernă,
Şi noi ce spuneam că iubirea-i eternă.
Şi uite ce grabnic se-arată şi trece
Şi sângele-n rana lovită e rece,
Aud un pian, un Chopin de departe,
De care n-ai parte, de care n-am parte.
Un mut pianist se răsfiră în stele
Şi mâinile lui bat pe coastele mele,
Atât aş voi: să te văd încă o dată
Şi-aceasta ca ultima noastră răsplată.
Şi când lângă focul ce-atât ne legase
În soba adânc păduraticei case,
Ar fi să te văd pentru ultima oară
Aş pune pianul să-nveţe să moară.
Aşa cum acum când eşti dusă departe
Bufneşte-un pian prin ulucile sparte
Şi-o lună roşcată însângeră plopii
Iar eu cu nimic nu mai pot să te-apropii.
Şi cad în genunchi lângă focul ce moare

Şi vreau să-l întreb de mai e vreo scăpare
Şi el îmi răspunde c-un sclipăt spre uşă
Şi-mi lasă în palme o caldă cenuşă.
Te-aş cere-napoi însă n-am cui te cere
Şi restul e numai Chopin şi tăcere.

(Locuri comune, 1986)

DULCELE EŞEC

Recitindu-mă cu ochi reci,
Abia acum îmi dau seama
Că din toată poezia mea de dragoste
Nu reiese decât eşecul.
Am iubit şi iubesc,
Voi iubi
Până la capătul puterilor
Şi probabil această impresie
De neîmplinire
Va rămâne mereu
Ca un semn heraldic
Şi ca un stigmat.
Eşecul, eşecul va domina
Poezia mea de dragoste,
Dar poate e momentul să spun
Că această senzaţie de sfârşeală,
Această abureală de foc terminat,
Această permanentă stare de nerealizare,
Ar fî nu numai o alintare a mea,
O bărbătească umilinţă
În faţa femeii,
O bine regizată scădere
A meritelor mele
În beneficiul femeii iubite,
Ci şi singura raţiune de a fi
A poeziei de dragoste.
Cum ar veni

Un text literar îmbelşugat,
O strigătură de tinichea,
O pasiune voioasă,
Un amor la trompetă,
Un hai să râdem băieţi,
O bătaie cu pumnii în piept: „intră”?
Cum ar veni,
Cum ar arăta,
Veselia în iubire
Şi ei doi
Şi noi doi
Şi voi doi
Ca proaspăt ţesălate cupluri de viţei
Trecând de către jgheaburi
Către iesle?
Dacă şi fiarele pădurii
Au durerea lor când iubesc,
Dacă şi animalele domestice
N-au învăţat să râdă
În legătură cu iubirea,
De ce m-aş teme eu,
Reparcurgându-mi poezia de dragoste
Că semnul înfrângerii
Poate lăsa loc
La comentarii şi la umilinţă?
Aşadar, încă o dată
Eşuez cu bucurie,
Cu toată răspunderea,
Cu toată forţa,
Eşuez.
Şi ce altceva din tot ce fac
Să-mi dea garanţia
Că nimic nu e pierdut
Decât eşecul?
Voi mai iubi.
19 decembrie 1986
(Locuri comune, 1986)

TRANSPLANT DE ALBASTRU

Pentru ochii tăi albaştri
Am să vând mălai la porţi
Ca să cumpăr albăstrele
Şi copite de cai morţi.
Vreau să-ţi pun, sub cap, albastru,
Cu senin să ţi-i nutresc
Şi c-un trist izvor de munte
Şi cu blând accent ceresc.
Ochii tăi sunt ca prăpădul,
Întunericul îl ard.
Şi când laşi pe el sprâncene
Par un cap de lup prin gard.
Eu lucrez cu ce se poate,
Precum sunt să ţi-i păstrez,
Să le pun suport de lacrimi
Şi durere dulce-n miez.
Dar, când dormi, ce faci cu dânşii?
Nu cumva îi urci pe-un cal
Şi te duci să cureţi zarea
Urmând cerul la seral?
Ţi-ai înscris în ceruri ochii
Ca să-l termini emerit,
Doamne, apără-i privirea
Ce pe mine m-a trăsnit.
Vreau să-ţi spun că prin miracol
Un fior născut furiş I-a făcut atât de-albaştri
Că-i văd şi când sunt închişi.

ADRIAN PĂUNESCU

Caut surse de albastru,
Fac transplant de cer din văi,
Să-ţi păstrez cum ai privirea,
Să dureze ochii tăi.

5/6 iulie 1986, Sălişte
(Locuri comune, 1986)

HAI-KU

Mi-au plăcut foarte mult pictorii japonezi,
Mi-au plăcut foarte mult poeţii japonezi,
L-am iubit pe Mishima,
Care s-a sinucis pentru ţara lui,
Şi m-a întristat o clipă un publicist rigid,
Care l-a ofensat pe Mishima
Pentru că a murit pentru ţara lui.
Oricum voi termina în formula hai-ku,
Altă soluţie nu e.
S-a deshidratat lacrima din ochi, s-a deshidratat culoarea steagurilor. Vom trăi sub starea de hai-ku ca sub starea de asediu. Unde eşti, unde eşti tu acum, ca să-ţi spun cât de mult te iubesc şi să-ţi spun cât de mult doresc să pleci.
Te-aştept, abia te-aştept să vii să pot să-ţi spun să pleci,
Să nu crezi că e-ntâmplător că lipseşti.
Unde eşti tu acum să poţi
Înţelege cât de necesar e
Să nu mai vii niciodată
În această casă în care te-am iubit,
În care te-am adus,
În care te-am sanctificat
Şi în care nu mai am loc de tine.
Nu mai am loc de tine,
Nu mai am loc de lacrimile tale,
Nu mai am loc de mofturile tale,
Nu mai am loc de falsa ta nebunie
Nu mai are loc ospiciul meu de păpuşile tale.
Unde eşti tu acum
Să vin în faţa ta să spun:
Bine-ai venit, du-te definitiv.

(Viaţa mea e un roman, 1987)

NEBUN DE ALB

Acum sunt mai pustiu ca totdeauna,
De când mă simt tot mai bogat, de tine,
Şi-mi stau pe tâmple soarele şi luna,
Acum mi-e cel mai rău şi cel mai bine.
M-aş jelui în fel de fel de jalbe
În care nici n-aş spune cum te cheamă,
Pătrate negre şi pătrate albe
Îmi covârşesc grădina şi mi-e teamă.
Şi, uite, n-are cine să ne-ajute,
Abia-şi mai ţine lumea ale sale
Şi-ntr-un perete alb de muze mute
Nebunii negri caută o cale.
Prin gări descreierate – accidente,
Mărfare triste vin, în miezul verii,
Iar eu sunt plin de gesturi imprudente,
Ca să te-apropii şi ca să te sperii.
Jur-împrejur, privelişti aberante,
Copii fragili ducând părinţii-n spate,
Bătrâni cu sănii gri de os pe pante
Şi albatroşi venind spre zări uscate.
Mi-e dor de tine şi îţi caut chipul
În fiecare margine a firii,
În podul palmei, dacă iau nisipul,
Simt un inel jucându-se de-a mirii.
Te-aud în bătălii din vreme-n vreme,
Ostaşii gărzii tale ţi se-nchină,
Iubita mea cu foarte mari probleme,
Cu chip slavon şi nume de regină.
Fiorul rece prin spinare-mi trece,
Când mi-amintesc cu gene-nlăcrimate
Că tu, de la etajul treisprezece,
Voiai să te arunci, să scapi de toate.
Dar tu-nţelegi, de fapt, că nu se cade
Să-ţi pui în cumpănă întreaga viaţă,

Că nu-s în joc abstractele rocade,
Ci sângele ce fierbe sau îngheaţă.
Neputincioasă, tristă şi frigidă,
Aşa ai fost şi apăreai senină,
Dar cel care-a ştiut să te deschidă
Nu-i fericit, ci îmbătat de vină.
De te lucram sârguincios cu dalta,
De te făceam din carnea mea, iubito,
Nu deveneai, cum astăzi eşti, o alta,
Pe care la căldură am trezit-o.
Lăsând ambiţiile de-o parte,
Ne aruncăm în marea nemiloasă
Şi-mpreunaţi, ca filele-ntr-o carte,
Ne facem, din sudoare, sfântă casă.
Pe urmă, vin ceilalţi să ne-o distrugă
Şi ochii tăi mă caută întruna
Şi eu înalţ nefericită rugă,
Purtând pe tâmple soarele şi luna.
Şi te iubesc cu milă şi cu groază,
Tot ce-i al tău mi se cuvine mie,
Ca un nebun de alb ce capturează
Regina neagră, pentru veşnicie.

(Locuri comune, 1986)

FLOARE LA REVER

În oraş e noapte,
Am o floare la rever,
Cu un fel de şoapte,
Te mai caut, te mai cer.
Totul va fi bine,
Ceasurile au bătut,
Mă gândesc la tine,
Nu ştiu dacă te-ai născut.
Suspiciuni destule,
Iarăşi, împotriva mea,

Vor veni patrule
Şi mă vor legitima.
Ce le pot eu spune,
Doar un singur adevăr,
Acte n-am, nici nume,
Numai floarea la rever.
Dacă eşti în viaţă,
Vino, totuşi, să mă vezi,
Floarea-n piept îngheaţă
Şi mă copleşesc zăpezi.
Haide, haide, fată,
Să te-aştept n-am să mai pot,
Naşte-te odată,
Să nu fiu bătrân de tot.
Decembrie 1984,
Dej – Cluj
(Locuri comune, 1986)

ASTÂMPĂRĂ-TE

Hai, termină-ţi şcoala, să începem viaţa,
Destul te-am aşteptat
Pe cuvânt că nu mai pot
Eşti fragilă, ai de învăţat la chimie,
Ai toate circumstanţele, dar dacă mă uit bine,
Dacă sunt atent, dacă sunt destul de lucid
De la tine poate începe întâiul război mondial.
Dumnezeii tăi de fată genială
De la răspântia dintre dreapta judecată nr. 36
Şi secolul XXI
Să ştii că dacă nu te faci cuminte
Şi cu toată zestrea
Şi cu toată aprobarea părinţilor în faţa mea
Eu mă deplasez cu toate oştile
Îl bat pe primar
Sparg o mie de nuci cu pumnul
Şi îţi pavez cu mieji de nucă drumul până la Roma

Şi o să-i fac o anonimă lui taică-tău
Să-l dea afară din imprecizie pentru diverse.
Căraţi-vă din faţa mea, nenorociţilor,
De unde vă treziţi voi în faţa mea să-mi luaţi minţile,
Să mă aduceţi la nebunie, ticăloşilor,
Să mă faceţi să declanşez, iar, eu întâiul război mondial
Să dau la refăcut victimele, pensiile, hărţile
Gata, iubito, e destul!
Eşti frumoasă într-adevăr
Eşti cea mai frumoasă plantă din această societate de animale,
Dar n-ai dreptul să mă faci singurul responsabil
Pentru declanşarea Primului Război Mondial.
Astâmpără-te, fă-ţi temele la chimie,
E nevoie de doctori între tranşeele Primului Război Mondial
Care şi aşa s-a declanşat din vina ta şi a mea
Ireparabilul, incomparabilul, inevitabilul cuplu
Uite, telefonul Papei sună ocupat
Cred că eşti de acord să mergem
Să ne cuminţim într-un altar ortodox
Făcut din mieji de nucă şi din ochii tăi.

(Viaţa mea e un roman, 1987)

DESPĂRŢIRE ÎN FLORI

La sărbătoarea florilor de măr, când drumul cere paşii să se-aştearnă, acum ne despărţim într-adevăr precum ne promisesem astă-iarnă.
La sărbătoarea focurilor mari, când toată lumea văruie de Paşte, din viaţa mea începi să şi dispari, fiinţa mea abia te mai cunoaşte.
La sărbătoarea soarelui deplin, când sângele-n bătrâni se poticneşte, iubindu-te, îţi spun: ne despărţim şi să ne regăsim nu-i vreo nădejde.
Adio, deci, mai e ceva de zis,
Când cad din geam deodată două glastre:
Se sinucide parcă un cais

La sărbătoarea despărţirii noastre.
Ne mai rămâne floarea de gutui, că toate celelalte ne condamnă, doar ei mai poţi câte ceva să-i spui, să mi te amintească înspre toamnă.
Atâtea flori la despărţire-avem, atâtea flori ca-n bietele romanţe, de parcă hohoteşte un blestem, porunca lui civilelor instanţe.
Şi floarea de cireş de care-am spus a-mbătrânit şi s-a zbârcit în fructe, încet, de parc-ar duce un obuz, un tren transportă flori pe apeducte.
Tu crezi că despărţirea-i pentru ea, dar tu nu vezi ce flori – numai ruine – să nu te minţi, că nu-i deloc aşa, te părăsesc spre-a mă găsi pe mine.
La sărbătoarea florilor de soc, când lunca lumii gâlgâie sălbatic, ne despărţim, plângând, la acest foc pe-a cărui vatră noi am fost jăratic.
De măr, de vişin, de gutui, de păr, e floarea-n sărbători până departe, acum ne despărţim într-adevăr, cu-atâtea flori în jur, ca la o moarte.
Ce-i zis e zis şi-n cântec îţi spuneam că va fi această clipă-n care de-atâtea flori pe fiecare ram ninsorile vor mirosi a floare.
Adio, deci, te văd, dar nu te văd, când florile de noapte-ncep să cearnă şi dacă despărţirea-i un prăpăd proiectul ei ţi l-am trimis din iarnă.
Pierduta mea, pe veci pierduta mea, acum când florile te ţin de mână, ascultă cântecul precum era ninsoarea noastră sfântă şi păgână.

A CĂTRE E

Vai, de la A până la E
Atâta depărtare e
Şi de la E până la A
Tot alfabetul va-ngheţa.
Şi nu va exista nici cale
Să lege blândele vocale

Vocalele împărăteşti
Care am fost şi care eşti.
Şi de la A până la A
E toată nebunia mea
Şi de la E până la E
Cum trece viaţa repede.
Şi A spre E ridică glas,
Iubito, singură-ai rămas
Şi E spre A ca-ntr-un deochi
Ridică negrii, blânzii ochi.
Mai stai îi spune A lui E
Nu ai de ce, nu ai de ce
Mai stai îi spune E lui A
Mă duc, că se va-ntuneca.
Şi jos, într-un absurd spital,
Consoanele au astăzi bal,
Iubita mea cu E major,
Acum, nici nu te mai implor
Iubitul meu, cu a de mână!
Nimic din noi n-o să rămână
Şi ne vom stinge-ncet, încet
În insectar şi-n alfabet.
Adio, E, frumoasa mea,
Ii plânge depărtarea A
Şi de la A până la E
Un pod ceţos de ţurţuri e
Şi de la E până la A
Consoanele se vor usca
Şi vai, când strângi pe E cu A
Polen sonor, înseamnă EA
Şi E în locul ei se zbate,
Ea cea mai tristă dintre toate,
Şi A nu ştie că nici nu-i
Ea care-a fost motivul lui.
Adio, E, iubirea mea,
Semnează trist vocala A.

MUNTELE

Din marele bazar cu amănunte,
Plătind cu viaţa tot ce scump era
Iubita mea, ţi-am cumpărat un munte,
Păcat că n-o să-ncapă-n lumea ta.
Iubita mea, ţi-am cumpărat un munte,
Am fost în târg, dar nu l-am luat pe bani,
Are păduri şi râuri şi o punte
În vârstă de un milion de ani.
Ţi l-am adus în braţe pân-la poartă,
E minunat şi piatra lui e grea,
Comerţul ambulant cu munţi se poartă,
Dar unde ai să-I pui, iubita mea?
Ce munte colosal, un munte straniu,
Cu porci mistreţi ce cântă-n coruri jir,
Iar în adânc sunt straturi de uraniu
Şi-am dat puţin pe el, un chilipir.
Iubita mea, găteşte marea vale
În care să-l aduc şi să-l răstorn
Şi-apoi la nunta regăsirii sale
Să cânt ca vânător al lui din corn.
Şi m-am certat cu fel de fel de lume
Că toţi voiau să-l ia, să-l dea la nunţi,
I-am înjurat de fapte şi de nume,
Nu ştiu de ce toţi oamenii vor munţi.
Iubita mea, ţi-am cumpărat un munte
Să faci cu el ce-oi şti şi ce vei vrea,
Eu mă retrag în peşteri muribunde,
Căci am uitat să-ţi mai şoptesc ceva:
Am dat pe acest munte viaţa mea.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

VOIAM

Voiam să-ţi spun că ninge şi te invit afară,

Afară din cetate, către păduri, oriunde,
Să facem carnea noastră bolnavă să tresară
De ceea ce într-însa curat se mai ascunde.
Un mărunţiş din norii pământului, ninsoarea,
Clinchetitor şi tandru, dar cine să mai ştie
Şi viscolele sterpe incendiază marea,
Aş vrea să-ţi fiu Ovidiu în Geţia pustie.
Şi mai voiam să-ţi dărui un vechi cojoc de oaie
Şi mai voiam să-ţi dărui un drum până la munte
Şi nişte flori de toamnă, ţinute-ntr-o odaie,
Dar nu ştiu câtă vreme avem de amănunte.
Te-am deranjat degeaba, probabil ai probleme,
Când eu, cu ochii-n lacrimi, privesc ninsori de sânge,
Voiam să-ţi spun că-i bine şi n-ai de ce te teme,
Voiam să-ţi spun adio.
Voiam să-ţi spun că ninge.

(Locuri comune, 1986)

HAI, NU, SERIOS

Hai, nu, serios, tu nu observi
Că tu n-ai să poţi să trăieşti fară mine,
Chiar eşti atât de naivă?
Nu ştiu ce se va-ntâmpla cu tine,
Grija ta o duc, fată preţioasă
Din cetatea cu şerpi,
Unde-ai să mă cauţi,
Cu ce putere?
Am auzit că va ieşi o lege
Care va interzice convorbirile interurbane,
Vom vorbi rural ca şerpii
Sâsâind
Salut, cetate cu şerpi!
Dar, Doamne, cum va fi viaţa ta
Cum te vei simţi tu între tembelii
Şi buboşii tăi colegi de promoţie

Eu am mai văzut aşa ceva
Cineva făcuse cuiva drag un cadou,
Un semn de carte împletit cu fir de aur
Şi acela-l punea
Într-un volum din „Biblioteca pentru toţi”.
Hai, nu, serios, tu nu înţelegi că e imposibil?
S-au terminat toate rezervele de copilărie şi de miştocărie.
Ce dezastru!
Când am să plec
O să-ţi curgă sânge pe nas
Ca la prăbuşirea unui avion în goluri de aer.
Hai, nu, serios,
Tu nu-nţelegi că dacă nu întorc
Măcar pentru o clipă capul
Tu vei intra în „Biblioteca pentru toţi”?»
Şi va rămâne mărturie despre noi,
Despre iubirea noastră şi despre ce-am visat,
Însângeratul semn de carte
Făcut dintr-un zadarnic fir de aur?
Hai, nu, serios, adio!

(Viaţa mea e un roman, 1987)

CA UN FUM DE ŢIGARĂ, SUFLETUL

Am să-ţi spun bună seara şi-am să plec undeva,
Unde nu e nimic, numai scrum, numai zaţ,
Am să-ţi spun uşurat, am să-ţi spun cu nesaţ,
Ce departe vă simt eu de inima mea.
Uşa-n loc va-ngheţa şi nimic nu va fi,
Ca un fum de ţigară voi trece în sus,
Unde stelele sunt, unde oamenii nu-s,
Am să-ţi spun bună seara, deşi va fi zi.
„Nu serviţi o cafea, nu doriţi un fistic?”
Nu doresc decât drumul spre cer, fară voi,
Şi să nu mă mai trageţi nicicând înapoi.
Bună seara pe veci, cred c-aşa am să zic.

Bună seara din nou, bună seara adânc,
„Doamne dragi, domni stimaţi, eu am treabă, eu plec
Şi pe urmă aici e un fum de mă-nec,
Nu-nţeleg de ce parcă îmi vine să plâng.
Bună seara, am timp doar atât să mă sui
Spre tavanul ceţos al odăii de danţ,
Unde-i zgomot de lanţ peste paşi de amanţi,
Bună seara la toţi şi, de fapt, nimănui…”
Doar atât am rămas, o vuire şi-atât,
Şi plămânii de-atâta strigare se rup,
Bună seara frumos, bună seara urât,
Ca un fum de ţigară mi-e sufletu-n trup.
—16 ianuarie 1986
Către Ana Blandiana, Augustin Buzura,
Gheorghe Pituţ şi Ion Pop,
În amintirea viselor noastre literare, la Cluj

(Locuri comune, 1986)

INVITAŢIE LA NUNTĂ

Mărită-te, cum spune tata, mărită-te, cum spune mama,
Mărită-te cât mai rentabil, să-ţi faci părinţii fericiţi,
Şi-abia în ultimă instanţă, măcar atât mai ţine seama,
Şi de iubire şi de tine când ei te vând să te măriţi.
Ce rost mai are romantismul, romantici nici nu mai există
Iar porţia de vis a lumii mai mică e cu orice an,
Te înţeleg că eşti constrânsă într-o sinteză realistă
Şi eşti scârbită de coşmarul unui absurd avort spontan.
Cu cât se vinde azi sărutul, străinii cât mai dau pe piaţă?
Şi băştinaşii care-l fură mai au şi ei mercurial?
Mărită-te cum spun părinţii, să ai şi tu un rost în viaţă,
Fii ipocrită şi declară că-i mariajul ideal.
Păcat c-a fost aşa de scurtă excursia până la tine
Şi numele de fată mare ţi l-am pierdut printre dorinţi,
Istoria literaturii nici nu te va putea reţine,
Că te grăbeai să faci pe placul prea grijuliilor părinţi.

Ai fost un fel de cosânzeană, ai fost un fel de ipoteză
Şi mirosea atât de bine fiinţa ta de strugur copt,
Dar ca-ntr-un teasc, fanatizată de o familie burgheză,
Nici n-aveai timp să fii gustată, că uite vine ora opt.
Câţi ani va mai dura această supremă dulce frăgezime
Pe care am gustat-o-n fugă şi te-am trimis să te măriţi?
Priveşte, tânără mireasă, cum anii vin să te reprime,
Măcar atât mă rog de tine, să-ţi faci părinţii fericiţi.
Istoria literaturii te va lăsa pe dinafară,
Ai să rămâi la interjecţii, la puncte-puncte şi atât,
Şi literele meritate ce le-ai pierdut or să te doară
Şi vei simţi ca ghilotina un braţ al meu pe după gât.
Acum e noapte şi e iarnă şi chiar şi-n cărţi e ceaţă mare,
Păcat c-a fost prea grabnic totul şi nici nu ne-am putut iubi,
Mărită-te, cum spun părinţii, iar eu îţi dau drept condamnare
În viaţa poeziei mele să nu durezi decât o zi.
Şi-apoi un vagabond ca mine şi un ciumat de vorbe rele
Care opune rezistenţă acestui rol neomenesc,
Nici nu te merită pe tine, că-şi are locul printre ele,
Să ceri să mi se ia şi dreptul să mai visez, să mai iubesc.
Să te măriţi, cum spun părinţii, să intri-n schema lor banală,
Să vă păstraţi în jurul casei un aer mediocru – sfânt,
Să uiţi că m-ai ştiut vreodată, ca un coşmar după o boală,
Şi să te bucuri când în piaţă mă vei vedea fară cuvânt.
Dar eu te înţeleg pe tine, dar eu vă înţeleg pe toate,
Şi însumi chem procuratura, să ancheteze numai ea,
De ce pentru nimica toată ţi-am dăruit eternitate
Şi ţi-am îmbolnăvit părinţii, când te-a atras himera mea.
Nu ştiu de ce, de multă vreme, eu văd pe fiece mireasă
Ca pe o soră medicală într-un spital cu muribunzi,
Dar dintre toate, tu de-a pururi ai să rămâi cea mai frumoasă
Când în voalurile albe vei lăcrima şi-ai să te-ascunzi.
Registrul stărilor civile, desigur, e şi el o carte,
Fii eroina unei zile şi îţi urez să ai noroc,
Istoria literaturii se scrie însă-n altă parte
Şi-n ea tu eşti o amintire, dar n-ai nici nume, n-ai nici loc.
Mărită-te, cum spune mama, mărită-te, cum spune tata,

Eşti obosită şi bolnavă, ai început să ai trecut,
Şi nu uita când, după datini, întreaga nuntă este gata,
Să-ţi iei concediu de odihnă, ca să-nţelegi ce ai făcut.

(Locuri comune, 1986)

AMOR CUBIST

La margini te chem,
Să fugim undeva,
Că şi sufletul meu
E o mahala.
Să mergem într-o seară departe-n mahalale
Şi noaptea să ne lege cu negurile ei,
Să-ţi dau îmbrăţişarea, mai vrei sau nu mai vrei,
Şi eu să cad în focul îmbrăţişării tale.
Ai vrea să fie iarnă, ai vrea să fie toamnă,
Ai vrea ca liliacul să înflorească brusc,
Să-ţi fiu arheologul, tu – vasul meu etrusc,
Ai vrea să fie-o vreme ce nu ştii ce înseamnă.
Dar hai în mahalale ţinându-ne de mână,
Pe străzi cu becuri stranii de-un galben-violet,
Când picură cişmele, pe lângă un bufet
Cu firma povârnită şi preţuri la-ndemână.
Paralelipipedic trăim în nopţi egale,
Iubirea noastră moare într-un oraş cubist,
S-o inventăm întreagă, cât eşti, cât mai exist,
Îmbracă-te aiurea şi hai în mahalale.
18/19 ianuarie 1987
(Viaţa mea e un roman, 1987)

DIATEZE

Ascultă, fii atentă, eu n-am răbdare,
Eu nu pot să număr din unu în unu,
Dacă nu te astâmperi, dacă nu mă asculţi,
Număr din cinci în cinci mii

Şi te sar la numărătoare,
Te trimit la etcetera,
Să nu mai ieşi niciodată,
Să îmbătrâneşti frumoasă şi fudulă,
Intre adverbe modale,
Să-ţi facă familia dotă
Şi să regreţi toată viaţa
Că n-ai ştiut să diferenţiezi planurile
Planul unu, planul doi, planul trei,
Ce e trecător de ce e important,
Că m-ai crezut răbdător şi aritmetic,
Pe când eu eram nebun şi metafizic.
Ascultă, fii atentă, eu te pot învăţa cel mai bine
Dintre toţi profesorii de gramatică
Felul cum se trece
De la diateza activă la diateza pasivă,
Drum bun, să-mi scrii,
Să nu uiţi să-mi scrii
De la diateza pasivă,
Iubita mea prăpăstioasă,
Iubita mea neasemănătoare cu nimeni,
În afară de toate femeile lumii,
La tot ce au ele mai rău,
La tot ce au ele mai bun,
Feminitatea lor agresivă şi mofturoasă,
Iubita mea
Neexperimentată Şi neexperimentală
Dar pe care o ameţesc diatezele.»
Ascultă, fii atentă,
Iarna
Toate diatezele trăiesc
În aceeaşi cameră, în acelaşi pat,
Iubita mea speriată de examene
Şi de nebunia mea La toate diatezele.

22/23 decembrie 1985

(Viaţa mea e un roman, 1987)

PARTAJ

Iubire de taină şi moarte,
Ce pot să-ţi mai spun despre noi,
Acum c-a venit despărţirea
Ia lumea şi-mparte-o la doi.
Urmează partajul juridic,
Urmează atacul de cord,
Se-ncaieră fracţii călare,
Eu plec către Sud, tu spre Nord.
A fost o minune-n oglindă
Şi ultimul zbor peste veac,
O aripă porţi în valiză,
O aripă port în rucsac.
Nu-mi trebuie martori, iubire,
Nu-mi trebuie probele, nu,
Destul mi-i că-n toate acestea
Şi martor şi probă eşti tu.
Cum toate se-mpart pe din două
Dă-mi noapte şi ia numai zi,
Dă-mi moartea şi tu ţine viaţa,
Partaj echitabil spre-a fi.
Ia munţii şi lasă-mi prăpăstii,
Ia piscuri şi mie dă-mi văi.
Cu ce să mai văd ce-mi rămâne
Când pierd pentru veci ochii tăi?
Partajul să fie acesta:
Îţi dau tot ce vrei, tot ce vrei,
Dar ultimul lucru din toate
Pe mine te rog să mă iei.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

SCRISOARE PENTRU RĂNI

Scrisoarea mea e de ulei, femeie, ulei din candele, ulei din căni, ţi-o scriu ca să-ţi mai treacă întristarea ţi-o pun pe amintire şi pe răni.
Sunt preotul care oficiază întemeierea unui nou balsam, scrisoarea mea să-ţi risipească noaptea şi să-ţi arate astăzi cum eram.
Vei asfinţi şi tu că prea te mistui, ţi-o spun uşor, dar mă topesc întreg, ulei scrisoarea mea pe răni să-ţi fie şi să citeşti în ea că înţeleg.
Cu tine printre candele să iei scrisoarea mea de rană şi ulei.

(Rezervaţia de zimbri, 1982)

TOAMNA-N BUCUREŞTI

S-au desfrunzit copacii-n Bucureşti
Ca într-un fel de lacrimariu rece,
Pe fâlfâit de aripi îngereşti
Al nostru suflet către ceruri trece.
Pe zare ard corăbii de vikingi,
În noi e miazăzi cât se mai poate,
Dar eu mă sting, văzând cum tu te stingi,
Şi toamnei am să-i spun singurătate.
Au ruginit statuile călări,
Din veac în veac îmbătrâneşte fierul,
Pe-afară, prin cetate, sunt lucrări
Şi-n pomii goi s-a prăbuşit tot cerul.
Tu ce mai faci?
Nu e aşa că eşti?
Că despărţirea noastră e o farsă?
S-au desfrunzit copacii-n Bucureşti,
De prin grădini miroase-a frunză arsă.
Şi noaptea vine repede de tot,
În turnuri se aude ora veche
Şi aripile noastre nu mai pot
Pereche să mai stea lângă pereche.
Eu ce mai fac? M-ai întrebat ceva?

Ocnaşi de sare către tâmple-mi urcă,
Deodată, cu o frunză ce cădea,
Un telefon a mai căzut în furcă.
Ne-apropiem de cea mai scurtă zi,
Ne va cuprinde cea mai lungă noapte,
Distant şi tăinuit ne vom iubi,
La pâlpâirile gutuii coapte.
Tu ce mai faci?
Nu e aşa că eşti?
Ce zvonuri ai mai auzit de mine?
Da, am venit cu toamna-n Bucureşti,
Şi sufăr şi iubesc şi-mi este bine.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

SCRISOARE FĂRĂ DESTINAŢIE

Aş vrea să-ţi dau numai veşti rele
Dar nu ţi le dau,
Pentru că mi-am închis toate căile,
Pentru că ţi-am interzis toate accesele,
Ţi-aş putea povesti Absenţa ta
Imediat după prezenţa ta,
Plânsul tău a prevenit ninsoarea,
Lacrimile tale au ars
Lucrurile de care s-au atins,
Ştiu că erai năucită,
Ştiu că nu-ţi venea să crezi,
Dar eu care am început totul
Trebuia să sfârşesc totul,
Chiar dacă pe neaşteptate,
Chiar dacă ţi-am putut părea
Un golan,
Să ştii că atunci
Când ne-am despărţit
Te-am iubit cel mai mult
Şi ca dovadă această ninsoare

Care trebuie să te purifice,
Care trebuie să mă purifice,
Nu-ţi spuneam eu
Că e nevoie de o ninsoare
Care să spele totul?
Ţi-aş mai da câte-o veste,
Ţi-aş mai cere câte-o veste,
Dar între noi nu mai e loc
De nici o ninsoare,
Ţi-am spus că n-am să te mai caut,
Iţi spun că poşta întârzie în veac,
Iar telegraful nu primeşte,
Nici o ştire rea,
Ci numai paragrafe
Din cartea de istorie.
Aşa încât citez din cartea de istorie:
De dragul tău,
Şi ca să-ţi sărbătoresc absenţa,
Următoarele ştiri din cartea de istorie:
A murit Spartacus,
A murit Napoleon,
Dar câţi n-au murit?
Aş vrea să-ţi dau numai ştiri rele,
Dar nu ţi le dau,
Ascultă în numele tragicei primăveri
Care s-a intercalat
Pe toată perioada iubirii noastre În iarnă,
Buletinul meteorologic.

2 februarie 1986
(Viaţa mea e un roman, 1987)

JURĂMÂNT

Pământul e sterp, podul palmei pierdute, mişcarea din mine se va-ndepărta: pe-o sută de turnuri şi-o sută de plute, cu scârbă, vă jur, Dumnezeu a fost ea.

Şi nu mă priveşte ce e şi ce face şi nici nu îmi pasă ce foc va găsi, dar iată că pleacă şi nu se întoarce prin geamul enorm cu zăbrelele gri.
Nu vrei, nu mai vrei să fumăm împreună, să bem o cafea cu un zaţ lunecos? Perdeaua de chipul tău încă mai sună şi câinii rotunzi latră-n iezerul jos.
Nimic nu e-n regulă, străzile-s strâmbe, pe cai deşelaţi – călăreţi de muştar, vai, doamnă, pricep că mă zbat în zadar, când creierul nu poate singur să umble.
Şi mi-e şi ruşine să vin să te rog, să vin să te chem, când nu ştiu unde-anume, hai, scapă un hohot de râs înspre lume şi înspre bogatul meu sânge olog.
Şi minţi, şi surâzi, şi te faci că nu vrei, şi palma ţi-o pui peste turnuri şi plute, pământul mai e podul palmei pierdute, cureaua cuiva zăngăneşte de chei.
Vă jur, cât mai poate jura unul care din naştere ştie să jure când vrea, vă jur pe lumină şi pe clătinare,
Cu scârbă, vă jur, Dumnezeu a fost ea.
Da, ea şi da, ea şi da, ea şi da, ea
Cu scârbă vă jur, Dumnezeu a fost ea.
Distruse sunt templele unde puteam să stau în genunchi şi să jur pe ursită, zăbrelele gri cad din trândavul geam, ea fuge şi minte că e fericită.
De-a ce se mai joacă, când nu am podele pe care să stau şi să jur cum aş vrea? A fost o secundă în braţele mele şi-atunci, iar vă jur, Dumnezeu a fost ea.
Pricep, da, pricep, dacă nu sunt făcute altare la care să jur, va nega; pe-o sută de turnuri şi-o sută de plute, cu scârbă vă jur, Dumnezeu a fost ea.
Pe ceaţă vă jur şi pe pleoapa de pază, pe greieri vă jur, pe păianjeni, pe câini, pe pielea acestor nemernice mâini, pot mâine să plec spre un ţărm ce burează.
Pe roasa cazma ce-n nisip va scrâşni, pe râsul sucit al nebunilor proaspeţi, pe lemnul ce ultimă haină-mi va fi, pe viermii meniţi – ca pe ultimii oaspeţi.
Jur, jur, se aude în ceruri că jur? Cu mâna pe cap jur în ziua geroasă, pe tonul ei fals şi pe geniul impur, pe măştile ei, jur,

când seara se lasă.
Şi faţa o-ntorc înspre ea cu pământul şi-i spun: tu, o clipă, o oră, un cer, ai fost Dumnezeu, ştii ce e jurământul primeşte-mi credinţa în marele ger…
Va fi, va fugi, va veni, va pleca, sub şanţul acesta de lut şi cocoaşe, iar eu, prin minciuni şi trădări şi cocoaşe, prin grindini, prin bube, prin dezavantaje.
— Va fi, va veni, va fugi, va pleca – cu scârbă, vă jur, Dumnezeu a fost ea.

(Fântâna somnambulă, 1968)

FEMEIA

Ce face în fond femeia
Toată viaţa ei de la naştere până la moarte?
Ce face ea, prăpădita?
Ea, monumentala, în toată lipsa ei de putere,
Ce face ea, de nu se vede nimic din ce face?
Cum se explică neodihna ei permanentă,
Faptul că stă-n picioare
De dimineaţă până seara?
Nu mută munţii din Ioc.
Ce face ea?
Ce tot face ea de zice uneori că nu mai poate?
Ea, femeia tuturor căminelor şi tuturor dezastrelor,
Ea, înlăcrimata
Tuturor cauzelor juste şi nejuste
Ale fiilor ei.
Ce face ea de nu-i eroina muncii,
Deşi munceşte mai mult decât minerul din abataje,
Decât aviatorul de încercare,
Decât savantul în exerciţiul funcţiunii sale mentale,
Şi mai mult decât pompierul care salvează
Un copil din flăcări?
Ce face ea, femeia?
Ea pune lucrurile la locul lor.

Aceasta este preocuparea ei fundamentală,
Să pună la loc ceea ce noi am stricat,
Să rearmonizeze discordiile,
Să mături, să spele, să calce,
Să facă mâncare,
Să pună mâncarea pe masă, să spele vasele, să le şteargă,
Aşteptând să le murdărim noi iarăşi,
Să caute mereu ceva ce nu se găseşte când ea caută,
S-aştepte un cuvânt de mulţumire
Şi cuvântul să vină câteodată,
Şi să nu vină de cele mai multe ori.
Ea să bată preşurile, să spele perdelele,
Să coasă hainele rupte
Să pună lucrurile la locul lor
Pentru ca el să degradeze zilnic armonia ei
Şi ea s-o ia de la început în fiecare zi
Cu o energie care, însumată,
Ar putea întoarce pământul în rotirea lui.
De la naştere până la moarte
Femeia pune lucrurile la locul lor.
Şi pentru că redresarea unor dezechilibre
Nu e dintre actele-spectacol ale vieţii,
Parcă nu face nimic.
Doamne, ai grijă de noi,
Să n-o pierdem niciodată
Pe cea dintâi dintre fiinţele eroice ale lumii.
Femeia care pune lucrurile la locul lor.

(Viaţa mea e un roman, 1987)

PREGĂTEŞTE-TE

Într-o zi fără nici un eveniment
Am să vin brusc înaintea ta
Şi am să-ţi spun că totul e în regulă
Putem pleca
Am luat bilete de tren,

Am luat bilete de avion,
Am luat bilete de vapor,
Putem pleca în prima localitate
De dincolo de capătul lumii.
Nu ştiu precis cum se numeşte
Am să mă interesez şi am să-ţi comunic,
Oricum, trebuie haine pentru toate anotimpurile,
Putem pleca.
E o localitate modestă,
E prima localitate de dincolo de capătul lumii,
În neant, undeva,
Unde toţi avem loc,
Şi nu întreabă nimeni pe nimeni de acte
Şi nu bârfeşte nimeni pe nimeni,
Ci numai materia şi antimateria
Stau la o cafea sau la o anticafea în prima localitate
De dincolo de capătul lumii,
Undeva.
Şi de fapt, ce mai faci tu,
În camera de dincolo,
În casa de dincolo,
În lumea de dincolo?
Draga mea,
Orgolioasa mea,
Pierduta mea,
Tu, care eşti sortită să mergi cu mine În definitiv,
Într-o localitate Marină, Alpină,
Prima localitate
De dincolo de capătul lumii,
De dincolo de întuneric şi de lumină.
22/23 decembrie 1985
(Viaţa mea e un roman, 1987)

REGĂSIRE

Mai vine totuşi liniştea, mai vine,
Din ochii noştri mai răsare luna,

Iubita mea, ce bine mi-e cu tine,
Incomparabilă ca-ntotdeauna.
Şi te-am târât prin fracţii ordinare
Şi te-am supus concursurilor rele
Şi uite, rana ta din nou mă doare,
Iubită a neliniştilor mele.
Din care munte, de pe care creste
Eu te-am cules din rădăcină, toată,
Că podul palmei, ars, şi azi, îmi este,
De strămutarea ta înrourată.
Adeveresc iubirea cu durere,
Pe lacrimi sprijin tălpile în ora
Când mă ridic la tine spre a-ţi cere
Să mă păzeşti de ochii tuturora.
Iţi meriţi iar şi iar cu-ndurerare
Mai vechiul gând ce iarăşi se-nfiripă,
Porecla ta de Carmen Seculare
Că nu poţi fi un cântec de o clipă.
Şi dac-ai fi murit de umilinţă
Te-aş fi legat din nou din lut cu plânsul
Să-mi fii femeie şi să-mi fii credinţă,
Mai credincioasă mie ca eu însumi.

3/4 februarie 1986
(Locuri comune, 1986)

CENUŞA DE DUPĂ INCENDIU

De obicei, consumăm jertfelnic şi generos energie,
Pentru fiecare dificil pas înainte, pentru ceea ce
Se cheamă, cu un cuvânt dat la casat, progres.
Mâncăm şi bem, şi exersăm, şi iubim, ca să avem
Combustibil, pentru progres, înaintând printr-o
Cenuşă străveche, a vulcanilor care ne trag înapoi.
Numai tu, iubita mea stranie, irepetabilă, Maria,
Ai făcut rost de jar şi de lemne uscate, şi de
Nevoia de foc, ai dărâmat deodată totul, ai dat

Foc lăzii de zestre şi casei, şi patului nostru.
Ca, împotriva oricărui posibil progres, s-o luăm
De la-nceput, eventual, prin cenuşa de după
Incendiul tău. Cenuşa vulcanilor latenţi dintre noi.
Eşti acum, din nou, fetiţa sărmană, ajunsă
Cu autobuzul, în oraş străin, fară prieteni, fară rude
Şi fară adresă, în locul în care ţi-ai lăsat iubitul
Care habar n-avea ce conspiri, ce foc aprinzi,
Cenuşa din incendiul, pe care l-ai provocat, coboară şi
În sprâncenele şi la tâmplele şi pe mâinile tale.
Miroase a frunze arse până-n lumina lunii, dar
Observă, Maria, că tuşim, toate umbrele dimprejur
Sunt încinse de amintirea acelui incendiu devastator,
Ne intră cenuşă în guri şi în nări, din văzduh,
De unde încă n-a coborât de tot amintirea
Focului tău devastator. Ai dat foc şi fântânii,
Maria, au ars şi cărţile. Furtuna şi respiraţiile
Noastre agită, la periferia oraşului, cenuşa.
Ireparabil prăpăd ai provocat, mi-ai tulburat minţile.
Te-am căutat pe brânci, după ce dispăruseşi fară adresă
La un schit şi, după ce mi-ai fost, 89 de luni,
Credincioasă, transformând iubirea noaseră nebună
În unealtă de lucru pentru primenirea, schimbarea
Şi izbăvirea lumii, transformând iubirea noastră în foc
binefăcător,
În foc de purificare şi de înviere,
Pentru ca, dintr-odată, să provoci incendiul.
Un altul, în locul meu, te-ar căuta să te bată
Cu pietre, să te ardă cu fierul roşu, să te omoare, după tot
Ce-a investit, fară chitanţe şi contracte, într-o fiinţă
Imprevizibilă, aşa că, uite, diverşi experţi spun că eşti
Bolnavă mental, că nu vei termina bine, că
Trebuie să te uit, ceea ce eu nici nu accept,
Nici nu concep, nici nu fac.
Eu te iubesc.
Şi cred în tine.
Şi, după toată nenorocirea pe care ai provocat-o

Între noi, eu te-aştept să te iert şi să te binecuvântez,
Nu pentru drumul tău înapoi la mine, ci pentru
Drumul tău de la mine încolo.
Drum bun, pierduto!
Dar nu întârzia prea mult, draga mea, că e iarnă
De tot, pe-aici, prin sângele meu.
Şi mai am de scris,
Am de terminat socotelile, am de limpezit viaţa
Copiilor mei, contribuţia mea la viaţa neamului meu,
Mă aşteaptă să mă ocup de ele, atent, cărţile mele scrise
Ca şi cărţile noi, măsurile ce se impun pentru
Propria-mi postumitate şi, pe urmă, am de murit,
Maria, e o datorie veche. Am de murit.
Nu pot păcăli destinul. Am de murit. Adio!
Curăţă-te de cenuşă! Hai să facem curat între noi!
Adio, foc divin! Incendiul s-a terminat!

(Din doi în doi, 2003)

NINSOAREA DE ADIO

Aseară când ne despărţeam, aseară,
Tot mai era un pic de primăvară,
Şi-acum aruncă ochii pe fereastră,
A viscolit pe despărţirea noastră.
Distanţa s-a-nmulţit cu alb de moarte
Departe s-a făcut foarte departe,
Şi ninge între noi ninsoare mare
Ninsoare de sfârşit de calendare.
Şi ochii nu mai au ce să mai vadă
Doar urme de jivine prin zăpadă,
De ocnă-i viscolul ce-mi arde rana
Şi-ascult de sub zăpezi Siciliana.
Şi vor veni dezastre de tot felul
Precum anunţă trist violoncelul,
Şi harpa, şi pianul mă omoară,
Reverberându-mi fulgii de afară.

Mai latră undeva de frig un câine,
Dar tu ce faci în ziua fară mâine,
De fapt de ce te-ntreb când eu din mine
Mi-am interzis să ştiu de-i rău sau bine.
Şi a venit ninsoarea alb-albastru
Să parafeze totul cu dezastru,
Să iasă lupi, agenţii foamei sure,
Din fiecare pâlcuri de pădure.
Să vină, prin oraşe, mari dihănii
Şi caii aburind să tragă sănii,
Şi poşta în aceste vremuri stranii
Să-ntârzie cu lunile şi anii.
Să vezi şi tu ce strigăt tragic este
„Să nu-mi mai dai de tine nici o veste”,
Deocamdată ninge praf de rază
Şi drumurile noastre se blochează.
Nici nu mai ştiu de-i noapte sau e ziuă,
E doar ninsoarea noastră de adio.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

DRAGOSTE MUTĂ

Nu mă pricep să-ţi spun poveşti, dar m-aş ruga să te mai doară
în locurile unde eşti, iubirea mea elementară.
Iubirea mea de bivol blând, ce poate lumea s-o răstoarne, dar
ţie-ţi cade rând pe rând într-un genunchi şi-n două coarne.
Dacă m-ating de telefon, el dinspre tine parcă sună, cu toane,
însă fară ton, dormim într-însul împreună.
Şi eu rămân un animal ce simte tragic şi fierbinte, stau în
tăcere ca-n spital şi încă nici nu ştiu cuvinte.
Când trupul mi-l trântesc de pat, ca o vioară spartă face,
definitiv dezacordat, uitat de cea din urmă pace.
Îndrăgostit fară sfârşit din clasa-ntâi elementară, din ce
motive te-am iubit când nu ştiai nici să te doară?
Nu mă pricep să-ţi spun poveşti nici n-am adresa ta de-acasă,
te mai iubesc, mă mai iubeşti, mai sunt un animal de rasă.

Iubită fară conţinut şi numai forme care-nşală, te vreau precum te-am cunoscut, în uniforma ta de şcoală.
De dincolo de lucruri mari, de dincolo de amănunte, ca o ninsoare îmi apari, ca o furtună dinspre munte.

2 februarie 1988
(într-adevăr, 1988)

GÂNDURI DE VÂNĂTOR REZERVIST

O fiară apocaliptică trece pe străzi
În stare liberă
Făcându-şi loc cu sânii,
Luminând cu genunchii.
Maternităţi întorc capul după ea,
Animale domestice o invidiază,
Foştii ei profesori vorbesc despre ea,
N-are nume,
Şi l-a pierdut
La răspântia speciilor,
Carnea ei străluceşte,
Are aventuri lirice
Şi predă biologia
Într-un sat cu foarte puţini copii.
În parcurile oraşului
Damblagiii joacă table,
La primărie
S-au depus câteva cereri
Pentru întemeierea unei societăţi
De protejare a fiarelor apocaliptice,
Agenţii de circulaţie o fluieră
Când apare luminând cu genunchii,
Să stingă faza lungă,
Şi numai eu mă tem
Că mă voi urca în pod
Să îmi cobor lasoul,
Să fac dreptate

Acestei fiare apocaliptice.

13 octombrie 1988, Năsăud
(Sunt un om liber, 1989)

CE FRUMOASĂ EŞTI

Că mi-e bine, că mi-e rău,
Eu cu nimeni nu te schimb,
Dacă poartă chipul tău
Fiecare anotimp.
Ce frumoasă eşti în prag de iarnă,
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Ţurţurii în plete vor suna.
Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicaţi de braţe de copii,
Care-n frig şi ger mai ştiu să creadă
Că se pot iubi, se pot iubi.
Ce frumoasă eşti în prag de vară
Când miroşi a mere ce se coc,
Cerul în fiinţa ta coboară,
Trupul meu din trupul tău ia foc.
Focurile noastre se cunună,
Focurile noastre se-nţeleg,
Suntem baza lumii împreună,
Suntem vara focului întreg.
Ce frumoasă eşti în prag de toamnă,
Ca o zi egală unei nopţi,
Când iubirea noastră te condamnă
Să ai soarta strugurilor copţi.
Să înveţi, iubito, să te bucuri
Că ţi-am dat din jertfa un destin,
Şi că via asurzind de struguri,
Va trăi definitiv în vin.
Ce frumoasă eşti în primăvară,
Cea mai minunată-ntre femei,

Iezii pasc năframa ta uşoară,
Tu, cu muguri, bluza ţi-o închei.
Sigilat de taine nepătrunse,
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri şi de frunze
De la cine să învăţ să-l gust?

29 noiembrie 1987, Bucureşti – Braşov
(într-adevăr, 1988)

CE FACI LA ORA CÂND MI-E DOR DE TINE?

Ce faci Ia ora când mi-e dor de tine şi nici un fel de răni nu te opresc să-mi reconstitui trupul în ruine şi să-mi refaci tot viciul omenesc?
Eşti ţipătul plăcerii îndrăzneţe şi te implor, ca într-un turn complex, să-mi regăsesc plăceri din tinereţe, să-ţi pun cu moartea focul meu în sex.
Mi-e teamă de o vârstă fară milă când am să cad la pragul tău, înfrânt, şi-ai să-mi dedici tandreţea ta umilă să mă mai scol nebun de la pământ.
Nu ştiu ce faci când eu îţi caut gura, cu nebunia de soldat bătrân, ce-şi vindecă în cer harababura şi-mi dai motiv în viaţă să rămân.
Ce faci, adolescentă numai noapte? Din jaful care n-are nici un rost, te recompun cu gust de mere coapte şi nici nu ştiu, de fapt, ce fruct ai fost.
Eu te iubesc cu lipsa de ruşine a unei far'delegi cu chipul tău şi-atât cât te blestem, îmi este bine şi-atunci când nu te simt, îmi este rău.
De sus din avionul ce m-aduce în vatra ta, te văd şi te rescriu, eşti condamnată la aceeaşi cruce pe care-mi este scris să mă simt viu.
Şi nu-nţeleg ce poţi acolo face fară întregul meu absurd blestem, hai, neagra mea, arată-te încoace şi-aş vrea sorbindu-ţi noaptea să mă tem.
Ce faci la ora când mi-e dor de tine? Iubirea mea, orgoliul

meu e frânt, te gust pe nesimţite şi mi-e bine şi te găsesc intrată în pământ.
Eu simt că mor păzindu-te de toate şi n-am să mai rezist măcar un ceas să te culeg din tot ce nu se poate şi să mă-nchin la tot ce mi-a rămas.
O, negricioasă fară de lumină, mă tem că, într-o noapte, vei pleca şi-atunci te rog, din marea mea ruină, închide viaţa mea cu viaţa ta.

1 octombrie 1995, Paris – Bucureşti
(Front fără învingători, 1995)

CIVILIZAŢIA DE FRIG

Iarna ce ni se-arată va fi ca niciodată,
Va fi trofeul tău şi-al meu şi vom cânta vecernii,
În dimineaţa iernii, în numele lui Dumnezeu.
Inel de cununie un ţurţur să ne fie şi viscolul violoncel
Şi să miroasă-a moarte dihănii de departe, în sângerarea fel de fel.
Să se blocheze trenuri
Şi tu, sub bici, să tremuri
Şi să iubeşti robia mea
Şi să-ţi aşez în pântec
Sămânţa unui cântec,
Când nu mai sunt, să-l poţi cânta.
Cresc fumuri pe la hoarnă, să ne gătim de iarnă şi de răspunsuri pentru ger, iubirea mea te frânge şi-ţi toarnă foc în sânge şi noaptea buzele te cer.
Şi tu te-ai dus, pesemne, s-aduci în casă lemne, să facem focul, precum ştii, şi focul să te-nhaţe şi să-mi trosneşti în braţe, spre scrumul marii nebunii.
Ca două lemne bune, care devin cărbune, care se sting şi se aprind, ne-mbrăţişăm ca duşii spre-a ne ceda cenuşii, ca pentru ultimul colind.
Iarna ce ni se-arată e-o iarnă programată, să nu ne-ntoarcem înapoi, prin vijelia cruntă, să fim un fel de nuntă, să fim

alături amândoi.
Peste temeiul pietrii, să ningă zece metri, om de zăpadă să te strig, din ger şi ipoteze să se întemeieze civilizaţia de frig.
Şi s-auzim, deodată, că zona temperată ne-a părăsit definitiv, pe noi să se aştearnă cea mai cumplită iarnă, cu spic de ger să te cultiv.
Să-ţi spun că totu-i bine şi vara nu mai vine să rupă ţurţuru-nflorit şi ninge duşmăneşte şi nu se mai topeşte zăpada care ne-a unit.

14 octombrie 1995, Budapesta
(Front fără învingători, 1995)

ÎŢI SPUN ADIO, CA SĂ-ŢI FIE BINE

Pe strada noastră civilizată
N-a mai venit de mult primăvara.
Nu s-a mai petrecut nimic spontan, accidental,
Trăim conform unei cartele,
Soarele, umbra şi dragostea, în ultimul hal.
Împreunările sunt un fel de parcări cu plată,
De la ora fixată, la ora fixată.
Tulumbe municipale fac uneori curat,
Se practică traficul de influenţă
La nivel internaţional, de îndată.
Te iubesc, mă iubeşti,
Aparatul de înregistrat hotărăşte perioada.
În haosul tranziţiei, în parcul de la capătul aleii,
Ca o neruşinare, mai străluceşte zăpada,
Insă, pe neaşteptate şi fară nici o aprobare,
Au înflorit ghioceii.
În rest, totul se înregistrează şi se impozitează:
Lătratul câinilor, paloarea lunară, cantitatea de jale,
Comisia de urbanism va măsura
Distanţa dintre sfârcurile tale
Şi unghiul de cădere al pleoapelor tale.
Aurolacii de-acum câţiva ani, din Gara de Nord,

Au crescut şi au devenit parlamentari
Cu imunitate şi cu statut.
Să nu ne facem iluzii, ce e rău nu stă,
Ce e bine trece, gusturile nu se discută,
Te gust şi te discut.
Creşte preţul carburanţilor în Balcani,
Am ajuns cu toţii nişte obiecte,
Se profilează dictatura cojii de pâine,
Cine să mai iubească, în aceste vremuri infecte,
În care, conform unei dezacordări programate,
Toate ceasurile merg înapoi, dinspre mâine.
Şi tu eşti dulce şi ipocrită şi te joci de-a mine cu mine
Şi-o să-ţi pară rău, ca locuitorilor din Balta Albă,
După ce-a plecat circul ambulant
Ce se aşezase-n cartier şi-i irita pe toţi,
Până când a plecat şi dus a fost, lângă Podul Grant.
Şi, pe unde strălucea dresura de tigri,
Pe unde se-agita trapezul, cu femeia fatală,
Pe unde se prăpădeau de râs copiii
La tumbele claunilor, e acum maidan ordinar,
Şi-or să moară de plictiseală.
Ceea ce-ţi urez şi eu ţie,
După ce-mi voi strânge lăzile cu şerpi dresaţi
Şi cuştile cu tigri îmblânziţi,
Şi voi pleca sub povara iernii, către Carpaţi.
Deocamdată, însă, te iubesc la seral.
E primăvară spontană, într-o comunitate dogmatică
În care nimic nu se petrece accidental.
Florile din capătul aleii hotărăsc
Şi regizorii aprobă acest carnaval,
Şi-n cinstea ta, şi-n amintirea circului ambulant.
Semafoarele stau aprinse şi hohotesc muzical.
E-o primăvară întâmplătoare, într-o iarnă definitivă.
Tu îmi scoţi inima, pentru câteva ore, la soare,
Şi eu o duc înapoi în arhivă.
Mă dor umerii de mantaua
Pe care o port la balul singurătăţii.

S-a micşorat cerul,
Copacii sunt plini de semne de punctuaţie,
Impozitele cresc asupra cetăţii.
Te-am invitat aici, în această zi de primăvară,
Ca să-ţi spun adio şi să-ţi fie bine.
Nu-ntoarce capul, nu ţine seama de iarnă,
Cufundă-te în umbra anotimpului care-ntreabă de mine.
5 martie 1997
(Tragedia naţională, 1997)

DUREREA FEMEIASCĂ

V-am tot iertat, v-am tot acoperit
Şi, să mai amânăm, nu-i înţelept,
Ar fi să recunoaştem, în sfârşit,
Femeia n-are, totuşi, nici un drept.
Muncim, ca nişte sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu,
Şi condamnarea de-a ne urâţi
Chiar voi, ce ne iubiţi, ne-o daţi, mereu.
Stăm în picioare încă de cu zori
Şi vă miraţi că nu mai sunt subţiri,
Dar voi, care vă credeţi tot feciori,
De ce nu arătaţi ca nişte miri?
Pe unde ne daţi dreptul de-a munci
Lucrăm istovitor, cu voi în rând,
Din când în când, în burţi, ne daţi copii,
Iar voi plecaţi la altele, râzând.
Când suferiţi, ne cereţi lângă voi,
Ori vă-mbătaţi, ori aţi trudit prea mult,
Vă plângem, când vă duceţi la război
Sau când vă speriaţi, la vreun consult.
Eroic, v-am iubit nelegitim
Şi legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateţi, ne-nşelaţi şi noi o ştim,
Ba, alteori, intrăm în circuit.
Iar cele care, azi, pe termen scurt,

Vă fură amintirile de ieri îşi vor plăti plăcerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiaşi plăceri.
Şi, uneori, păcătuim curat,
Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Că însuşi Dumnezeu este bărbat
Şi nu le înţelege pe femei.
Dar, vai, a fost odată prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost
Şi-acum, ne omorâm sârguincios
Şi zilnic ne distrugem fară rost.
Ne-nvinge viaţa fară orizont
Şi voi ne-nvingeţi, într-un mod câinesc,
Trăim ca nişte văduve de front
Şi mâinile mereu ni se aspresc.
Acum, când auziţi acest reproş,
Priviţi, fără privire, înapoi,
Încuviinţaţi din cap, mărinimoşi,
Şi credeţi că nu-i vorba despre voi.
Şi, totuşi, este vorba despre toţi
Sunteţi la fel de răi şi de flămânzi,
Durerea femeiască, pentru soţi,
E-un credit fară giruri şi dobânzi.
Vă e urât cu noi, vă e urât
Şi ne-aţi ucide, dragilor bărbaţi,
Noi nu vă mai rugăm decât atât,
Puteţi să ne jigniţi, să ne-njuraţi,
Dar faceţi-o cu tonul coborât
Şi, pân-adorm copiii, aşteptaţi.

16 decembrie 1996, Baia Mare
(Infracţiunea de a fi, 1996)

LUME, LUME

De la mine pân' la tine,
Numai fluturi şi albine,
De la tine pân' la mine,

Numai rău şi nici un bine.
De la mine pân' la ea,
Numai lanţ şi numai za,
Unde-i ea şi unde-s eu,
Numai piese de muzeu.
De la noi până la lume,
Numai fiare fară nume,
De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasă.
De la mine pân' la ei,
Numai lupte şi scântei,
Ei acolo, eu aici,
Şi-ntre noi e-un fel de bici.
De la voi la oarecine,
Numai guşteri şi ruine,
Din neant la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastră.
De la noi până la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.
De la toate pân' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu şi eu şi plânsu-mi,
De la eu până la însumi.
7 noiembrie 1997
(Tragedia naţională, 1997)

IARNA LA PARIS

Cred că ne prinde iarna la Paris, copacii în furtună se sărută, e totul scump, aşa cum ţi-am mai scris, chiar moartea e-o afacere pierdută.
Printr-o civilizaţie de regi, plutim şi noi, românii, în derivă, nu-ţi spun mai mult, dar cred că înţelegi că umilinţa nu ni-i relativă.
Vei da un înţeles acestei rugi pe care ţi-o trimit dezacordată,

ca să pricepi că suntem nişte slugi prin Europa prea civilizată.
La masă nu e loc şi pentru noi, ei ne consideră durerea – viciu,
ce cursă, înainte-înapoi, în continent, pe scara de serviciu.
Cred că ne prinde iarna la Paris, burează din reclamă în
reclamă, în Turn cu Ceaţă soarele e-nchis, frunzişele dau
dangăt de aramă.
Ce pot să-ţi cumpăr?
Un şampon şi-un ruj?
Mai bine îţi descriu o feerie, scânteietorii fulgi pe „Moulin
Rouge” traduc frenetic „Moara sângerie”.
Din când în când, te-aud la telefon şi vocea ta începe să se
sfarme-n acelaşi fel de plânset monoton, valabil de la alfa
alfei, Carmen.
Mulţi negri şi mulţi galbeni peste tot, prin Europa zilnic mai
mulatră, în Sud sunt ploi, cei mulţi trăiesc înot, zadarnic şi-au
făcut cetăţi de piatră.
Mi-e dor de casă şi mă-nvârt pe străzi, s-o aflu pe aceea
primitoare, dar aflu iar că suntem nişte prăzi sub arbitrariul
notei la purtare.
Venim de prin sclaviile din Est, în care lanţul ce ne-a stat pe
glezne deşi l-am rupt, prin ultimul protest, ne e mai cald şi-l
suportăm mai lesne.
Ştii tu ce mult ne costă-acest demers, pe noi, cei care-am
putrezit prin şanţuri, şi cât de cinic ne-au împins invers, dac-
am ajuns nostalgici după lanţuri?
Nimic nu-i natural în acest sat, în care nici durerea nu mai
doare şi orice lucruşor e distilat şi cade iarna ca o înscenare.
O să ne prindă iarna la Paris, rugai pe cineva să-mi spună, nu
vru, dar cred că orice zbor e interzis, rămân aici. Te recompun
la Luvru.
Am auzit că şi la Bucureşti e ceaţă mare, când mi-e dor de
tine, te rog frumos să te obişnuieşti că ne vedem în era care
vine.
O să ne prindă iarna la Paris, n-am stare, în furtuna ce m-
apasă, şi mă voi distila-ntr-un fel de vis, s-ajung, de dor,
printre nămeţi, acasă.

6 noiembrie 1993
(Româniada, 1993-l994)

ELEGIE PENTRU SUPRAVIEŢUIRE

Ceea ce s-a întâmplat e prea trist şi prea absurd,
Mult prea trist, ca să poată fi povestit.
Singura soluţie de a face
Să supravieţuiască
Iubirea noastră condamnată,
După ce se va stinge,
Iubirea noastră incomparabilă,
Privită prea grăbit de mine
Şi pedepsită fară preaviz de tine,
Singura soluţie de a ne aminti noi înşine
Nebunia care ne-a legat în aceşti
Ultimi ani ai mileniului doi,
Când se făceau
Şi se desfăceau toate inventarele, în aceşti ani în care n-au rezistat nici zăpezile veşnice, iar noi am rezistat, până într-o zi aberantă, una din acele zile
Care nici măcar nu fac parte din calendar, ci din ospiciu,
Singura soluţie de a ne vindeca noi de noi,
Cu certificat în bună regulă,
E această poezie,
Lângă toate celelalte poezii
Pe care ţi le-am dedicat şi în care
Să te recunoşti şi să te regenerezi,
Atunci când viaţa te va lovi cu adevărat,
Aşa cum nu te-am lovit eu,
Aşa cum te-am apărat eu,
Ca să devii tu suspicioasă pentru atâta bine.
Singura soluţie e această adeverinţă a mea că ai existat, că te-am iubit, că meritai totul, inclusiv finalul pe care l-ai ratat, singura soluţie e această lacrimă menită să unească două perechi de ochi, care nu se vor mai vedea niciodată.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

HANUL LUI MANUC

Fată frumoasă, fată străină,
Diseară am să te duc,
Pentru convorbiri, pentru cină,
La Hanul lui Manuc.
Nu sunt trăsuri, nu poţi să pleci,
Secolul e douăzeci,
Nu sunt trăsuri, n-ai cum să pleci,
Secolul e douăzeci.
Diseară să fii pregătită,
Diseară am să te duc,
Pentru-o cafea turcească şi-o clătită,
La Hanul lui Manuc.
Haide, frumoaso, haide, străino,
Dragostea mea fară leac,
Vino cu mine, surâzi şi vino,
La hanul din alt veac.
Nu sunt haiducii, sunt ospătarii,
Dulce iubito, eu sunt un cuc,
Cuibul meu află-l tu
(şi tâlharii),
La hanul din alt veac.
Sunt şi trăsuri, poţi şi să pleci,
Mai e un mileniu
Până să fie
Secolul e douăzeci.
(publicată în Cartea Cărţilor de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

NEAGRA REGINĂ FĂRĂ REGAT

Experienţa cu omul viu în malaxor e gata,
Jocul, iată, s-a încheiat.
Autorul cade obosit, cu capul pe ultima copertă,

A fost într-adevăr frumos, a fost credibil,
Un roman adevărat de dragoste, pe viu, cu ea,
Minunata, incomparabila, şi cu mine, şi cu ceilalţi.
Poate că nu oricine
Se încumeta să intre într-o asemenea dramă
Cu atâţia martori şi atâţia judecători.
Eu m-am expus din bună-credinţă,
Am jucat cinstit
Şi parcă am ţinut cu dinţii
De acest dezastru, convins că şi noi
Suntem capabili de un infern,
Ca şi de un proiect fabulos
De paradis domestic
Şi ca să mă şi lămuresc eu însumi, astăzi,
Cât poate fiinţa mea
Să reziste condamnării,
Căci a fost condamnare la moarte,
Ea, cea iubită,
M-a condamnat la moarte,
Fară avertisment, luându-şi, într-o zi,
Libertatea de-a nu mă mai iubi,
De parcă asta
Se realizează la comandă,
Nu te mai iubesc,
Nu mai pot continua aşa, plec,
Nu mă căuta, gata, nu mai suport,
Mă apasă păcatul, nu-ţi voi mai răspunde la telefon!
Ruşinos şi trivial, şi nedrept final,
După o dragoste nebună şi după un divin acordaj reciproc.
Ruşinos!
Ea, tocmai ea, m-a împins la zid,
Ea a construit zidul.
Când tocmai se năştea Mântuitorul,
Eu era să mor, totul pe viu,
Totul fară cascadori,
Totul transcris aici,
Nu m-am dat la o parte,

Am luat imediat
Provocarea în serios
Şi iarna în plin,
Fară somn,
Fară linişte,
Fară play-back,
Iarna şi drama,
Confuzia şi sărbătorile tulburi,
Şi tot mie mi-e milă de ea şi
Mă rog la Dumnezeu pentru viaţa ei.
Şi uite că romanul se grăbeşte
Şi ajunge la ultima filă,
Vârstele,
Întrebările,
Complexele,
Pasiunile,
Contextele
Se confruntă şi se completează,
Dau senzaţia de viaţă,
Chiar dacă, în cauza dată,
Nu mai e nimic de făcut,
Dar ce contează,
Mergem înainte, vii şi morţi,
În zbor şi târâş, sinceri şi prefăcuţi,
Iubind şi conspirând.
Şi ce poate fi mai frumos
Decât să-i mulţumesc,
După atâtea nopţi şi zile geniale împreună,
Acestei femei incomparabile,
Iertându-i eroarea finală,
De care eu mă simt
Mai vinovat decât ea,
Neagra şi Minunata Regină fară Regat,
Cea mai frumoasă femeie,
Adică ea, cea care a tras acum în mine
Să mă omoare, la zidul
Pe care chiar ea l-a construit,

Ca să aibă unde mă ucide.
Dar ce mai contează?
Eu o iubesc şi declar solemn că,
Din acest moment încolo,
Ea devine deodată iubirea exponenţială,
Abstractă, nepătată, de roman.
Femeia care se răzbună pe dragostea neîmplinită,
Ascunzându-se la un schit, undeva.
Să nu mă întrebaţi cine e şi cum o cheamă!
Ea e femeia.
Micşorează-i, Doamne, tristeţea şi şterge-i lacrimile.
Dă-i dreptul la fericire!
Dă-mi dreptul la uitare! Oricum,
În ciuda suferinţei, a umilinţei
Şi a morţii programate, sunt un norocos,
Sunt un caz antologic, sunt un răsfăţat.
Supravieţuiesc. Şi scriu. Şi iert. Şi iubesc. Şi sper.
Şi mi se pare că aş putea-o lua, oricând, de la capăt.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ NE IUBIM

Să ne iubim, să ne iubim,
Să terminăm al morţii haos,
Să ne iubim, să ne iubim,
Îndrăgostiţi pe loc repaos.
Dumneavoastră, dragi civili din lume,
Urmăriţi de moarte unanim,
Vă propun o nouă strategie:
Să ne iubim.
Dragostea e calea contra morţii,
Dragostea e un atac sublim,
Vă propun o tactică urgentă:
Să ne iubim.
Faceţi tunul câine de ogradă,
Faceţi tancul suvenir intim,

Vă propun un ordin nou de luptă:
Să ne iubim.
La congresul mondial al firii,
I propose for you a normal dream,
Vă propun, votaţi această şansă:
Să ne iubim.
(publicată în Cartea Cărţilor de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

INTRADUCTIBILA NEFERICIRE

Dac-aş avea tăria să scriu
Un cântec de luptă atunci când
Sunt nefericit din dragoste, poporul meu s-ar putea scula pentru drepturile sale electrocutat
De acel marş bine întemeiat şi am putea deveni, cu toţii, cetăţenii unui continent cu numele tău, iubita mea, care tocmai mă izolezi într-un cântec de dragoste.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

ELEGIA ULTIMEI IUBIRI

Aceste nopţi de insomnie, aceste pauze-n destin, ţi le dedic, pe toate, ţie, cu toată moartea ce-o conţin.
Când se va face socoteala, scăzând tot timpul nedormit, vei şti să-ţi înţelegi greşeala şi cât de tânăr am murit.
Parcă te simt la mii de leghe pe-o navă care ar lua, în toată starea mea de veghe, oceanu-ntoarcerii, cu ea.
Tu eşti acum numai ideea, fară miros, fară păcat, feminitatea, nu femeia, plecarea te-a abstractizat.
Iar dacă aş cădea departe, cu tot acest prăpăd al meu, eu m-aş ruga şi peste moarte, de grija ta, lui Dumnezeu.
Nici nu prea ştiu cum ţi-este bine, să fie zgomot sau deşert, să-mi amintesc sau nu de tine, să mă mai ierţi, să te mai iert?
Nu pot să văd un film de-a rândul, nu pot privi femei pe străzi, că tot la tine-mi este gândul, parcă eşti una dintre prăzi.

În insomnia mea de noapte, în rătăcirea mea de zi, ţi-aud şi mers, ţi-aud şi şoapte, de parcă ne-am şi întâlni.
O, tu eşti boala minţii mele şi sufăr suferinţa ta, nu poate viaţa să mă spele de tot ce se va întâmpla.
Şi-n tot ce-n faţa mea revine, în toate crimele din drum, mereu e vorba despre tine, dar să te apăr nu am cum.
Prostituate sau regine, ce trec prin actualităţi, îmi amintesc egal de tine, în umilinţă sau răsfăţ.
Nu ştiu ce cale vei alege, la mănăstire sau bordel, dar voi intra în altă lege ca să te pot iubi la fel.
Diverşi vorbesc pe-aici întruna despre femei, în mod vulgar, mă simt vizat întotdeauna, mi-acopăr faţa şi dispar.
Eu nu mă pot juca de-a tine, nici chiar cu amintirea mea, dar să-mi vorbească fitecine de ce mai faci, n-aş suporta.
Mă rog de Dumnezeu cel Mare, în ochii căruia mă uit, să-mi dea un drog de vindecare, să pot să dorm, ca să te uit.
Nimic din tot ce-ar fi să fie, în zări de minus sau de plus, nu mi se poate spune mie, *
Atât cât te-am păstrat de sus.
Pentru imaginea curată la care am visat în doi, ninsoarea chiar e-un fel de pată, iar floarea de cireş noroi.
Ca pe o rodnică greşeală te port în fiecare gând, spre insomnia mea finală pe care ţi-o dedic plângând.
Şi-mi pare o complicitate şi-mi pare vină şi păcat, obişnuitul fapt că poate în alte lumi ai respirat.
Mă doare fiecare veste, mă doare ziua fară veşti, nimic posibil nu mai este, dar tu, iubito, unde eşti?
Şi, ca să scap măcar de plânsu-mi, ca să mă pot elibera, va trebui să cred eu însumi într-o minciună de a mea.
Voi spune că ai fost o fată dintr-un roman mai nou al meu, cu personaje de-altădată, cu EI şi Ea şi Dumnezeu.
Şi dându-ţi libertatea ţie, am să afirm cu mult curaj, că, de atâta insomnie, te-am omorât ca personaj.

(Meserie mizerabilă., sufletul, 2000)

POVESTEA DE DRAGOSTE

La urma urmei viaţa nu e
Decât o repetabilă poveste de dragoste,
Un subiect mort, care mereu înviază,
Plus şi minus biografiile în cauză.
Nici un război mondial nu începe
Şi nu se sfârşeşte altfel decât
Într-o poveste de dragoste,
Nici un istoric militar
N-a descris frontul atât de exact
Ca el, care-i scrie ei, Din tranşee,
O scrisoare de dragoste.
Nu există economie,
Nu există politică,
Nu există cultură,
Dacă nu există dincolo de ele
O poveste de dragoste,
Nici aspirina,
Nici bomba atomică,
Nici ceaiul de pătlagină
Nu sunt de înţeles,
Decât într-o ecuaţie de dragoste.
Limbile şi tratatele se mai schimbă,
Neapărat cămăşile,
Interesele,
Direcţia armelor,
Suflarea vântului,
Există gheţari
Şi există aburi interşanjabili,
Singura veşnică şi ireductibilă
E slăbiciunea din dragoste.
Nici credinţa nu e atât de puternică,
În toate înfăţişările ei ca o simplă dragoste,
Orice se poate negocia,
Orice se poate adapta,
Orice cu excepţia
Incurabilei şi ireductibilei
Poveşti de dragoste.

Pună-se în calea ei toate casele de bani,
Tragă în ea toată artileria de asalt,
Lucreze împotriva ei
Parlamentele, damblagiii şi rugina,
Singura nemuritoare e povestea de dragoste,
Copilărească, ordinara şi divina dragoste.
5 ianuarie 2002, Poiana Braşov
(Până la capăt, 2002)

LIBER SĂ SUFĂR
Larmă de-nceput şi sfârşit de lume,
Noapte de coşmar, după multe drumuri,
Ca să mă trezesc dintr-odată singur,
Liber să sufăr.
Ce nărav urât e obişnuinţa,
Poate că şi noi ne stingeam trăind-o,
Când deodată tu ai plecat departe, Neagră Regină.
Nu mai are gust pâinea de pe masă,
Viaţa mea e-acum lungă insomnie
Vai, am devenit, pe neobservate,
Propria-mi umbră.
Bestial urăsc forfota modernă
Şi acest oraş care te ascunde,
Cum ai învăţat cinica reţetă,
Ce mă omoară?
Dac-am umilit, umilit sunt astăzi,
Bucuros că pot trăi umilinţa,
Cea în care stă, pentru înviere,
Dragostea, Doamne.
Liber am rămas să le am pe toate,
Insă condamnat să nu gust niciuna,
Fără nici măcar o-ntrebuinţare,
Liber să sufăr.

(Liber să sufăr, 2003)

NOAPTEA ÎN EA ÎNSĂŞI

Se-nchide noaptea în ea însăşi, nici o lumină, niciuna, pe drumul spre Nord, pe unde ai plecat,
Trăgând amintirea după tine.
E târziu şi s-au răcit urmele fugii tale din inima mea, e târziu,
A venit vremea rea peste noaptea nedesluşită din munţii blocaţi, la trecători impracticabile, nu mai merg nici trenurile, nici stelele, nici telefoanele.
Se pedepseşte viciul de a călători, ninge peste mănăstirile din jurul tău, din jurul mănăstirii uitate care eşti, se-nchide noaptea în ea însăşi, iar tu eşti înăuntrul nopţii care se-nchide ca o prăvălie cu dolii.
Plouă insensibil pe drumurile oprite,
Drumul s-a oprit în drum,
Maşini fară numere umblă ciudat, lateral,
Nu se mai poate înainta,
Rămân aici, rămâi acolo.
Monologuri ploioase trăim lateral, ocolurile prin odăi sunt sportul preferat al celor ce se despart.
Se-nchide noaptea în ea însăşi,
Ca un melc universal, după ultima lacrimă,
Rămâi acolo, rămân aici,
Ai o soluţie, să rămâi acolo
Şi să devii credinţă
Pentru necredinciosul care sunt,
La-nchiderea nopţii în ea însăşi,
În această amiază.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

ADIO, ADICĂ RĂMÂI
Nu înseamnă da, iubire,
Când zic da, înseamnă nu,
Când zic tu, lovesc în mine,
Când zic eu, înseamnă tu.
Se-ntâmplă, în fiece clipă,
Mereu, întâmplarea dintâi,
Iubire, ascultă-mă bine,

Adio, adică rămâi.
Cuvintele toate-şi pierd sensul,
Spun tâmplă şi cred că-i călcâi,
Iubire, ascultă-mă bine,
Adio, adică rămâi.
Pe sobă sunt blocuri de gheaţă,
La Cercul Polar cresc lămâi,
Eu nici nu mai ştiu adevărul,
Adio, adică rămâi.
Iubindu-te, parcă-ţi port ură,
Reproşuri, când fac, te mângâi,
Spun viaţă şi tu auzi moarte,
Adio, adică rămâi.

(publicată în Cartea Cărţilor de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

ŞI TE IUBESC FĂRĂ SĂ ŞTII CUM NU TE-AŞ IUBI

Grija pentru tine mă domină, de când te cunosc, teama că suferi, emoţia că eşti fragilă, toată această nenorocită de empatie a mea, pe care tu ai ajuns s-o consideri firească, să ţi-o însuşeşti, să-mi speculezi exagerările de limbaj, când mă enervez şi n-am puterea să-mi reprim înjurăturile, pe care nu le meriţi, recunosc, nu le meriţi, dar meriţi, meriţi să te las zece ani singură, să-ţi aduci aminte cât de importantă e, în acest echilibru dintre bărbat şi femeie umilinţa de a adresa primele cuvinte celuilalt, când s-a instalat prăpastia între el şi ea, umilinţa de a reconstrui, când poteca e plină de ruine.
Tu foloseşti, împotriva mea, iubirea pe care ţi-o arăt, tu eşti răbdătoare, tu nu sari să repari ceea ce strici, tu aştepţi, că, oricum, te-am obişnuit să sun eu, primul, la telefonul tău, tu îţi rătăceşti erorile mici printre erorile mele mari, eu totdeauna sunt vinovat, pentru că am reacţionat violent, cine să mai ţină minte cauzele răului, eu sunt mereu de gardă la dragostea noastră, tu – nu.
Tu aştepţi reacţia mea colerică,
Domină jocul cel ce aşteaptă,

Cine cară în spate pământul,»
De dragul unei inimi, n-are nicio
Bucurie, el e vinovat că e nervos,
Deşi e nervos pentru că oboseşte
Dăruindu-se, pentru că se consumă iubind,
N-are nici o importanţă, iată, de ce
Sunt eu nevrozat, contează numai
Încăpăţânarea ta imbecilă de a te lua
După formalismul care stăruie
În toate cutele cearceafului de familie.
„Vai, vai, să nu strigi, să nu mă jigneşti, să nu mă sperii, să nu mă înjuri.”
Ei bine, astăzi m-am hotărât să le fac pe toate, fară nici o şovăire, nu pentru că nu te iubesc, ci pentru că te iubesc, strig şi te jignesc, şi te sperii şi te înjur, a despărţire definitivă, gata, eu nu pot fi altfel decât obosit, altfel decât nervos, iubindu-te şi cărând în spate inima ta.
O, desigur, era interesant să mă vezi şi liniştit, să mă cunoşti şi bine dormit, reparat ca un transatlantic în portul de lângă lacrimile tale, dar n-aş fi aşa decât dacă nu te-aş iubi, ceea ce, încă, se întâmplă să fac: te iubesc şi greşesc şi n-am norocul să mă cunoşti, eliberat de grija faţă de tine, nedreapta mea patimă.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

CIREŞUL
E-un cireş, cireş sublim,
Care ne-aşteaptă să-ifim hoţi,
Să-ljefuim,
Noi, voi, ei, toţi.
Nu-i loc pentru iubire pe pământ,
Ofelia pe ape s-a-necat,
Actorii joacă Hamlet, rolul sfânt,
Sub zodia fatalului păcat.
Veneam din ţară-n ţară spre a mea,
Dar undeva, nici nu mai ştiu precis,

Un vameş îmi ucise poza ta,
Iubirea e un lucru interzis.
Dar tu, iubirea mea, poţi să şi mori,
Eu te păstrez întreagă, ochi şi nervi,
Degeaba te tot vând neguţători,
Sclavia lor n-ai vreme s-o observi.
De gen neutru e acest destin,
Care pe oameni vrea să-i ţină reci,
Dar noi, în masculin şi feminin,
Ne împărţim, ne-om împărţi în veci.
Iubirea e-o anexă pentru mulţi,
Rulota unei vesele maşini,
Dar noi, sălbatici, tineri şi desculţi,
Ne vom iubi, trecând prin foc şi spini.
Iubirea nu e târgul indecent,
În care dăm ce ni se dă-napoi,
Legalizaţi, în orice parlament,
Această conspiraţie în doi.

(publicată în Cartea Cărţilor de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

REVANŞĂ

Pe cine ştie ce absurde file te reaşez cu scrisul meu stângaci,
în numele durerilor umile şi-n ultimă adresă te prefaci.
Erai pierdută nici nu ştiu pe unde, fără voinţă, fară crez moral, ca victimă a vrerilor afunde de-a face totu-n cel din urmă hal.
Mă tem că vei cădea, la orice ţipăt, nepregătită de-a trăi firesc,
şi te consumă fiecare slipăt iar eu te şi distrug, cât te iubesc.
Nici nu mai ştiu să scriu această limbă, eşti nebunia fară nici un grai, obsesia pe chipul tău se plimbă şi tu unei plăceri de sclav mă dai.
Revanşa treji şi teferi ne păstrează, te beau într-un pahar născut amar şi pofta ta se recompune trează când eu sub mâna ta de foc tresar.
Te scriu din gând şi carnea ta miroase a felul cum pătrund în

carnea ta, şi te răzbuni când îmi pătrunzi în oase de parcă să mă-mparţi în pumni ai vrea.
1 octombrie 1995, Paris – Bucureşti
(Front fără învingători, 1995)

NOAPTEA MARII BEŢII
— Cartelă pentru potop -
Haide, haide, ce-ofi oft,
Să prefacem noaptea în zi,
Asta-i noaptea marii beţii,
A marii beţii,
Fie ce-o fi!
Paşi
De oşti înfrânte prin oraş,
Sunt plin de-un întuneric laş
Într-un refren sinucigaş.
În noaptea albă de făclii,
Ne vom urî, ne vom iubi
Şi vom preface noaptea-n zi.
Vai,
Cetatea nu mai are rai,
Stai, iubirea nu mai are grai,
Are grai.
Eu
Abia încap de dorul meu,
Mi-e deznădejde şi mi-e greu,
Mi-e foarte greu,
Mi-e greu.
Hei,
Bărbaţii caută femei,
În porţi se-nvârt deodată chei,
Toporul lunii taie miei.
Noi
Ne căutăm plângând prin ploi,
Potopul zilei de apoi
E cartelat din doi în doi.
Hai,

Turnirul nu mai are cai,
Stai,
La mine-n sânge hai şi stai,
Hai şi stai.
Tu
Mai joacă ultimul atu,
Tu nu eşti eu, eu nu sunt tu,
Eu nu sunt tu,
Sunt tu.
Haide, haide, ce-o fi o fi,
Să prefacem noaptea în zi,
Asta-i noaptea marii beţii,
A marii beţii Şi fie ce-o fi!
Noaptea de 12-l3 iulie 1992
(Noaptea marii beţii, 1993-l994)

BLUES DE DRAGOSTE

Te mai cuprind la rădăcină,
Te-mbrăţişez pe sub pământ,
Nu-s vinovat, n-ai nici o vină
Că ramurile ni s-au frânt.
Urechea mea nu mai aude
Ce mai întrebi, ce mai suspini,
Fusesem neamuri şi-am fost rude
Şi am rămas doar doi străini.
Cum pomii sparg pe străzi asfalturi,
Să caute femeia pom,
Adâncul poate tot ce 'naltul
Nu-ngăduie niciunui om.
Te-mbrăţişez prin rădăcină,
Te regăsesc la infinit,
Dar vai, te simt aşa străină,
Ce pom uscat ai devenit!
Şi fiecare-n altă parte,
Înalţă ramuri, creşte flori,
Şi e-ntre noi atâta moarte,
Că nici nu poţi real să mori.

Mă mai saluţi cu câte-o frunză,
Te mai salut cu nişte spini,
Dar viaţa noastră e ascunsă
În disperate rădăcini.
Vor trece ere curioase,
Şi ne-om găsi cum am fost buni,
Cu nervi şi rădăcini şi oase,
În nişte mine de cărbuni.
Eu port armură şi tu haină
Şi crengile-ntre noi s-au frânt
Şi-atât: ne mai iubim în taină,
Pe patul nostru, sub pământ.
Acum poţi fi a orişicărui,
Dar eu, când toamnei te închin,
Nu un buchet de flori îţi dărui,
Ci un buchet de rădăcini.

(publicată în Cartea Cărţilor de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

ORAŞ CU PORUMBEI SĂLBATICI
Mai traversăm o lacrimă cu barca,
Ne mai permitem nopţi de carnaval,
Mai povestim iubitelor coşmaruri,
Mai adormim în coama unui cal.
Mai spunem
Da, când vrem să zicem invers,
Mai proclamăm imperii mari de ger,
Mai ofensăm părinţii prin uitare,
Mai umilim pe cei care ne cer.
Şi, dintr-odată, adormim pe-o bancă,
În mijlocul unui oraş străin,
Şi numai nişte porumbei sălbatici
Asupra noastră, de prin pieţe, vin.
Ni se aşază pe genunchi şi umeri,
Pe frunţi se prind cu cel mai mare jind
Şi se apucă să ne scoată ochii,

Cu ei în pliscuri pleacă fâlfâind.
Şi iată cum, încet-încet, pe lume,
Frumoşii porumbei ţin loc de corbi,
Şi noi, care murim, luăm aminte
De ce vom deveni cu toţii orbi.
—l9 octombrie 1990,
Sibiu
(Noaptea marii beţii, 1993-l994)

RESURECŢIA CAPREI NEGRE
Nici nu mai ştiu dacă-ţi spusesem
Povestea caprei negre care
Acolo-n munţii ei fusese
Rănită la o vânătoare,
Şi cineva cu suflet mare
Şi care dovedea că-i pasă
A luat-o-n braţe şi-a purtat-o
S-o vindece la el acasă.
Şi după şapte ani de luptă,
Cu tot ce poate fi o rană,
Iubind-o, el o da exemplu
De castitate şi icoană.
Au fost cei şapte ani de-acasă
În vindecare şi iubire,
Ei începuseră-mpreună
Să stea la foc şi să respire.
Şi încă mai era de lucru
La nişte biete amănunte,
Ca ei, prin jertfa, împreună,
Ranchiuna lumii s-o înfrunte,
Şi, într-o zi de dimineaţă,
Ea a plecat pe totdeauna
Şi-a fost pentru întâia dată
Când între ei şedea minciuna.
Dar, dacă n-am ştiut legenda
S-o povestesc, s-o ştii la vreme,
Eu, în iubirea noastră mare,

N-aveam motive a mă teme,
Ca să-nţeleg, sub îndoială
Şi fară pic de apărare,
Că ţi-a fost dor să fii vânată
La sărbătorile vulgare.
Probabil că te şi atrage
Mirosul prafului de puşcă,
Atunci când glonţul te răneşte
Şi vin gonacii care muşcă,
Întocmai căprioarei negre
Dintr-o legendă precreştină,
Fiinţa ta sălbăticiei
Şi violenţei se închină.
Probabil, nici nu se mai află,
În codri, capră neagră pură,
Cu-atâţia câini şi râşi alături
Există numai corcitură,
Şi nici legenda nu păstrează
Decât ciudate exemplare,
În care promiscuitatea
E singura învingătoare.
Accept plecarea ta absurdă
Fără o minimă alarmă,
Ca şi când glonţul iese-n lume,
Zvârlit involuntar din armă,
Şi mi se şi explică multe,
Când ştiu că eşti şi tu amestic
Şi vrei să ieşi de sub puterea
Vindecătorului domestic.

(Liber să sufăr, 2003)

CARMEN MINUTARE

Carmen Seculare,
Carmen Minutare,
Te-au trimis părinţii,
Carmen, la culcare,

Spune noapte bună, noaptea e prea mare,
Te privesc din lună, Carmen Carmenare.
Faţa ta e blândă ca un boţ de lapte,
Carmen, ochi albaştri de Ia miazănoapte,
Lanţuri te-mpresoară, clipa te adoră,
Carmen Seculare,
Carmen fară oră.
Am să-ţi dau hipnotic, să-ţi adormi părinţii,
Să fugim în lume, Carmen, steaua minţii,
Carmen Seculare, Carmen Minutare,
Noaptea ta mă arde, noaptea ta mă doare.
De erai aicea, îmi stăteai pereche,
Eu rămân pe noapte,
Carmen, veghe-n veghe,
Clopote-mprejuru-mi ropote să sfarme-n
Sufletu-mi ce cântă: Carmen, Carmen, Carmen.

(într-adevăr, 1988)

SCRISOAREA
Şi, dintr-o dată, simt că mi-ar plăcea
Să-mi scrii pe întuneric o scrisoare,
Aşa cum te-ndoieşti, în umbra mea,
De tine şi de noi, de fiecare.
Nehotărâtă eşti şi nici nu ai
Pe nimeni să-ţi răspundă care-i drumul,
Şi-n vălmăşagul tău de iad şi rai,
Te face şi mai luminoasă fumul.
Şi, dintr-odată, cred că aş voi
Să-ţi dau deoparte fiecare haină,
Chiar tu, nefericito, într-o zi,
Să-mi fii scrisoarea de citit în taină.
Vreau să-ţi citesc cu gura sânii mici
Şi gura ta să o citesc alene,
Scrisoarea ta să o păstrez aici
Şi virgulă să-ţi pun între sprâncene.
Trimite tu scrisoarea care eşti

Fiinţei mele, s-o citesc la noapte,
Când, peste orice gânduri duşmăneşti,
Miroase-n Sud a cereale coapte.
Te-aştept la zarea fiecărui gând,
Nehotărârea ta de fond mă doare,
Te voi lua în braţe lăcrimând
Şi am să te deschid, ca pe-o scrisoare.

CELE MAI FRUMOASE POEZII DE DRAGOSTE
Tu eşti scrisoarea mea fară sfârşit,
Când te citesc, mi-e jale şi mi-e bine,
În locul unui plic obişnuit,
Trimite-te, trimite-te pe tine.

(Infracţiunea de a fi, 1996)

TĂCEREA
E pentru noi o limbă de unire,
Se-nvaţă greu şi e o limbă grea,
E-un grai numit tăcere absolută,
Tăcerea mea lângă tăcerea ta.
Hai să tăcem în nici o altă limbă,
Hai să tăcem, iubindu-ne, şi-atât,
Oricare verb l-aş îndrepta spre tine,
În orice limbă-ar fi, tot e urât.
Şi orice nume-mi murdăreşte gura,
De nu-l mai pot rosti nici pe al tău,
Părerile de bine sunt tăcere,
Tăcere sunt părerile de rău.
Şi e bolnavă lumea de cuvinte,
Stă lumea în cuvinte ca-n spital,
Aş învăţa această terapie,
Tăcerile ca leac universal.
În limba ta, ce vorbe-ţi pot eu spune?
În limba mea, sunt obosit deja,
De dragul tău concediez orchestra,
Eu însumi sclav întru tăcerea mea.

Nu s-a născut un grai să te cuprindă,
Cuvintele aşa sărace sunt,
Precum în Biblie nu-ncape cerul,
Tu nu poţi fi a niciunui cuvânt.
Şi ca un comandant cu mari armate
Acum, când înţeleg că poţi să pieri,
Pun tunurile mele să te bată
Cu douăzeci şi una de tăceri.
N-aud nimic, nu spun nimic, sunt gata
Să te învăţ ce-nseamnă c-am tăcut
În faţa ta, tăcerea mea se-nchină
Cu disperarea unui surdo-mut.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

N-AM PUTEREA
Sunt captivul
Dezastrului tău,
N-am puterea
Să-ţi fac nici un rău
Obsedat sunt
De ochii tăi trişti
N-am puterea
Să ştiu că exişti
Într-o lume
De oameni săraci
N-am puterea
Să-ntreb ce mai faci
Ninge mult,
Ninge lin,
Ninge pur,
N-am puterea
Măcar să te-njur
Pe total viaţa asta
Trecu
N-am puterea
Să da Şi să nu!

(Liber să sufăr, 2003)

PĂSTREAZĂ CĂRŢILE
Ştiu că ţi-am dat odată nişte cărţi, era o zi cum alta n-o să fie, trăiam şi eu şi tu în două părţi şi beţi şi trişti de-acea ipocrizie.
Şi cărţile dădeau un „ce” firesc precum le căutasem prin tot teancul şi mi-a venit deodată să-ţi citesc Serghei Esenin tălmăcit de Stancu.
Am început să lăcrămăm ciudat, să ne-ntâlnim în lacrimi peste pagini, ca-ntr-un amor, femeie şi bărbat, pe cavalcada sfintelor imagini.
Plângeai şi tu, dintr-un motiv obscur, plângeam şi eu, cred că de mila noastră, şi-atunci aş fi putut pe loc să jur că va intra Esenin pe fereastră.
De fapt mă şi simţeam ce el era, c-o lampă de petrol pe umeri stranii, şi doar atunci erai numai a mea, de-ar fi ţinut acel moment cât anii.
Dar ceasul greu bătuse din pereţi, pendulele te-nnebuneau cu ora, dar n-ai ştiut să simţi şi să înveţi să fii a mea şi nu a tuturora.
C-un braţ de cărţi spre locul tău te-ai dus, de ai un loc, şi ai, că mă şi doare, dar eu intrasem în poetul rus ce moartea ne-a-nvăţat pe fiecare.
Pretextul unor alte revederi, acele cărţi sub ochii tăi îngheaţă, ci totul între noi a fost doar ieri, doritul mâine nu mai are viaţă.
Mai poţi, citind Esenin, lăcrăma? Nu simţi un ştreang ce peste gât te strânge? Tu nu mai eşti, nu vei mai fi a mea, dar ochii mei mai lăcrămează sânge.
Şi cărţile să nu mi le aduci, nu e nevoie, poartă-le cu bine, ne vom vedea într-un târziu, năuci, ca oarecine pe un oarecine.
Să ştii atât: păstrez acelaşi rol, din cărţile conştiinţelor complice, pe umeri am o lampă de petrol şi-n inimă o sfântă cicatrice.

(Locuri comune, 1986)

SĂRITURA ÎN VÂLTOARE
Aş avea nevoie de ajutor
În singura situaţie
În care nu există ajutor:
Singurătatea în dragoste.
Orice cuvânt, despre ea,
Înseamnă o rană,
Că e de bine sau de rău.
Nu mi-o pot închipui pe ea
Singură pe nici un drum,
Mi-e milă de picioarele ei fragile.
Orice tăcere
Pare o laşitate
În faţa cataclismului.
M-aş spovedi,
Dar ştiu că vorbele
Îmi vor fi răstălmăcite.
M-aş întinde pe jos
Şi aş muri,
Dar cu ce drept să le stric sărbătorile celorlalţi
Cum aş putea-o părăsi,
Cu justificarea nebuniei ei de acum,
Când ştiu cât de ameninţat îi e ficatul?
Nu ştiu să înot spre ea,
Mă aflu în mijlocul apei tulburi
Şi mi-e ruşine să strig ajutor.
Tot astfel,
Când eram foarte tânăr
Era să se-nece fosta mea soţie.
Ea a strigat ajutor şi eu, inocent şi orgolios,
Am sărit şi am scos-o absurd
Dintr-un înec iminent.
Gândul care mă urmărea
Era simplu şi tragic:
Nu i-aş mai fi putut fi bărbat dacă o salva altul.
Sar în vâltoare după tine,

Mai încerc o dată atenţia lui Dumnezeu,
De ruşine că întâi trebuie să mă salvez pe mine.
Şi nu există ajutor
Tocmai acum când mă rog pentru ajutor
Către malul pustiu.
Hai, strigă odată, pierduta mea,
Să ştiu unde trebuie să m-arunc Să te salvez.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ NE IUBIM PE ŢĂRMUL MĂRII NEGRE

Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre,
Ca două fragede, fierbinţi statui,
Să fim întâia, clasica pereche
A omenirii noi, ce încă nu-i.
Să ne iubim când ne întreabă valul
Ce e cu noi, ce suntem şi ce vrem,
Noi să-i răspundem confundaţi cu malul
Ceva-ntre rugăciune şi blestem.
Ca un barbar ce ţine o tanagră,
Aşa suntem pe-acest nisip noi doi
Şi stelele ce cad în Marea Neagră
Ridică valul sângelui din noi.
Să ne iubim hipnotizaţi de lună,
Cutreieraţi de-al vaselor tangaj
Şi să ne viscolească împreună
Ninsorile de soare pe obraji.
Să ne iubim, păgâna mea atee,
Iubito, marea seamănă cu noi,
Suntem un Dumnezeu şi-o Dumnezee
Chemaţi să-nceapă lumea de la doi.
Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre
Pe unde trec epavele călări,
Să curăţăm întreaga lume veche
În fluxul şi refluxul noii mări.
Să ne iubim etern, noi, provizorii,
Cum niciodată valul nu va sta,

Eu spun că îngenunchi în Templul mării,
Să nu spun că-ngenunchi în faţa ta.

VÂRSTE

Până ieri
Mă simţeam încă tânăr,
Până ieri
A durat dragostea,
De ieri încoace a venit viscolul,
Urmează Anul Nou şi, probabil,
Istoria literaturii.

(Liber să sujăr, 2003)

NOBILUL VICIU

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt întruna biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.
Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.
O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am făcut răsfăţ şi templu.
Ştiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea
În fiece femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viaţa lumii e flămândă.
Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Şi n-am avut în rest nici un capriciu
Deşertăciune din deşertăciune
Femeia este singurul meu viciu.
Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu imperator sub stele,
Femeia care nu se încovoaie,

Am înjugat-o nebuniei mele.
Şi am arat cu ea mereu pământul,
Şi-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Cape-un metal am resorbit-o-n oase.
E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat c-a fost Euridice.
E-adevărat că-n geamul meu caişii
N-aveau puterea nici un an să steie
Că într-un joc de-absurde artificii
Şi creanga lor îmi mirosea femeie.
Motorul meu şi-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia şi-a rămas femeia,
Puterea mea şi singurul meu viciu.
Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume?
Am fost mereu un cuplu în derivă,
Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.
Iubirea mea nu a mişcat nici aştri
Şi nici pământul sub o-mbrăţişare,
Dar lance când a fost, cu ochi albaştri,
Simţeam că-n ochi privirea ei mă doare.
De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În faţa ta, condiţie umană,
Femeia este singurul meu viciu.

(Locuri comune, 1986)

INSUPORTABIL, GÂNDUL
Îmi trăiesc nevrozele de-a rândul,
Mă complac în fiece prăpăd,
Mă gândesc mereu la ce nu văd,
Cel mai greu de stăpânit e gândul.

Chipul tău în mintea mea purtându-l,
Cu iluzii moarte mă îmbăt,
Nu te pot aduce îndărăt,
Între noi s-a aşezat pământul.
Doamne, ia-mi, pe restul vieţii, gândul.

(. Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

BATISTA LUI IAGO
Şi, totuşi, trebuia vorbit cu Shakespeare,
Să schimbe replicile spre sfârşit,
Spre-a o avertiza pe Desdemona
Despre batista care s-a găsit.
Nu cred nici în deznodământul cinic
Şi nici în sângele vărsat în van
Şi tragedia poate fi oprită,
Când ştii că Iago e un şarlatan.
Acum ca ieri, şi poimâine ca mâine,
Ne macină aceleaşi tragedii,
Nu e, între cei doi, comunicare,
Ei se vor despărţi şi vor muri.
Şi Iago este numele acestei
Nenorociri, de-a nu comunica,
Oricând, va fi pe lume o batistă,
De care vinovată va fi ea.
Oricând, din gelozia lui Othello,
Corăbiile vor mişca pe mări
Şi-n jurul Desdemonei condamnate
Vor lăcrima şi gărzile călări.
Ce poate să însemne o batistă,
Decât un amănunt într-un război?
Dar, vai, în spaţiul incomunicabil,
Din ea decurge moartea celor doi.
Şi, totuşi, trebuia vorbit cu Shakespeare,
Să tempereze el acest coşmar
Că mor şi Desdemona, şi Othello,
Atuncea când, în locul lor, vorbeşte

Un simplu amănunt vestimentar.

(Liber să sufăr, 2003)

O LIMBĂ STRĂINĂ ÎNLĂUNTRUL TĂCERII

Adio, adio,
Se formează o limbă nouă
În interiorul tăcerii dintre noi.
Şi, totuşi, de ce?
Şi, totuşi, cum?
Adio, adio,
La ora când toate cuplurile,
Inclusiv cuplurile de cerşetori,
Gustă puţină fericire şi puţin cozonac,
Adio, adio,
Doi oameni care ne seamănă
Vorbesc o limbă străină Intre mine şi tine.
Adio, adio,
Dar nici măcar un contract comercial
Nu se poate încheia
Univoc
Şi, totuşi, fie cum vrei tu,
Nefericito, condamnato, nesăbuito,
Mori după plac
Adio, adio.

(Liber să sufăr, 2003)

TRIST CAVALER

N-au mai rămas nici sănii, n-au mai rămas nici cai,
A început să ningă pe aguride coapte,
Acum când eşti absentă parcă ţi-aş spune hai,
Cum ai voit-o zilnic, hai să fugim la noapte.
Mi se-alungeşte umbra cernită de ninsori,
În tine se-adânceşte-o umbră ce a ta e,
Şi frică mi-e de toate şi frică mi-e că mori,
Te caut, dar dă-mi umbra afară din odaie.

Nu sunt nici cai, nici sănii, maşinile sunt reci,
Un drum, până la tine, l-aş face cu vapoare,

Dar nu ştiu în ce parte a vieţii ai să pleci –
Fiinţa ta rănită clipă de clipă moare.
Pe străzile de gheaţă, cu guler ridicat,
Trist cavaler de umbră, de moarte, de orgoliu
Iţi trec pe lângă lacrimi, cu umbra-n geam îţi bat
Şi barba-mi înfăşoară obrazul ca un doliu.
Afară nu e nimeni, afară sunt zăpezi,
Proiect al altor ceruri, ninsorile albastre,
De-ai să-mi auzi cuvântul, oriunde, să nu crezi,
Eu sunt semănătorul noptatec de dezastre.
Ce faci acum?
E vifor şi poate că ţi-e frig,
Eu cercetez ninsoarea şi descompun concerte,
Spre tine-mi pleacă umbra şi înapoi o strig,
Să n-o ierţi niciodată şi ea să nu te ierte.
Pentru că dintre toate cel mai frumos e-aşa,
Nici cai, nici telefoane, nici sănii, nici o veste,
Doar ce-a rămas în tine şi-n amintirea mea
Şi, dincolo de vorbe, doar ceea ce mai este.
Şi viscolul de-afară mişcă-n ţâţână uşi,
O, de-ar veni o noapte s-o dorm ca pe o moarte,
Nu simţi că nu mai suntem decât doi oameni duşi
Şi umbra mea salută umbruţa ta departe?
Cu părul ger şi fulger, cu guler ridicat,
Necunoscut şi mie mă-ndrept spre nicăierea,
Cu bulgări de zăpadă stafiile mă bat
Şi-ncep să-nvăţ şi limba celor ce-au fost: tăcerea.
2 februarie 1986
(Viaţa mea e un roman, 1987)

MESAJE ÎN STICLE
Scriu scrisori şi Ie trimit
Pe o adresă care nu mai există,
Ca un naufragiat
Căruia nu-i pasă
Că s-au retras corăbiile-n porturi,

El trimite mesaje în sticle
Nu unor persoane,
Ci oceanelor lumii
Şi lacrimilor celei iubite,
Restul e navigaţie
Şi manufactură poştală.

(Liber să sufăr, 2003)

NUNTA ECHINOCŢIULUI
Fiinţa mea de iarnă e sătulă,
Mă desprimăvărez câte puţin,
Simt mugurii trecându-mi prin căciulă
Şi nu ştiu ce-i cu ei: se duc, ori vin.
Am un talent nativ de a mă prinde
Şi fleacurile m-au epuizat,
Într-un miros de sângerare verde
Îmi înfloreşte scândura la pat.
Dintr-un dezastru într-un alt dezastru
Aşa îmi e pedeapsa să trăiesc,
Prea-albul se preface-n prea-albastru,
Iar eu cobor în toate nefiresc.
Cojoacele ce le-am purtat învie
Şi se întorc la foştii lor berbeci,
Parfum de proletară sindrofie
La streşinile casei noastre reci.
Pe limbile de ceasuri, must de frunze,
Secundele sunt verzi şi sunt de foc,
Când dezvelesc împrejurările ascunse
Şi-apoi aşază tainele la loc.
Eu nu mai sunt decât un trup prin care,
Conform unui principiu de demult,
Trec lacrimi noi spre dulcea sărbătoare
A nunţii echinocţiului ocult.
Sub pomii din livezi se-nalţă ruguri,
Se uită câinii-n jos cu ochi înguşti,
Prin fiecare os al meu trec muguri

Zvârliţi ca de trăgaciul unei puşti.
Mă pregătesc şi eu de înviere,
Cu toţi ceilalţi copii risipitori
Pe care, dacă vara o va cere,»
I-ar aduna ca un buchet de flori.
Şiroaiele s-au dezgheţat pe pantă,
Natura parcă intră la idei
Şi-n toată primăvara aberantă
Rămân, mai reci ca iarna, ochii mei.
22/23 martie 1987
(Viaţa mea e un roman, 1987)

VATRA CU VISCOLE
De copil, mă tot întreb
Unde se duce viscolul,
Cum se finalizează
Şi ce-i dincolo de el,
Unde merge viscolul?
L-aud bufnind în lemnul porţii
Trosnind în copaci şi în oase,
Vălurind acoperişurile,
Viscolul drastic.
Îl simt în coşul pieptului meu,
Vagabondând pe coridoarele oaselor mele
Şi înzăpezindu-mi sângele pe care-l atinge,
Şi acum ştiu traseele frigului,
Ştiu mişcarea apei şi a aerului în natură,
Ştiu că unde eşti tu, se termină viscolele,
Că la picioarele tale se gudură toate viscolele,
În vatra cu viscole care-mbătrânesc şi mor
În sanatoriul furtunilor,
Pe strapontina către neant,
Pavoazată cu ţurţuri,
Eşti tu, îmblânzitoarea dezastrelor.
După ce mi-am dorit
Să fiu fulger şi trăsnet,
După ce mi-am dorit

Să fiu lumină pentru secerători,
E pentru prima oară în viaţa mea
Când vreau să fiu viscol
Şi să am parte
De o retragere liniştită,
În vatra cu viscole,
Lângă tine.

(Liber să sufăr, 2003)

SPOVEDANIE
Ninsoarea vinovată s-a liniştit treptat,
Acum ne împresoară ninsoarea inocentă,
Pitici de sugativă pupila ne-o străbat,
Golindu-ne de lacrimi, zidindu-ne în mentă.
Ar trebui să fie şi-o mare pe aici,
Altfel de unde vine din brazi atâta zarvă,
Şi pentru cine-adună lacrimă aceşti pitici
Din ochi şi din privire, din dubla noastră larvă?
Sunt dintr-odată singur ca un limbaj străin,
Coteţele de vulturi le cariază anii,
Şi parc-aud toţi morţii pe povârniş
Cum vin veghindu-mi adevărul acestei spovedanii.
Era, la fel, o noapte, şi tot în aceşti munţi,
Şi cârciuma aceea, ce azi îmi {iare snoabă,
Cu lumânări pe mese, la care stam înfrânţi,
Făcea perechi în haos cu o ciudată grabă.
Femeia despre care vorbesc avea doi sâni,
Două picioare moarte şi-un joc absurd de pleoape,
Stătea lângă o. Fată bolnavă de plămâni,
Şi lângă alţi prieteni,
De mine mai aproape.
O silă uriaşă – de-a fi şi de-a rosti – mi
Se-arăta comună acelora de faţă,
Părea c-aveam o moarte pân-să se facă zi,
În burgul ce şi astăzi,
În gând trosnind, îngheaţă.

O, mai cu seamă sila!
Când pleacă de la ea toate câte se-ntâmplă şi se năzar grozave
Orchestra ca o vale a morţii unduia şi capetele noastre n-aveau nimic să afle.
Eu mă gândeam, desigur, la ochiul unui cal, de care totdeauna mi-e milă, când priveşte, eram cinci-şase tineri lipsiţi de ideal, cărora – cum se-ntâmplă – alcoolul li-i nădejde.
Acum, că iarăşi ninge, poţi, doamnă, să mă ierţi, poţi, doamna mea, să-ngădui aceste vorbe stranii, ce te-ntristează, iarăşi, despre bărbaţii beţi, care maschează plânsul acestei spovedanii?
Greşeala e cu mine mereu, o simt mereu, însă aceea, iată, n-a fost deloc greşeală, a fost o umilinţă a mea, la care eu am consimţit cu totul, râzând în lumea goală.
Nu e nimic eroic, nici tragic, nici funest, este un ce penibil, o-nfrângere măruntă, a fost un bocet care rânjea spre un protest, a fost un doliu care s-a invitat la nuntă.
Nu voi putea vreodată să strig sau să repar, sângele meu de luptă vorbea în somn şi-n moarte, cu sternul şi călcâiul degeaba îl mai ar. Marcat sunt pe vecie. Ascultă mai departe.
Vorbind despre acestea, lovindu-te cât pot, cinstit ca niciodată şi dur cu mine însumi, eu tot fac bine târfei acelei seri şi tot îi spăl neruşinarea şi inima, cu plânsu-mi.
Şi ea era frumoasă, cât o priveam de beat, fuma cu isterie, rostea amar cuvinte, şi se zbătea pianul gemând decapitat, universala silă clocea pe noi fierbinte.
Dospeau aceste trupuri într-un ceţos totem – şi-acum eu, laş, consider că nu-i a mea trădarea – aceste mâini pe care şi azi le mai avem privindu-se-ntre ele au hotărât trădarea.
Aceste mâini! Nu ochii! Nu noi, cei vinovaţi! Umblau ca patru oameni, ca să-şi unească pliscul, femei – mâinile mele, mâinile ei – bărbaţi f, unindu-se aiurea, într-un tangaj promiscuu.
Şi s-au mişcat în voie, s-au lins ca nişte câini, a fost o nuntă – totul, nimic nu o mai spală, căci toată murdăria ne-a năvălit prin mâini, lăţindu-se cu urlet, în sila nupţială.
Şi am ieşit afară, urmând acelei nunţi, prin frageda ninsoare, ianuarie numită, alb rumeguş de îngeri tăiaţi cădea pe munţi;

iubeam nuntirea zilei cu-ntreaga mea ursită.
Iubeam acea mişcare a celor patru mâini, iubeam acea mocirlă sfinţită de ninsoare, îmi aminteam de fata bolnavă de plămâni, şi de-acei trişti prieteni, cu minţi rătăcitoare.
Şi dacă totul, doamnă, s-ar fi sfârşit aici, eu n-aş putea să-ngădui să crezi că sunt de vină, o, n-aş lăsa să sugă ambiţiile mici din ţeasta-mi suverană, tăcere şi lumină.
Însă începe fala acelei târfe dulci, de-a apărea curată, sucind viclean povestea; e târfa nu femeia cu care te şi culci, ci ea ce-şi ia cortină greşelile acestea.
Am fost respins, sunt astăzi respinsul exemplar, memoria mulţimii convinsă va rămâne că târfa este pură, ea refuzase doar pe un poet cu nume în ţările române.
E altul adevărul! Îl spun deşi mi-e greu. Mi-e greu văzând-o totuşi ce iute-mbătrâneşte, ce pergament e faţa pe care-am dus-o eu sub faclele ninsorii, cu dor şi deznădejde.
De câte ori de tine se va apropia să ştii – egali în vină ne-a viscolit îngheţul – şi nu vânzarea, doamnă, a refuzat-o ea, ci preţul – aventura şi taina – preţul, preţul.
O clipă numai dacă aş fi voit c-un gând, să fug cu ea în lume, noi am fi fost ai lumii, pe sănii vanitoase puteam pleca oricând şi cele patru braţe să fie-n hamuri câinii.
La gloria acestei femei lucrăm şi-acum, ninsoarea povestită, oricând îi este fardul, e-o jertfă, tot ei dată, al casei mele fum, până greşeşte, totuşi, mai cu răsunet altul.
Şi sub aceste groase cortine, doamnă, ştiu, ea îşi trăieşte scârba, cu inşi de toată mâna, cât pentru puritatea-i eu sunt exemplul viu pe care când nu ninge, măcar răsare luna.
Vezi cât e de bătrână? Într-un tacit acord, încet se uită totul, când nu mai este fală, căldări de întuneric se varsă dinspre Nord, acoperindu-i noua vâslire nupţială.
Aş fi voit, desigur, să tac neîncetat despre acestea toate, uitate tuturora, pitici de sugativă pupilele-mi străbat această mărturie e gata. Este ora.
Dar dacă adevărul e unul şi întreg, acum când nu mai ninge pe noi, ci pe morminte, acum când – pe vecie ştiind să mă dezleg – doar furia aceasta şi-o mai aduce-aminte.

Tu trebuie, iubito, să ştii – aceste mâini o şi iubeau în noaptea
acelor dansuri stranii! Dar ele ard lunatec, de-atâtea
săptămâni, în ruga şi în scrisul acestei spovedanii.

ATACUL NIMICNICIEI
Greu suportabil e atacul nimicniciei
Şi teribilă e senzaţia de inutilitate,
Acolo unde te credeai absolut necesar,
Deodată atacul nimicniciei şi senzaţia
De inutilitate,
Deodată, câteva rânduri în fugă
Doritoare să mascheze trădarea
Şi să pavoazeze neantul.
Deodată, în cea mai lungă noapte a anului,
Cea mai proastă veste a anului,
Cea mai urâtă surpriză a anului,
Trădarea în dragoste,
Fuga de explicaţii,
Neputinţa unei dezvinovăţiri logice.
Vai, tânără doamnă,
Dar de-aici nu se pleacă
Precum dintr-o staţie de benzină,
După facerea plinului,
Aici era locul cu dublă semnificaţie
De maternitate şi cimitir,
În mod normal, de aici nu se pleacă
Decât mort sau nou-născut.

(Liber să sufăr, 2003)

IERTĂRILE
Tu să mă ierţi de tot ce mi se-ntâmplă
Că ochii mei sunt când senini, când verzi
Că port noroi sau port ninsori pe tâmplă
Ai să mă ierţi, altfel ai să mă pierzi.
Văd lumea prin lunete măritoare
Şi văd grădini cu arme mari de foc

Sub mâna mea, deja, pământul moare
Şi în urechi am continentul Rock.
Ai să mă ierţi că sunt labilitate
Că trec peste extreme fulgerând
Ai să mă ierţi, prea blânda mea, de toate
Eu sunt nemuritorul tău de rând.
Ai să mă ierţi că nu pot fară tine
Dar dacă n-ai să poţi şi n-ai să poţi
Mie, pierzându-te-mi va fi mai bine
Eu, tristul cel mai liber dintre toţi.
Ai să mă ierţi în fiecare noapte
Şi-am să te mint în fiecare zi
Şi cât putea-va sufletul să rabde
Cu cât îţi voi greşi, te voi iubi.
Şi dacă nervii tăi or să cedeze
Şi într-o zi n-ai să mai poţi ierta
Năprasnic voi ieşi la metereze
Şi puştilor străine mă voi da.
Şi, cum se-ntâmplă moartea să le spele
Pe toate-nnobilându-le fictiv
Ai să te-apleci deasupra morţii mele
Şi tot ai să mă ierţi definitiv.

(Iubiţi-vă pe tunuri, 1981)

TE DECLARASEM PRINCIPESĂ NEAGRĂ
Te-am iubit aşa cum eram,
Cu tot trecutul meu,
Şi nu puteam crede
Că-mi vei cere
Să mă despart cu brutalitate de el,
Trecutul meu, bogat şi puternic,
Sub permanente încleştări de minus şi plus.
Şi, Doamne,
Puţinul tău trecut nici nu mă interesa,
Te declarasem principesă neagră.
Şi aceste cuvinte aveau în ele

Şi semnul devenirii.
De unde să ştiu
Şi cum să pot eu crede
Că, aflată în braţele mele,
Te gândeai cum va fi fară braţele mele,
Că, aflată în semn de salut la fereastră,
Vei închide fereastra
Să nu ne mai putem saluta vreodată,
Cum mi-ar fi putut mie trece prin cap,
Să te bănuiesc de trădare?
De zile şi zile
Abia mai rezist atacului nimicniciei,
Sinucigaşa mea iubire,
Pe care, totuşi, nu mi-o pot închipui
Gândind şi lucrând pe ascuns împotrivă-ne.

(Liber să sufăr, 2003)

RITM DE DRAGOSTE
Pentru tine fac de gardă,
Lângă inima din piept,
Trupul tot să nu mi-l ardă,
Când te-aştept,
Eu, din bune şi din rele,
Eu, din tot ce-i omenesc
Scot puterea vieţii mele,
Eu, cu-ntregulşi cu partea,
Eu, cu viaţa şi cu moartea,
Te iubesc.
Sunt bărbatul, eşti femeia,
Mi-eşti opusul omenesc,
Tu eşti tu şi, de aceea,
Te iubesc.
Eşti făcută din lumină,
Sunt făcut din piatră grea,
Şi aproape, şi străină,
Dulcea mea.

Două puncte cardinale,
Eu sunt Nord şi tu eşti Sud,
Dar, pe fiecare cale,
Te aud.
Când iubirea nu devine
Simplu joc la două porţi,
M-aş scula, de drag de tine,
Şi din morţi.
Îţi declar război, rebelo,
Ca să pot să te sărut,
Sunt şi eu un biet Othello
Renăscut.
Dacă ard ca focul verii,
Când cu pleoapele m-atingi,
Cheamă grabnic pompierii,
Să mă stingi.
Tu eşti rostul meu în lume,
Fără tine n-am motiv
Şi devin un biet pronume
Posesiv.
Toată pofta mea de muncă,
Fapta mea de zi cu zi
Sunt întregi, atât cât încă
Pot iubi.
Pe Golgota, de m-ar pune
Şi suprem m-ar condamna,
Aş ruga să-mi fie cruce
Fiinţa ta.

(publicată în Cartea Cărţilor de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

UNDE SĂ TE MAI GĂSESC?
Vine vară lungă, nu se mai văd ţările,
Darămite oamenii singuri, aşa că unde eşti, unde să te mai găsesc eu pe tine, prin târgurile acestea confuze, pe drumurile acestea bombardate?

Unde să te mai găsesc,
În forfota de cerşetori şi de refugiaţi,
Din finalul mileniului?
Unde să te mai găsesc şi cum să te mai recunosc dacă eşti aşa de schimbată încât nici nu mă mai iubeşti?
Unde să te mai găsesc eu acum când vine vară lungă, când vin trupele de ocupaţie, când vin birurile şi când eu îmbătrânesc în fiecare zi,
Aşteptându-te, hei, unde să te mai găsesc?
Şi cum să mai ştiu că eşti tu cea prin care existam şi eu?

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

FEMEI NEFERICITE ALE LUMII
În ce măcelărie fară milă,
În ce prăpăd fară identitate
Ajungeţi, după noaptea nunţii voastre,
Ca nişte îngere sacrificate?
Aţi fost şi voi copiii de lumină
Ai unor bieţi părinţi fară putere,
Şi s-au topit muncind ca să vă crească
Şi-au şi murit, la vămile severe.
Vă mângâiau pe frunte şi pe plete
Şi calciu v-aduceau, s-aveţi în oase,
Ca norocoşi părinţi ai unor fete
Cuminţi şi credincioase, şi frumoase.
N-aţi fost născute pentru umilinţă
Şi, totuşi, câte aţi trăit în viaţă,
Acum, şi în bordeluri, şi-n familii,
Bărbaţi străini bătaia vă învaţă.
Şi vi se face dor de-un strop de milă,
Din lacrimile tatii şi-ale mumii,
Pe mâna cui aţi încăput, cu timpul,
Femei nefericite ale lumii?
În zilnicul turnir al unor bestii
Se cheltuie şi moare fiecare,
Ca într-o zi să înţelegeţi, toate,

Că naşteri victime şi naşteţi fiare.
Un surd miros de sânge pretutindeni,
Între chilii, căscioare şi haremuri
Şi-n somn voi auziţi, în nopţi de veghe,
Cum plâng părinţi, de dincolo de vremuri.
Un circuit de-a pururea jertfelnic,
Din mame sunteţi mame pentru mame,
Ca să aflaţi că astăzi şi în codri
Cerboaicelor li-i dor, mai mult ca foame.
În paradoxuri fară de ruşine,
Iubirea v-a-nrobit pe fiecare,
Că vi s-a dat pedeapsa de a naşte
Bărbaţii care cresc să vă omoare.
Şi v-am iubit şi v-am cerut iubirea,
Şi v-am răpit şi tatălui şi mumii,
Şi-acum vă condamnăm la moarte lentă
Femei nefericite ale lumii.

(Nemuritor la zidul morţii, 2001)
VEI MIROSI ALTFEL Eu ştiu
Că şi dacă vei veni, Vei mirosi altfel,
La fel de curat,
Dar altfel.
Şi fiarei din mine îi va trebui
Mult timp
Să se obişnuiască.
Dar nu vei veni,
Nările mele
Nu te vor mai respira niciodată,
Nu vei mai veni
Niciodată.

(Liber să sufăr, 2003)

REVENIREA
Dar, din nou împăcaţi, de-abia astăzi va fi
Nunta noastră nemaiîntâmplată,

Oh, mireasă de noapte, mireasă de zi,
Tu, provincia mea minunată!
Câte vorbe ţi-am spus sau adânci sau înalte,
Aduceam pe pământ tot atâtea culori,
Întorceam toţi cocorii din ţările calde,
Şi votam împotriva a opt dictatori.
Nuntă vreau eu acum, sunt poet şi sunt om!
Arde patima-n mine, greu până-n statuie.
M-ai vrea râu, m-ai vrea şarpe, sau iarbă, sau pom,
În defectele simţuri deodată s-adorm?
Ca Iisus să-mi las braţele-n cuie?

(Ultrasentimente, 1965)

APĂRÂNDU-ŢI LEGENDA

Nimeni nu va şti nimic,
Iţi voi rosti din când în când numele,
Cu aerul că abia ne-am văzut
Şi urmează să ne revedem în curând.
Legenda ta îţi va supravieţui,
Dacă nu cumva
Te va cuprinde râvna de a o distruge
Prin dezminţiri frivole.
N-aş putea suporta
Să te bârfească oamenii,
Ai grijă ce faci,
Nu lupta prea mult, împotriva ta.
Lasă-mi dreptul
De a-ţi apăra legenda,
Chiar dacă nici aceste triste cuvinte
Nu le vei citi prea curând
Şi ele ar putea deveni inutile,
Faţă de felul
Cum vei trăi între timp,
Dar eu nu cu tine vorbesc,
Eu vreau să mă dezvinovăţesc
În faţa lui Dumnezeu.

Că dacă, precum spui,
Am păcătuit iubindu-te,
Măcar faptul
Că te-am iubit, cu adevărat,
Şi după ce nu mai exişti, poate fi
Motivul pentru care îmi vor fi crezute
Toate acatistele.

(Liber să sufăr, 2003)

FEMEILE PE CARE NU LE VOI CUNOAŞTE
Dac-aş fi fost un tânăr domnitor
Slujit de semicercuri de inşi şi de cai sferici,
În cinstea marelui imperiu de amor,
Jos, la destin, aş fi zidit biserici.
De undeva de-acolo din cerul lateral,
În care fosta clipă de pe alt ceas renaşte,
Se-aud plângând întruna şi-aproape sideral
Femeile pe care eu nu le voi cunoaşte.
Ci curgi, destin puternic, pătrunde în nisipuri,
Urmează-te pe tine, pustie de pustie.
Plângeţi, femei frumoase, cu sacadate chipuri,
Plângeţi, femei frumoase, necunoscute mie.
Că totuşi om clădiră părinţii mei pe-aceste
Oase, şi minerale şi reci, în templul lor.
Că totuşi o lumină la mine-n sânge este
Şi-un singur puls străbate din singurul amor.
De m-aş opri, din mine nimic n-ar mai rămâne,
Căci fum sunt cei ce-ncearcă să-şi sară din destine;
Să respectăm pe-acela ce nu ştie s-amâne –
Destinul care curge şi singur către sine.

(Mieii primi, 1966)

RĂZBUNARE OBŞTEASCĂ
Pentru că am fost
Atât de des

Pe strada ta,
N-ar fi exclus
Să ai surpriza
Ca strada ta,
Măcar atâta, ea,
Să-mi poarte numele
Cândva.

(Liber să sufăr, 2003)

IUBIREAT SINGURUL MOTOR AL LUMII
Nu mi-e ruşine că iubesc fanatic,
Mă complexează cei ce mor cu voia
Şi cred c-aş cotiza şi eu cu-o moarte,
În plin contraatac de paranoia.
Las la o parte virusul politic,
Chiar dacă-l am cu acte de la tata,
Sfidând ipocrizia socială,
Acum, să mor de dragoste sunt gata.
E totul o afacere sordidă,
Nu mai există inventivitate,
Ca-ntr-un negoţ de simţuri, previzibil,
Sunt toate vechi, ştiute şi uzate.
Şi, totuşi, cineva ar fi să schimbe
Întreaga dramă în banalizare,
Vânzările de sex şi de coşmaruri,
De care e capabil fiecare.
Eu nu-mi atribui calităţi fictive
Şi nu râvnesc la vanităţi deşarte,
Dar dragostea mi-a fost mereu cinstită
Şi am iubit pe viaţă şi pe moarte.
Cunosc un adevăr din străvechime,
Un adevăr de care teamă nu mi-i,
Că, împotriva morţii şi-a stagnării,
Iubirea-i singurul motor al lumii.
Politica să intre în vacanţă,
Afacerile să mă ocolească,

Nu mi-e ruşine că iubesc fanatic,
Sacralizând, cu nervii pe jăratec,
Suprema slăbiciune omenească.

(Liber să sufăr, 2003)

SANIE PENTRU POLUL NORD
Undeva, într-un sat de lemnari,
Am comandat, pentru noi doi,
O sanie ordinară,
Cu tălpicile late,
Pentru drumul inevitabil
Către Polul Nord.
Ştiam că e greu acest drum,
Ştiam că zăpadă nu prea există
Pe şosele, până acolo,
Dar aşa-mi plăcea să cred
Şi aşa mi-ar fi plăcut să-ţi spun:
„Îmbracă-te bine
Şi urcă-te-n sanie,
Plecăm către Polul Nord!”
Am tocmit şi caii,
Avem şi un vizitiu iscusit.
Nu contează că nu vom ajunge
La Polul Nord,
Contează că plecăm
Prin munţii noştri,
Să urmăm zăpezile
Până unde or ajunge ele.
Dar n-am apucat
Să finalizez acţiunea,
Probabil că sania
E încă în pădure,
Nedesfăcuta din copaci,
Iar ţie nu-ţi mai pot spune: „
Îmbracă-te bine
Şi urcă-te-n sanie,

Plecăm spre Polul Nord!”
Vizitiul o fi ieşit la pensie,
Iar caii or fi fost daţi
La export în Italia
Pentru salamul la modă.
Aşa se face, pierduta mea,
Că ultimii călători spre Polul Nord
Vor rămâne la casele lor,
Iar în satul de lemnari
Despre care îţi vorbeam
Va creşte producţia de cruci,
Şi oamenii
Vor uita treptat
Să mai construiască sănii.
Şi, apropo! Chiar dacă ar fi gata
Sania, caii, cojoacele,
Cine să mai plece, iubito,
Spre Polul Nord? Cine să mai plece?

(Liber să sufăr, 2003)

KARENINA

Şi iată trenul trece, şi ultimul vagon îşi leapădă pe orizont lumina, şi în noroiul lumii, putred şi monoton, se recompune blândă, cât mieii, Karenina.
Anna, îi strig, pierduta noastră doamnă, cum e posibil să revii astfel? Ce faci acum un compromis înseamnă, o pată de uraniu, urâtă, pe inel.
Mai trece-un tren, priveşte-l Karenina şi cazi încet, ca-n naştere, sub drumul lui! Dar iată că îşi leapădă lumina trenul acesta, ca şi cel dintâi,
Şi ea tot mai înaltă se alege din propriul ei dezastru, pe când vin întruna trenuri, într-o vale rece, în care sună râurile de destin.
O, lasă-ne, frumoasă, nerepetată Annă, această şansă unică – murind, eşti singura femeie care ne recheamă cu ceasul ultim şi rigid.

Pe celelalte niciodată şi în nici un fel nu ni le amintim în ultima lor formă, le ştim de dinainte de inel, voalul nunţii le e mâzgă de cenuşi, enormă.
Tu nu mai trebuie să te întorci aici, mormânt dintâi şi ultimă mireasă. Nu vezi ce trenuri vin, roţi mari şi mici un loc anume, de pe şine, îl apasă.
Trenuri, mereu, dintr-un impuls universal, revin şi te strivesc; nevinovat e fiecare, greoiul tren, de început de veac, caricatura unui cal, expresul prim, abstracta lui determinare. Binecuvânta noaptea şi lumina, şi aerul în care fantoma ta a coborât, binecuvânta, sfântă Anna Karenina, bărbaţii-acestui secol mohorât.
Rămâi sub roţile necunoscute, şi nu te mai întoarce de-a pururi înapoi, sub toate trenurile lumii du-te, singură tu ne poţi salva pe noi.

(Fântâna somnambulă, 1968)

OCHIUL INTERIOR

De m-ar zgâria pe faţă lumina,
Cu glaspapirul ei de dimineaţă,
De m-ar strânge în menghină
Un anchetator, Un cinic anchetator,
De mi s-ar uita în ochi
Şi tot aş putea într-un târziu
Să adorm.
Dar mă priveşte şi mă ţine treaz,
Mă chinuieşte şi mă îndeamnă
La luciditate Ochiul interior.
Şi el nu se închide
Şi el nu e de nimic vinovat,
Aşa că n-am să pot adormi.
Mai degrabă Voi începe să mor
Sub necruţătoarea
Privire a ochiului interior,
Eu însumi
Pentru mine însumi

Anchetator,
Cinic anchetator.

(Liber să sufăr, 2003)

ELEGIE

Se face întuneric şi eşti şi nu te văd scriu cu cerneală verde, trăiesc cu sânge negru, la temelia lumii, craniul făcându-l nod, aştept să-mi ispăşească ochii din cap înecul.
Ce rost mai are? Care din cele patru mii de căi să le apuce piciorul meu de cârpă când tu din boxa albă de acuzaţi adii şi fruntea ta bombată spre Dumnezeu e şi gong rău ce pedepseşte, martor ce mă disculpă.
Nişte mişcări de turme visam ş-un rest de cal şi o fântână care se stafidea sub stele mă înţărca un fluier convalescent, fatal şi ceaţa era semnul înnebunirii mele.
Căci e un ceas, iubito, pe care îl aştept să se deschidă uşa şi să apară câinii, să-mi sară pe spinare, să-mi uruie pe piept şi să-mi înciorchineze în sânge faldul mâinii.
Leng va ri şerc adio, e ora unsprezece şi ne-ntâlnim în piaţă, şi ne mişcăm ştiind că dac-am sta, ne-ar duce, ne-ar vinde, ne-ar petrece pe aur, pe coptură, pe abur, pe argint.
În casa noastră care tot circulă pe străzi, sub zidul nostru care e fel de fel de ziduri, trăim sub o lumină c-un milion de cozi bem apă dintr-o frunte cu tot atâtea riduri.
Ha, vi, deschide barca şi să fugim de tot şi să ne sinucidem bând suc de cobză stoarsă acestei dulci canalii a lumii peste bot să-i dăm un pumn, o palmă, o dramă şi o farsă.
Nu vrei să plângi, iubito? E ochiul tău umflat de lacrimi; eşti gravidă cu lacrima din mine. Poţi plânge, căci am semne că va ieşi băiat pleoapa să-ţi izbucnească în hohote străine.
Ca, ro – ro, ca, seng lapii, te-aştept în locul vechi ia un taxi şi adu-mi şi-o ţoală mai flocoasă ca să-mi acoperi leşul, şi-un fes pentru urechi şi cu vreun fost prieten trimite-mă acasă.

(Fântâna somnambulă, 1968)

REINTRĂ ÎN ROMAN

Ţine minte, iubită pierdută
Dintr-un capriciu al orgoliului,
Când nu vei mai avea nimic
Şi nu va mai fi nici o soluţie,
Probabil, tot într-o iarnă
Cu ninsori de răscumpărare,
Romanul dragostei noastre,
Pe care ţi l-am promis,
Te va aştepta să reintri între paginile lui.
Şi, astfel,
Opera vieţii mele
Se va putea, în sfârşit, realiza,
Păcat că nu-ţi va mai fi permisă
Nici o complicitate cu autorul
Care, între timp, nici nu se ştie
Dacă va mai fi în viaţă.
O, principesă neagră
Dintr-o grădină de vară
Cu scândurile scenei putrede,
Cu mult mai multă spontaneitate
Şi cu mult mai puţine pretenţii
Ale noastre faţă de noi înşine
Şi faţă de ce poate fiecare
Să facă pentru vanitatea celuilalt,
Te-aştept, principesă,
Comite mai repede toate erorile!

(Liber să sufăr, 2003)

CÂNTEC DE FRÂU

Fără nici un efort ochii eu îi deschid o puternică stea mă tot trage de pleoape, şi în cerul de sus e un foc suferind şi un foc suferind se ridică din ape.
Că te văd, că te simt, ce folos, ce curaj, când pe simţuri mai duc ruguri reci, disperate? Cinci minute la pas şi ce pas şi ce paşi face calul troian prin cetate.

Dă-i grăunţe, că-n el sunt bătrâni luptători şi e numele meu tutelarul său nume, şi el moare şi-nvie de-o mie de ori şi de alte o mie nechează în lume.
Vals modern poate fi, valsul nepământean care mişcă în flăcări şi cerul şi râul, o femeie dansează cu calul troian şi pe calul troian îl împiedică frâul.
Eu sunt marele cal, şi te văd şi te-ajung, şi tu crezi că sunt mort, că de lemn îmi e coasta, dar eu ard, dar eu plâng, dar eu ard, dar eu plâng că mi-e greu în cetatea aceasta.
Şi în mine sunt oameni şi afară eşti tu, şi deasupra e cer şi-un râu alb sub copite şi o pasăre neagră prin ochi îmi trecu ca prin streşine moarte şi nelocuite.
Dar sunt viu, dar sunt treaz, dar eu plâng, dar eu ard dar sunt calul troian, mi-e urechea bolnavă, dar mi-e dor, dar mi-e greu, dar mi-e milă, mi-e cald dar eu nu sunt pădure, nici piatră, nici navă.
Pentru tine-am venit, şi sunt om şi te iert şi sunt calul troian care ştie să plângă; dar cum iarbă îmi dai, înflorită, mă pierd flămânzind prin păşuni, urmărindu-te încă.

(Fântâna somnambulă, 1968)

SEMAFOARE CU FEMEI SINGURE
De multe ori ţi-am înţeles şi ţi-am ocrotit
Mofturile, iubindu-te,
Pentru ca, dintr-odată,
Acum, când moftul tău devine şantaj,
Să mă reculeg şi să mă opresc.
De această dată, jocul tău de-a singurătatea
Trebuie luat în serios,
Rămâi singură,
Merg prin viscol cu gulerul ridicat,
Muşcându-mi buzele în timp
Ce-ţi rostesc numele ca să nu-l uit.
Şi n-am nici o îndoială
Că totul s-a sfârşit între noi,
Bucură-te de libertatea

Pe care ai obţinut-o
Şi priveşte oraşul străin,
Rareori semafor fară o femeie liberă.
Şi ninge ca la începuturi,
Asupra femeilor şi a semafoarelor.

(Liber să sufăr, 2003)

ADEVERINŢĂ DE DRAGOSTE
Adeveresc, de voie, prin prezenta,
De nimeni mituit, minţit, silit,
C-ai fost femeia mea şi te-am iubit
Şi cu plăcere ţi-am făcut legenda.
Acum, nu-ţi mai permite nici agenda,
Nici lupta pentr-un minim de profit
Să-mi dai şi mie-un timp nedesluşit,
Să nu te joci de-a viaţa şi de-a fenta.
Eram perechea gata pentru Noe,
Puteam începe lumea de la doi,
Pe morţi să îi aducem înapoi,
Puteam învinge trista paranoie.
Adeveresc iubirea dintre noi,
Spre a-ţi servi în viaţă, la nevoie.
5 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

DIN DOI ÎN DOI
Uită dacă poţi
Calea înapoi, I-a cuprins pe toţi
Răul dintre noi,
Cei mai buni piloţi
Mor, din doi în doi,
Soaţe fără soţi,
Stare de război.
Adio, adio, pe frontul dintre noi,
Adio, adio, e stare de război,
Adio, la adio, în cel mai trist război.

Ai intrat stupid într-un joc prostesc,
Drumuri se închid,
Bârfele sporesc,
Vai, m-ai pus la zid,
Să mă prăpădesc,
S-a făcut sordid
Darul meu ceresc.
Poate nu mai şti
Cum e pe pământ,
Numai nerozii
Şi nimica sfânt,
Punctele pe „i”
Stau ca pe mormânt,
Ochii tăi pustii,
Astăzi, unde sunt?
Totuşi, cum explici
Că, alaltăieri,
Ai plecat de-aici,
Fără de poveri,
Cu bagaje mici,
Către nicăieri,
Nici cu nimeni, nici
Simulând că speri?
Doamne, cum arăţi,
Tremurând mereu,
Tragicul răsfăţ
A lucrat din greu,
Seama, totuşi, dă-ţi,
De acest rateu,
De singurătăţi,
Şi al tău, şi-al meu.
Nu mă mai consum,
Dar mă-ntreb, uimit,
Cine eşti şi cum
Ai ajuns în mit,
Cel din urmă drum,
Muchia de cuţit,

Şi aud postum
Că ne-am fi iubit.
20 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

ACEEAŞI FLOARE
Iubito, pe prispă ţi-am pus
O floare din lumea de sus,
O floare din insula Marte,
O floare a căilor moarte.
Ea are petalele lungi,
Suflând ai să poţi să le smulgi,
Iubito, eu flori nu prea ştiu,
Sunt un grădinar damblagiu.
Nu ştiu – trandafir, liliac
Pe toate ca tine le Iac,
Pe toate le-aduc la un fel.
Lalea, trandafir, ghiocel.
O floare a vieţii vecine
Şi care miroase a tine,
Iubito, pe prispă tu ai
O floare din insula Rai.

(Repetabila povară, 1974)

DOR TÂRZIU
Mi-e dor de ea,
Mi-e dor de ea,
Ca de-o-ncercare-a morţii.

(Din doi în doi, 2003)

FEMEIA CARE A FUGIT DIN ZID
Era aproape gata mănăstirea
Şi te zidisem lăcrimând în ea,
Şi hotărâsem să găsesc pretextul
De a muri şi eu, aici, cumva.

Ştiam că săvârşisem o eroare,
Punând în zid tot ce aveam mai sfânt,
Dar şi că nu se face fară jertfa,
În veci, nimic durabil pe pământ.
Mă şi mândream, mă şi uram, de toate
Şi cred că sângele mi-era amar,
Când am crezut c-aud cum plânge, tristă,
Femeia mea ce devenea altar.
Şi o iubeam mai mult ca niciodată,
Simţindu-mă o umbră de bărbat,
Şi-acolo unde am căzut, izvorul,
De lacrimile mele, e sărat.
M-aş fi întors să regândesc proiectul,
Portret al obsesivelor idei,
Să scot din zid fiinţa adorată,
Să mă zidesc pe mine-n locul ei.
Dar, dintr-odată, a venit coşmarul,
Răsplata pentru tot cinismul meu,
Femeia mea din cărămizi plecase,
Strigând că-n zid acolo-i este greu.
Şi eu care-o făcusem mănăstire
Şi m-aruncasem de pe schele, jos,
Ca să mă aflu lângă ea, prin moarte,
Simţeam mortar uscat, la mine-n os.
Un scâncet de copil urca din ziduri,
Un clopoţel închis în clopot mut,
Murea neprotejat copilul nostru,
Nefericitul nostru ne-născut.
Şi mănăstirea a căzut, deodată,
Altarul sacru devenea moloz
Şi adorata trăncănea prin lume,
Ridicolă c-un fel de doliu roz.
Aceasta e legenda aberantă,
În care alte taine se închid,
Despre zidarul ce, şi mort, adoră
Iubirea lui care-a fugit din zid.
Iar el devine nu zidar, ci zid.

26 iunie 2004
(Lehamite, 2004)

PE ASTA A IUBIT-O PĂUNESCU
Din toată viaţa noastră, te-ai ales cu
O probabilitate de destin,
Vor spune mulţi: priviţi la ea puţin,
Pe asta a iubit-o Păunescu.
Se va uita, din ceea ce se ştie,
Şi tu, când vei ieşi de sub blestem,
Vei face toată depărtarea ghem,
Privind iubirea noastră cu mândrie.
Eu, nici acum, nu înţeleg prea bine
Cum, aruncând ostentativ un fleac,
Asemeni celor care se prefac,
Mataci, trăind cu lucruri de la mine.
Esenţe vor pieri şi amănunte,
Dar ai să porţi stigmatul meu pe frunte.
15 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

EROINA EŞTI TU
Ce mai faci?
Ce mai spui?
Unde eşti?
Mai exişti?
Ochii mei sunt nebuni,
După ochii tăi trişti.
Te aştept peste tot
Şi visez să te-mbuni,
Am zidit pentru noi
Un spital de nebuni.
Acest fel de a fi
Vreau oricum să-l conservi,
Un spital pentru cord,
Cu salon pentru nervi.
Nu e logic nimic,

În întregul demers,
Amintiri au murit
Şi contururi s-au şters.
Nu ştiam c-am avut
Acest mare noroc,
Să trăiesc lâng-un om
Care lumii-i dă foc.
Consolat, te aştept,
Mi-e necaz şi pustiu
Şi mă tem să te-ntorci,
Cred că nu te mai ştiu.
Poate că, între timp,
Chiar şi tu te-ai schimbat,
Un păcat părăsind,
Îţi asumi alt păcat.
Poate numele tău
E precum ţi-am spus eu,
Şi eşti rodul divin,
Fiica lui Dumnezeu.
Să te caut nu vreau,
Să te-aştept nu mai pot,
Mi-am propus să te uit,
Cu iubire cu tot.
Îndărătnic te porţi,
Şi absurd, şi naiv,
Dar eu hachiţa ta
Nu mai pot s-o cultiv.
Doar atât mai aştept,
Să-ţi revii, să te-aduni,
C-am făcut pentru noi
Un spital de nebuni.
Ne putem odihni,
În cămaşa de lanţ,
Terapie de şoc,
Pentru foştii amanţi.
Eu, din lacrima mea,
Am făcut, mai la Nord,

Un spital pentru nervi,
Un spital pentru cord.
Bat pe-acolo ninsori,
Într-un fel îngeresc,
Ca să-ţi dea de-nţeles
Că eu tot te iubesc.
Însă nu te iubesc
Ca să vii, ca să pleci,
Te iubesc gratuit,
Inutil pentru veci.
Poţi la şes coborî,
Poţi rămâne-n zăpezi,
Te iubesc fară sens
Şi tu nici nu contezi.
Astăzi, încă te joci
De-a misterul întreg,
Cei din jur ori nu ştiu,
Ori, ştiind, nu-nţeleg.
Dar, treptat, vei simţi
Că fiorul trecu
Şi vei vrea să le-arăţi
Că-n poeme eşti tu.
Şi, atunci, ai să lupţi,
Să le poţi demonstra
Că, la mine în vers,
Este chiar viaţa ta.
Şi te vor umili,
Contestând dreptul tău,
Dar eu nu te-am numit,
Ca să nu-ţi fac vreun rău.
O s-apari, pe nedrept,
După ce am să mor,
Ca un alt personaj,
Scris de alt autor.
Şi, atunci, ai să negi
Adevărul cel strict
Că-ntre noi a fost şi

Acest straniu conflict.
Şi vei face recurs
Că-ntr-o zi ai să vrei
Să arăţi cine-ai fost,
Intre-atâtea femei.
Eu, atunci, am să-ţi fiu
Cel din urmă atu,
Declarând că, oricum,
Eroina eşti tu.
Astfel, adeveresc
Că şi azi ne iubim
Şi, murind, am să fiu
Soţul tău legitim.
8 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

CÂTE VIEŢI?
Totuşi,
Te-ai întrebat tu
Câte vieţi îţi mai trebuie
Ca să ţi se întâmple
Un miracol
Cum e acesta,
Să mai ajungi
Vreodată eroină,
În cărţi de poeme,
Lângă Euridice,
Lângă Laura,
Lângă Veronica?
Te-ai întrebat, Maria?

(Din doi în doi, 2003)

VOIA TUTUROR
Trăiesc o zi fară de noapte, trăieşti o noapte fară zi, cum poate sufletul să rabde dezastrul ce ne despărţi?
Mă culc bolnav în zorii zilei atunci când tu din somn apari şi

lumea e cutia milei în care plâng pensionari.
Nu va mai fî nimic, probabil, ne vor ara fără-ntrebări vom fi
un biet pământ arabil pe care trec recruţi – călări.
Ne va zdrobi aceeaşi oră, vom amuţi în amănunt, dar gura
mea te mai imploră răspunde-mi tu, cât eu mai sunt.
Trezeşte-te, că trece veacul, trezeşte-mă, că a trecut, că tu mi-
eşti leacul şi-ţi sunt leacul în dialogul nostru mut.
Iubire, stare de asediu, pe o cetate de nebuni, hai să fugim în
Evul Mediu şi să vânăm deşertăciuni.
Noapte bună, somn uşor, aţipeşte cât eu mor, să-mplinim
legitim voia tuturor.

(într-adevăr, 1988)

MUZEUL ÎNZĂPEZIT

De-atâta dulce-amară conspirativitate,
Care ne-a făcut fericiţi
Şi ne-a distrus
După absurda, criminala
Plecare a ta, spre niciunde,
Nu mi-a rămas nimic
Pentru că nu mă pregătisem pentru despărţire,
Toate erau bine ascunse,
În micul tău univers de valori comune,
Pozele, scrisorile, vocile, toate,
N-am nici poze cu tine,
N-am nici vocea ta,
N-am nici scrisorile tale,
Toate au plecat, odată cu tine,
Undeva într-un încifrat şi insondabil
Trecut, devenit numai al tău,
Şi nu te mai pot recompune
Din nici o urmă, din nici un amănunt,
În afară de muzeul de gheaţă,
Din sângele meu, surprins de cutremur
Şi înzăpezit pentru totdeauna.
6 februarie 2003

(Din doi în doi, 2003)

TELEFON ÎNTÂMPLĂTOR
Alo, iubita mea, te deranjez,
Aş vrea să-ţi spun ceva, dar nu se poate,
Decât dacă e vreme să te văd.
Te-aştept la ceas la Universitate.
Doresc să-ţi spun ceva neapărat.
Alo, m-auzi?
Te-aştept la ora 6,
Acolo unde toţi suntem frumoşi,
Iar voi cu toatele sunteţi frumoase.
Eu am să port o floare la rever,
Te rog să porţi şi tu o floare-n mână,
Te-aştept la 6, nu cumva să uiţi,
În nici un caz, nimic nu se amână.
Alo, iubirea mea, iubirea mea,
Te-aştept în gară şi te-aştept acasă,
Te-aştept în Univers, pe-o canapea,
Te-aştept la Marea Neagră, pe-o terasă.
Alo, m-auzi?
Nu-nchide, dă-mi răspuns,
Nu mă cunoşti, precum nici eu pe tine,
Dar eu te-aştept la 6 şi la 8, La 5, la 1, când îţi va fi bine.
Voiam să-ţi spun că nu te mai aştept
Şi telefonul zace-n furca-nchisă.
Am fost sinucigaşul ce-a-ncercat
Norocul lui cu cea din urmă fisă.

(Sunt un om liber, 1989)

FELINARUL
Poate-am adormit
Şi-am visat ceva,
Vis nedesluşit
Că nu eşti a mea.
Mai încep o zi,

Dau cu alb pe măşti
Şi te-aş izgoni
Ca să mă urăşti.
Mă mai vede noaptea că mai dau lumină,
Eu sunt felinarul de la geamul tău
Şi îmi eşti aproape, dar îmi eşti străină,
Mă mai bate viaţa cu păreri de rău.
Poate dintre toate tu erai aceea,
Poate-n tragedie m-aş fi izbăvit,
Vânător fusesem şi erai femeia
Şi aveam un glonte şi l-am tras greşit.
Pâlpâie hipnotic forme, neguri, linii,
Cine sunt eu însumi şi cine eşti tu?
Felinar de noapte alipit luminii,
Soarele afirmă, umbra zice nu!
Dacă infinitul însuşi se termină
Şi sufocă lumea ceruri de azot,
Felinaru-şi plânge ultima lumină,
Uite, vine ziua şi mă sting de tot.
Şi te-ai dus la moarte sau te-ai dus Ia nuntă,
Corbii stelei negre dau mereu ocol,
Fluturi mă-mpresoară şi lumina-i frântă,
Felinarul naşte întuneric gol.
Oriunde te afli, murmur noapte bună,
Bâjbâi către tine şi te-aş mai chema,
Dar sunt felinarul fascinat de lună
Care-mpacă noaptea cu fereastra ta.

VISCOLUL PORNEŞTE SONERIA
Ce singurătate agresivă
Se aşază peste noi şi printre,
Sună lung şi uşa e deschisă,
Dar nu intră nimeni, cin' să intre?
Nu mai umblă sănii şi cuvinte,
De la Adrian pân la Maria,
Viscolul a îngheţat butonul,
Toată noaptea sună soneria.

Năluciri prin colţurile casei,
Focul sobei pleacă-n cer, cu hornul,
Cerbul, care sunt, se sinucide,
Străpungându-şi inima cu cornul.
Pe Ia ea, prin curte, urlă câinii,
Cu o misiune omenească,
Ei îmi văd nenorocitul suflet,
Câinii latră, ca să mi-l gonească.
Sufletul îmi e acolo unde
Se găseşte cea mai tristă fată,
Ce-a orbit cu voia să nu-l vadă,
În această iarnă blestemată.
Mâna mea i-a dat contur şi viaţă,
Duhul meu cu mâna ei se-nchină,
Astăzi am ajuns nişte epave
De singurătăţi în carantină.
Cai bezmetici trag pe lume sănii
Şi maşini fac moarte pe şosele,
Viscolul descarcă în ferestre
Numele singurătăţii mele.
Lacrimile, părăsindu-mi ochii,
Suie munţii, îngheţând pe pantă,
Viscolul sugrumă soneria,
În singurătatea dominantă.
Dragostea acum înseamnă ură,
Albu-i negru, într-un ger fierbinte,
Prin biblioteci, dicţionare îşi dau foc, trădate de cuvinte.
Ca-ntr-o moarte proiectată cosmic,
Adrian o plânge pe Maria,
Pe buton apasă o amprentă,
Sună de la sine soneria.
22 ianuarie 2003, Bucureşti – Constanţa
(Din doi în doi, 2003)

FEMEIA
Noi între noi nu ne vom pierde cât suferim şi ne iubim cât fosta noastră foaie verde e lemnul patului intim.

De unde-atâta foaie verde în toată viaţa noastră gri, când se usucă şi se pierde iubirea nopţii, peste zi?
Femeie, tragica mea ţintă, femeie, singurul meu dor, apari, în noaptea suferindă, dispari, în ziua tuturor.
Asupra ta le-arunc pe toate când nu mai pot să le suport, între curaj şi laşitate ajung la tine ca-ntr-un port.
Şi-ţi dau ce-i rău în ziua mare ca să înveţi să-ţi ieşi din minţi, să uiţi de noaptea fară zare când te-am luat de la părinţi.
În ticăloasele oferte din toată viaţa de bărbat, eu cum să-ncep cu foaie verde când tot copacul s-a uscat?
Ca pe o marfa oarecare te manevrez şi plâng, apoi, şi, uite, singura salvare e că murim încet, în doi.
Îmi eşti obsesia şi tema şi soarta care mi s-a dat, dar, vai, eternă e problema dintre femeie şi bărbat.
Tu eşti trufia mea umilă când noaptea vin spre-a te iubi, dar te omoară, fară milă, iubirea mea de peste zi.
Şi un blestem străvechi te leagă de mine, să nu poţi scăpa şi, vai, fiinţa ta întreagă se află în puterea mea.
Te chem când stelele sunt coapte şi parcă se vor desfrunzi, femeia mea de peste noapte, femeia mea de peste zi.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

REVER CU ÎNGERI
Noapte de taină,
Îngeri tresar,
Guler la haină,
Şliţ la hotar.
Ninge pe ruguri,
Îngeri datori,
Lupte de muguri,
Moarte din flori.
Vino să sângeri
Şi să renaşti
La loc de îngeri,
Aproape căşti.
Melancolie,

Timpul, în timp,
Îngerul ştie
Dorul de nimb.
O îngeriţă
Se îngerea,
De-un înger criţă,
Ce-n ger era.
Printre înfrângeri
Şi biruinţi,
În cer ning îngeri
Şi-şi ies din minţi.
Noapte de taină,
Cum să te culci?
Guler la haină,
Aripi la fulgi.
5 ianuarie 2002, Poiana Braşov
(Până la capăt, 2002)

NUMAI EA
Nu deveniţi
Apărătorii mei,
Am o carte de telefon
De femei,
Numai că sunt nebun
După buzele ei,
După toate-ale ei,
Nu după ele,
Ci după toate-ale ei.
21 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

SANIA COPILĂRIEI
Voiam să spun că ninge straniu, ca din copilăria noastră, că drumul trece printre lupii care-au ieşit la drum să plângă, voiam să-ţi povestesc ninsoarea, care-i când albă, când albastră, voiam să-ţi reproduc un viscol printr-o iertare şi o tângă.

Ce mare s-a făcut zăpada, vin săniile de la gară, cu oamenii care salută, dar cine să-i mai recunoască, o irealitate tandră ne-a-nfaşurat şi ne omoară şi cât de straniu se trăieşte în toată curtea omenească.
Voiam să-ţi dau, cu milă, gustul ninsorilor de altădată, să-ţi desenez neauzita, bolnava fulgilor cădere, să te cuprind, peste cojoace, cu mâna mea cea vinovată, acordul de-a-nstruna un ţurţur şi de-a cânta la el spre-a cere.
Am nimerit în altă vârstă, în altă lume de departe, se-ntorc la mine vechi imagini din fosta mea copilărie, şi caii înhămaţi la sănii nechează tragic peste moarte, birjaru-i mort sau e în viaţă, dar drumul încă îl mai ştie.
Priveşte, asta e fântâna, am toată viaţa ei în mine, celulele îmi sunt fixate de felul apei din izvoare, acesta este şesul magic, ce iarna de fantasme plin e, şi vara se despodobeşte şi orice secetă îl doare.
Trec săniile de la gară şi noi într-una dintre ele, şi nimeni nu mă mai cunoaşte şi nimeni nu mă mai salută, intrăm în casa părintească, unde-i mai frig decât afară şi unde fiece icoană ia chip de remuşcare mută.
Nu-i nimeni în această casă, nu-i nimeni în aceste sate, ne-a amăgit copilăria şi ne-a chemat la ora iernii, să ne convingă de tristeţe şi-ntr-un târziu să ne arate că nu mai este pentru cine să fie în altar vecernii.
Şi, totuşi, hai să presupunem că e real tot ce vom face, că nimeni n-a murit acasă şi că bunicii ne aşteaptă, dar uite sania cu facle, să ne ascundem în cojoace,» ne-aşteaptă-n casă vinul negru, ne-aşteaptă pâinea proaspăt coaptă.
Voiam să-ţi spun că învierea doar din credinţă se petrece, câmpia fulgeră departe, sârmoşi copaci ce n-au pădure, dar soba-n cameră e caldă, dar vinu-n pivniţă e rece, dar ochii mei copilăria nu au puterea s-o îndure.
Hohotitoare viscolire, de toate se alege praful, birjarul dă cu biciu-n caii ce împotriva lui nechează, nu se transmite nici o veste, un faliment e telegraful. Se-nchid şi şcolile. E iarnă. Şi lupii plâng. Şi ne e groază.
Voiam să-ţi las copilăria, s-o retrăieşti şi fără mine, un alt

tărâm de după pleoape a început să se-ntrevadă. Şi ninge ca o terapie. Ca o cetate în ruine. Te chem la mine-n sat, prin moarte, să-ţi fiu bărbatul de zăpadă.
—16 februarie 1991
(Noaptea marii beţii, 1993-l994)

CÂNTEC DE DRUM PENTRU E.
Mi-i sufletul acum ca o grădină din care pleacă florile în sus, mi-i sufletul căzut, sfârşit, răpus, mă simt vinovăţia fară vină; mă simt un om vândut cu preţ redus, trimis – cu un surâs – la ghilotină; când va veni ce trebuie să vină? Când voi sfârşi să-i spun ce am de spus?
Nu plânge, nu da minus, nu da plus în săptămâna noastră de surdină fii sfânta-nlăcrimare-eroină că, mâine, dintr-un orizont opus te va întoarce, cum te-a şi adus, un Dumnezeu de milă şi lumină. Mi-i sufletul acum ca o grădină din care pleacă florile în sus.

(Iubiţi-vă pe tunuri, 1981)

ACT Totuşi,
Actul de dragoste
E un act de autoritate,
Nu un simplu
Aranjament intersexual
În plină tandreţe.

(Din doi în doi, 2003)

SINGUR, CU HAINELE TALE
Într-un hotel în care am fost fericiţi,
Într-un hotel cu paturi bune pentru toţi,
După despărţirea noastră de aseară,
Încerc să dorm şi nu mă lasă hainele tale.
Rochia ta pare că vrea să mă mângâie,
Ai un pulover roşu care mă ceartă,
Sunt singur cu hainele tale,

Singur cu săracele tale lucruri,
Sunt deţinutul lor, merg printre ele,
Ca şi când mi-ar fi teamă.
Bluza ta mă arată cu mâneca, rochia ta,
Prima rochie în care te-am văzut când ai venit,
Bolnavă, la mine să te-ajut,
Rochia ta plânge cu capul între mâneci.
Şi ce multe lumini, astenie, nu alta,
Nevroză de lumini,
Eu însumi umblu cu creierul aprins,
Toate lămpile creierului meu ard şi
Mi-e cald şi mă ciocnesc de lucrurile tale.
Într-un hotel fară tine, fară tine,
Într-un hotel cu bietele tale lucruri pe care le voi iubi disperat
până-n zori când ţi le voi trimite să-ţi continui viaţa.

(Iubiţi-văpe tunuri, 1981)

IREVOCABIL
Atâţia ani în calendar s-au scurs,
Că, după toate zilele acestea,
Nu mai există cale de recurs,
S-a terminat definitiv povestea.
Degeaba te prefaci a nu dori
Să recunoşti trecutul ce ne leagă,
Că ne-am iubit în fiecare zi
Şi-n mintea mea, eu te păstrez întreagă.
Poţi vinde tot ce ne-a legat cândva
Şi poţi batjocori iubirea noastră,
Nici dracul nu te poate dezlega
De fosta ta ieşire la fereastră.
Eşti condamnată veşnic să-mi rămâi
Iubirea cea mai mare şi mai tristă,
Nenorocirea mea de căpătâi,
Cea care, şi neexistând, există.
Te locuieşte, astăzi, duhul rău,
Eşti ca sub drog, revanşa te îmbată

Şi culmea e, în tot dezastrul tău,
Că tu acum te crezi adevărată.
Nici nu mai ştiu cu cine pot vorbi,
Nici nu mai vreau să ne-ntâlnim, de-a pururi,
Te-am revăzut, infectă, într-o zi,
Comună în reacţii şi-n contururi.
Şi preferam să fi murit noi doi,
În accident de avion prin Grecii,
Decât să ne-angajăm într-un război
Ce ne va umili pentru toţi vecii.
O, dulcea mea, din morţi te-am inventat
Şi-ai devenit cucuta ofensivă,
Ce-n mod viclean se scuză de-un păcat
Pe care cu plăcere îl cultivă.
Şi-ntr-adevăr e un păcat mizer
Să pui ce nu-ţi convine-n paranteze,
Voind s-ajungi cu suflet pur la cer
Printr-un şantaj menit s-asasineze.
Şi, după existenţe şi greşeli,
Salvate de iubirea noastră mare
Pe tine tu te minţi şi te înşeli,
Cedându-mi ce-ai greşit cu fiecare.
Tu vei muri de gestul tău stupid,
Le vei plăti cu înjosiri, pe toate,
Vei plânge mâine la acelaşi zid
Pe care-acum îl scuipi, cu demnitate.
Şi te vei tot păta în lungul drum,
Dintre ambiţie şi resemnare,
Vai, ce vitează crezi că eşti acum
Şi cum te vei târî prin lumea mare.
Şi tot ce astăzi nu-mi mai recunoşti,
Protecţie, tandreţe şi iubire,
Vei regreta între pigmei şi proşti
Şi va păli obrazul tău subţire.
Eu nu-ţi doresc nimic, din tot ce ştiu
Că ţi se va-ntâmpla în viaţa-ntreagă,
Încredinţat că, fie şi târziu,

Vei desluşi blestemul ce te leagă.
Ai ascultat de mincinoşi profeţi,
De falşi predicatori şi vrăjitoare,
În ura pentru mine te răsfeţi
Şi ce naivă eşti cu fiecare.
Eşti omul liber care-njură-ntâi
Când de spital îi pare că-i departe,

(Crezând că îl ţinuse sub călcâi)
Chiar doctorul ce l-a salvat de moarte.
Eu nu puteam să ies din tot ce-a fost,
Ca dintr-o murdărie, prin spălare, A ţine doliu a avut un rost,
Cum ţine după moarte fiecare.
M-aş fî-ntinat să te petrec râzând,
Când am văzut că nu mai este cale,
Aşa cum mă-ndemna, din când în când,
Teroarea sinuciderilor tale.
Eu te-am creat şi soclul ţi l-am pus
Sub tălpile de sfântă longilină
Şi, după ce te-am ridicat prea sus,
Tu cinic mă loveşti şi fară vină.
Eu, sculptorul, ce-n tine-a investit,
Şi viaţa lui, şi braţele, şi vrerea
Eu nu am cum să-mi cer, acum, jignit
Harnaşamentul meu, de nicăierea.
Ar trebui pe tine să te scot,
Din tine însăţi, să te iau întreagă,
Cu minte şi cu inimă, cu tot,
Cu gura păcătoasă ce mă neagă.
Şi nu mă poate mulţumi deloc
Să aflu că aşa ar fi femeia,
Când văd ce ticălos e tristul joc:
Pygmalion ucis de Galateea.
Nu-ţi reproşez nimic, nu-ţi cer nimic,
De te-aş vedea, nici nu te-aş mai cunoaşte,
Prea te-a narcotizat orgoliul mic
Că mire nu ţi-am fost, să poţi şi naşte.

Dar vreau să ştii că ştiu şi-aduc aici
Făgăduinţa înspăimântătoare
Că nu voi mai umbla în cicatrici
Şi te condamn la milă şi uitare.
Şi nu doresc, din tot ce-a fost, să neg
Că te-am iubit şi-ai fost cea mai frumoasă,
Balanţă, în prăpădul meu întreg,
Şi-aş fi zidit, pe umbra ta, o casă.
Mai mult de-atât ce pot promite eu,
Decât să recunosc, ca să se ştie,
În faţa ta şi a lui Dumnezeu,
Iubirea pentru tine, pe vecie?
Te voi iubi, precum te şi regret,
Te voi păstra mereu, mai sus ca toate,
Dar nu pe tine cea cu chip concret,
Nu jocul dublu din realitate.
Atâta doar că şansele s-au scurs
Şi-n mod real sunt moarte toate-acestea,
Nu mai există cale de recurs,
S-a terminat definitiv povestea.
17 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

CALENDAR DE PIERDERE
A fost tragic decembrie
Şi noi tot ne iubeam,
Dar, în ziua dezastrului,
Ai plecat de la geam.
Şi noi tot ne iubeam,
Şi noi tot ne iubeam.
A trecut şi ianuarie,
Şi noi, tot fară rost,
N-avem loc în memorie
De iubirea ce-a fost.
Şi noi tot fară rost,
Şi noi tot fară rost.
A venit şi februarie,

Şi noi tot despărţiţi,
Şi se tânguie viscolul,
După meteoriţi.
Şi noi tot despărţiţi,
Şi noi tot despărţiţi.
O să vină şi martie,
Şi noi tot mai străini
Se vor umple livezile,
De-nfloriri şi de spini.
Şi noi tot mai străini,
Şi noi tot mai străini.
Va veni şi aprilie,
Şi noi tot fară noi,
Învierea îmi spune că
Nu mai vii înapoi.
Şi noi tot fară noi,
Şi noi tot fară noi.
Amintiri despre iulie,
Cu noi tot mai distanţi,
Unde zodii se-amestecă
Şi apar doi amanţi.
Şi noi tot mai distanţi,
Şi noi tot mai distanţi.
Totu-aici se şi termină,
Eu sunt eu, tu eşti tu,
Nu există nici dragoste
Şi nici lacrimă, nu.
Eu sunt eu, tu eşti tu,
Eu sunt eu, tu eşti tu.
Vor cădea calendarele,
Şi noi tot mai duşmani,
Şi vor trece şi lunile,
Şi vor trece şi ani.
Şi noi tot mai duşmani,
Şi noi tot mai duşmani.
Vor veni şi războaiele,
Şi noi tot mai nimic,

Vom da morţii impozite,
Pe când vieţii nici pic.
Şi noi tot mai nimic,
Şi noi tot mai nimic,
Mai nimic, Nimic.
9 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

SĂ-MPĂRŢIM CE-A FOST

Ştiu că-i foarte târziu şi că nici n-are rost,
Dar aş vrea să-mpărţim tot dezastrul ce-a fost
Cum în toate e-un preţ, cum în toate e-un rost,
E firesc să-mpărţim tot ce-a fost.
Pentru tot ce a fost, pentru tot ce va fi
Mai acordă-mi o singură zi,
Ca să-ţi spun ce a fost, ca să-ţi spun ce va fi,
Mai acordă-ţi o singură zi.
Poate suntem cretini, poate suntem nebuni,
Dar avem de predat gestiuni,
Ţie însăţi, oricum, sunt dator să te dau,
De la tine aş vrea să mă iau.
Nu se poate muri aşa scurt şi spontan,
Dacă totul dura doar un an
Cu atât mai nedrept, cu atât mai durut,
Un destin retezat la minut.
Nu mai vreau să te chem, nu mai vreau să te văd,
Dar normal e un schimb în prăpăd,
Dacă viaţa ne-a fost înmulţită cu doi,
Ia-ţi pe-a ta, dă-mi pe-a mea înapoi.
Depărtează-te mult, depărtează-te hăt,
Dar dă-mi viaţa, dă-mi viaţa-ndărăt,
E un nou adevăr, lui mă-nchin, lui te-nchini,
Doi străini pe pământ, doi străini
Mai avem de-mpărţit, bob cu bob, fir cu fir
Gestiunea acestui delir,
Cicatricea de bronz peste rană crescu
Şi noi doi am ajuns eu şi tu.

Te mai chem să-ţi arăt, te mai chem să-mi arăţi
Arogantele singurătăţi, Să mai vii să-mpărţim,
Într-un mod elegant, Gestiunea acestui neant.
Nu e vreme de plus, marea moare în val,
Doar în minus trăiesc şi socot,
Minus plus, minus noi, minus orice plural,
Minus tu, minus eu, minus tot.
3 aprilie 2004
(Suntem pe mâna unor nebuni, 2004)

INUTIL IEŞIND ÎN ORAŞ
De câte ori plec în oraş
Am reflexul să mă-ndrept spre tine,
Dar nu te mai găsesc, închid ochii
Şi nu ştiu ce caut pe străzi.
Ce mai caut în lume,
Dacă tot te-am pierdut.

(Din doi în doi, 2003)

NU REGIZEZ DISTANŢA DINTRE NOI
Când în bemol, când în diez,
Când înainte, când-napoi,
Putere n-am să regizez
Toată distanţa dintre noi.
Ea se creează natural,
Din umbra mea, din umbra ta,
Ca să mă simt un ultim cal
Ce n-are dreptul la o şa.
Stă depărtarea la refren
Şi se repetă delirant,
De parcă între noi e-un tren
Ce-mpinge gările-n neant.
Alergi spre mine şi alerg,
Pe drumul, zi de zi, mai lung
Şi, dacă n-am fugi în cerc,
N-ar fi s-ajungi, n-ar fi s-ajung.

Aceeaşi muchie de cuţit,
Aceleaşi pante de noroi,
Mă tem că ne-am obişnuit
Cu depărtarea dintre noi.
Psihologie de amanţi,
Nărav de camarazi de front,
Mereu mai reci şi mai distanţi,
Ca orizont de orizont.
Ne e din ce în ce mai greu,
Nu ne putem preface, nu
Un capăt trist al lumii, eu,
Un capăt trist al lumii, tu.
Distanţi la suflet şi la trup,
Tu mă infirmi, eu te infirm,
Suntem silabe ce se rup,
Dintr-un cuvânt rămas infirm.
Mă-ndemni, aşa cum te îndemn,
Să ne unim pe-acelaşi ring
Suntem magneţi de-acelaşi semn,
Ce se doresc şi se resping.
14 februarie 2004
(Ninsoarea de adio, 2004)

IARNA DEFINITIVĂ
După ierni ce vin şi pleacă
Şi urmează primăveri,
După tot borhotul cinic
De îngheţ şi temenea,
După trăsnetul de vară,
După dragostea de ieri,
A venit şi marea iarnă
Care nu va mai pleca.
Primăvara aberantă,
Care ne-a făcut de foc
Trebuia să se sfârşească,
Să se intre în normal,
Fie şi de-o amintire,

Prea puţin mai au noroc,
A venit la mine iarna
Imediat după final.
Logica de totdeauna
A acestui anotimp
S-a schimbat şi mă sfidează
Cum îl simt la mine-n corp,
Nu mai am la îndemână
Nici un anotimp de schimb,
Duc pe sânge gheaţa lumii,
Pipăi drumul ca un orb.
Nu mai am nici chef de viaţă,
Nici puterea să mai lupt,
Frigul mă înlocuieşte
În ce vreau şi în ce ştiu,
Numai iarnă e deasupra,
Numai iarnă dedesubt,
Statuarul om de gheaţă
Care sunt, e încă viu.
Sediul iernii e în mine,
Fără-ncuviinţarea mea,
Ochii mei sunt plini de iarna
Polului interior,
Nici nu mă mai tem de moarte
Căci treptat voi îngheţa,
Numai rănile recente
Nu cedează, mă mai dor.
Iar dacă îngheţ mai grabnic
Tot mai sper la vreun dezgheţ,
Care s-ar putea să vină
Pentru-aceşti gheţari eterni,
Mi-a plăcut lumina verii
Şi am pus pe viaţă preţ,
Ca să fiu, de azi încolo,
Căuzaş al marii ierni.
Nu mi-e dor de primăvară,
Parcă vreau să n-o mai ştiu,

Mă învăţ cu frigul tragic
Al părerilor de rău,
Nicăieri nu urcă iarna
Ca într-un bărbat pustiu,
Iarna mi-a suit în braţe,
Iarna ţine locul tău.
Soarele nu mă mai vede,
Căci el însuşi e-n reflux,
Şi, prin vatra noastră, focuri
Trec din ce în ce mai greu,
A venit la mine iarna,
În ediţie de lux,
Mi s-a instalat în sânge,
Iarnă am ajuns şi eu.

(Liber să sufăr, 2003)

DUMNEZEUL SALVĂRII
Închide fereastra, perdeaua o lasă,
Dă zgomotul mării afară din casă,
Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pântec,
S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec,
Să fiu tot o rană, să fii tot o rană,
Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.
Eu las adevărul acesta să steie,
Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie,
La noapte, plângând lângă tot ce mă doare,
Pe ochi, desena-te-voi, straniu, cu sare.
Dă marea afară din casă şi vino,
Nestinso, neblândo şi iar nestrăino,
Pereche de umbră noptatecă pune
În contul durerii că eşti slăbiciune,
Că inima-mi pică din piept şi mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă,
Că norii se-adună şi vremea se strică

Şi eu, stând sub grijă, te ţin ca pe-o fiică,
Dar tu dintre toate mai noua, mai vechea,
Îmi eşti dulcea umbră, impasul, perechea,
Tu, dramă cu mii de soluţii greşite,
Te plâng până ochii îmi ies din orbite.
Fii azi râzătoare, fii azi optimistă,
Soluţia bună e-n noi şi există
Şi dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată,
Din dragostea noastră nebună şi bună,
Cu marea în casă şi-n pat arşi de lună
Eu ştiu că s-ar naşte sub cinice astre
Alţi doi să repete-ntrebările noastre.
Ţi-ai naşte copilul, ţi-ai naşte copila,
În pumni de olar ar surâde argila
Şi dacă nu e Dumnezeu să audă
Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă,
Din dragostea noastră, prin timpul prea greul,
S-ar naşte el, vindecător, Dumnezeul,
Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa
Ar face să cânte prin noi suferinţa.
Iubito, amână secunda fatală,
Să dăm alor noştri şi dramă, şi boală,
Copiilor noştri să dăm să învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.
Dă zgomotul mării afară din casă,
Vreau linişte, linişte, marea m-apasă,
Vreau moartea să vină să lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.
Şi mută din tine în mine durerea,
Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea,
Te-nchină şi crede, în mine te mută,
Cu jale cu tot şi cu clipa temută.
Şi dacă se-ngăduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra,
Să intre barbara şi tulburea mare,
Prin noi în pământul pe care nu-l doare,

Să intre săratele zbateri şi unde,
Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde,
Să-mi spele armura, să-ţi treacă de coapsă,
Căci marea e singura lumii pedeapsă,
Să rupă, în val, santinele de veghe,
Căci marea e singura morţii pereche,
Să vină fatal, consfinţind cu toţi solii,
Mutarea în mine a dramei şi bolii,
Să vină să stingă cu tot vicleşugul
Şi lampa din casă şi ochii, şi rugul
Şi-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte,
Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cegă,
Din Marea Niponă, din Marea Norvegă,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsă, iubito, mirare,
Iubito de neguri, iubito de lună,
Iubito de taină şi jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de şoapte,
Suav miazăzi şi brutal miazănoapte,
Dar astea sunt simple şi bune cuvinte,
Sunt legile care fac vieţi şi morminte,
Dar astea nimic nu înseamnă când vine
O grijă la mine şi moartea la tine.
Apleacă-ţi fiinţa prin ceaţa albastră,
Să naştem salvarea din dragostea noastră,
Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine
Să vină mai repede, să-ţi fie bine,
Să vină să urle că mama şi tatăl
Ii sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l,
Dă sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească,
În ritm fară pauză neomenească,
Dă pântecul tău, rodniciei, seminţei,
Fii gazdă nu bolii, ci vieţii, fiinţei,
Tu meriţi pământul să-ţi stea sub picioare,
Regină prea blândă şi nemuritoare,
Din mare să-ţi bată mătănii catargul,

Cum buzele tale îşi tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit şi te ştie
Şi eşti bucurie, şi eşti tragedie.
Hai, vino, în liniştea mea neguroasă,
Dă zgomotul mării afară din casă
Şi-n larmele lumii şi-n templele mării
Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

(Iubiţi-văpe tunuri, 1981)

ÎŢI VA LIPSI MARTORUL
Pedeapsa pentru cât de cinică
Vrei să pari şi ajungi să fii:
Şi-aşa, şi-aşa, peste câţiva ani,
Când te vei lăuda cu faptul
Că te-am iubit,
Nu te va mai crede
Nimeni şi-ţi va lipsi
Principalul martor care tocmai
Fusesem eu,
În aceste timpuri.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ-MI SCRII
Atât: să-mi scrii din locul tău de viaţă cum mai trăieşti şi ce mai spui, ce faci, să-mi umpli anii repezi şi săraci cu plânsul tău curat de neagră ceaţă.
Să nu-mi scrii pe adresa de acasă ci pe aceea pe care ţi-o spun, pe-adresa cimitirului comun, că e mai sigură şi mai frumoasă.
Te rog să-mi scrii cu lux de amănunte ce face lumea scundă unde mergi şi de-ţi mai aminteşti un deal de melci şi clopotul bisericii din munte.
Te rog să-mi scrii, pierduta mea iubită, ce umilinţe îţi mai bat în prag, să vin şi la răspundere să-i trag; te rog să-mi scrii cât eşti de fericită.
Te rog să-mi faci din când în când plăcinte să mă inviţi, că tot

nu pot să vin, te rog să-mi spui ca unui om străin tot ce-ndeobşte fiecare minte.
Până atunci nădăjduiesc ca toate, câte le ai de-nvins, să le înfrângi, să nu mai ai nici un motiv să plângi să fii în linişte şi sănătate.
Să-ţi facă rudele o nuntă mare aşa cum se cuvine să şi ai, cu lăutari, cu invitaţi, cu cai, că meriţi totul, dulce disperare.
Să nu-mi scrii despre lucrurile-acestea că şi aşa, de azi, le presupun, din când în când să mai şi minţi povestea. Să-mi povesteşti atât: ce este bun.
Să-mi spui, de vei voi, cum o să iasă băiatul tău, suavul tău altoi, pe care am visat să-l facem noi din tată blond şi mamă-ntunecoasă.
Te du cu bine, deci, lalea suavă destin curat, apus fulgerător. Nu te acuz. Adio. Te ador. Şi poate, asta-i treaba cea mai gravă.
Atât mai vreau, fierbintea mea prinţesă, acum când ochii mei îi laşi pustii din când în când minciuni să-mi scrii, să-mi scrii, pe ultima şi tragica adresă.

(Iubiţi-vă pe tunuri, 1981)

TOTUŞI IUBIREA PESTE BLESTEM

Obsesia mea despre tine
Renaşte, în mine, acum
Şi iarăşi e rău şi e bine
Şi toate se află pe drum.
O clasică dragoste veche,
Transcrisă în versuri, cândva,
Acum îşi găseşte pereche
Şi replica este a ta.
Poemele mele supreme,
Trăite-ntre bine şi rău,
Acum, s-au întors ca probleme,
Le-aş trece pe numele tău.
Mereu, între viaţă şi moarte,
Mi-a fost şi mi-e dat să mă zbat,

Iar astăzi, când eşti prea departe,
Abia te mai strig, sugrumat.
Şi nu mai dau lumii de ştire
Ideea de care mă tem,
Că nu mai există iubire,
Aşa cum există blestem.
N-am cum să accept că, din toate,
Rămâne doar zborul târât
Şi faptul că nu se mai poate
Iubi decât rău şi urât.
Vin versuri străvechi să-mi inspire
Poemul cel nou ce îl chem
Şi totuşi există iubire,
În veci, peste orice blestem.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ VÂNĂM LUMINA LUNII

Doamnă a deşertăciunii care n-ai să pleci-napoi să vânăm lumina lunii cu-ntunericul din noi.
Să vânăm plângând la noapte lacrimi mari din ochii goi să vânăm lunare şoapte cu-ntunericul din noi.
Să vânăm vânatul dulce care eşti şi care sunt şi tot fuge pe pământ şi-ar veni şi iar s-ar smulge.
Doamnă, ce ne-arată luna? Vânător – vânat sunt una.

(Iubiţi-văpe tunuri, 1981)

JURĂMÂNT DE DRAGOSTE ŞI GELOZIE

Sunt gelos pe întreaga ta viaţă
Aş fi vrut să-ţi fiu frate întâi
Să te-nvăţ un cuvânt de verdeaţă
Şi străină apoi să-mi rămâi.
Aş fi vrut să-ţi fiu tată, iubito,
Ocrotind începutul fragil,
Şi-apoi vârsta în foc mistuind-o
Să mă nasc şi să-ţi fiu eu copil.

Să fiu pavăza ta absolută
Eu, prieten şi tot eu duşman
Şi duhovnica ta surdo-mută
Şi profesorul tău de pian.
Căci aproape îmi eşti; dar străină
Felinarul ce sunt arde gri
Dacă simte făcându-ţi lumină
Nălucirea că nu-i aparţii.
Şi te-aş duce în cârcă şi-n creier
Şi trecutul ţi l-aş cumpăra
Să-mi rămâi ori pe unde cutreier
Doar a mea, doar a mea, doar a mea.
Mânuit de nebuna idee,
De-ntrebarea cea fară răspuns
M-aş preface-n atom de femeie
Dacă ţie ţi-aş fi de ajuns.
Sunt gelos pe oricine te-atinge,
Chiar pe hainele tale-s gelos,
Pe ninsoare gelos când te ninge,
Pe oglinda ce minte frumos.
Cărţi poştale trecutul trimite
Cu adrese pierite de mult,
Dar eu plâng drumul fetei iubite,
Umilinţele ei le ascult.
Te-aş trimite-napoi în uitare
Şi m-aş şterge de gândul că eşti
Te iubesc, o iubire ce doare,
Cu-ncleştarea prea negrelor veşti.
Ţi-s şi tată, şi frate, şi soră
Ţi-s prieten, şi-ţi sunt şi duşman
Şi marcat de o gamă minoră
Sunt profesorul tău de pian.
Croitor pentru hainele tale
Eu pe faţă în rană te spăl
Şi-ţi aşez în picioare sandale
Şi-ţi sunt drog, şi-ţi sunt chin, şi-ţi sunt văl.
Blestemat sunt de lacrima mumii

Pentru tine să ard în prăpăd
Sunt gelos pe femeile lumii
Că mă fac uneori să le văd.
Dulcea mea, taina mea voluntară,
Rugul meu şi concret şi abstract.
O iubire de-abis mă omoară
Şi mai tare ca orice contract.
Gelozie urlând cu tandreţe
Eu sub piele la mine te duc
Gurii mele i-aş da să înveţe
În duet acest bocet de cuc.
Dacă-ţi spun că te-aş face mireasă
Şi în alb nupţial să te-nchid
Vreau să ştii că te-aş duce acasă
Ca la nuntă să te şi ucid.
Prea cuminteo şi-apoi prea rebelo
Julietă, din neam dispărut,
N-aş voi să mă cheme Othello,
Dar din umeri ce mâini mi-au crescut.
Sunt gelos pe văzduh şi pe mare
Şi mă doare când calc pe pământ
Sunt gelos şi pe scrisul cu care
Iţi trimit gelozia ce sunt.

(lubiţi-vă pe tunuri, 1981)

TESTAMENT DE DRAGOSTE
Ciudată senzaţie trăiesc
Voind să spun tot ce mă doare,
Cu puterea cuvintelor
Unui muribund care nu se mai teme
De greşeli gramaticale,
Ciudată senzaţie
Aceea de a începe să spun una
Şi de-a mă gândi imediat la altceva.
Toate cuvintele mi se par
Prea mici şi prea obosite,

Ca să poarte înţelesul pe care
Îl cânt şi îl aşez în ele
Şi totul pentru că te întâlnesc şi te pierd
Şi n-am tăria să-ţi caut defecte
Şi să-ţi inventez erori,
Agenţiile de presă sunt autorizate
Să anunţe că din cauza ta
Nu am chef de nimic că mă sting
Şi mă simt inutil şi ca scrum.
Toate străzile pe care am apucat să mergem împreună îmi creează o senzaţie de sufocare şi mi se aprind urechile când le străbat toate locurile pe unde ne-am ascuns de răutatea lumii,
Râd acum de noi şi de eroarea noastră.
Şi cel mai mult, draga mea, pierduta mea, mă umileşte să-mi închipui ceea ce ţi s-ar putea întâmpla.
Dacă-ţi va fi bine, mă va durea că nu ţi-a fost bine cu mine, dacă-ţi va fi rău, mă va durea că nu pot să fac nimic pentru tine, şi uite ce urât e totul, cu prieteni şi rude amestecându-se şi dându-şi cu părerea.
Unde-ai ajuns şi ce faci, Principesă Neagră? Hei, tu, care spuneai că vei muri odată cu mine, cum ai putea să mă faci să te cred că nici să trăieşti odată cu mine, în două localităţi diferite nu-ţi mai e la îndemână?
Ţin minte, desigur, ideea ta fixă
Că nu vrei să atentezi
La fericirea altora,
Dar află că, tocmai aşa
Cum mă obligi să trăiesc,
Nu mi-e bine, nu mi-e bine
Şi că, de când te-am pierdut,
Fetiţa mea are cel mai trist tată din lume,
Dar toate acestea probabil
Nu te mai interesează.
Nu mai ştiu ce faci,
Nu mai ştiu unde eşti,
Nu mai ştiu dacă mai exişti
Şi aş putea spune despre mine toate acestea,

E mizerabil în Bucureşti,
Plouă leşie pe mansarde,
Refulează subsolurile murdare,
M-am văzut cu nişte femei
Şi aş fi vrut să-mi placă vreuna,
Să m-aşez pe derdeluş
Să ajung jos în zăpadă şi să te uit,
Dar, cu cât le priveam mai atent, cu atât mi-era mai jale şi mai dor de tine, cu atât te regretam aşa cum fuseseşi, speriindu-mă că ai putea deveni ca ele.
Şi e aprilie, şi a venit toamna absurdă pe-aici, pe la noi, pe unde tu nu mai eşti şi au rămas numai câteva dintre modestele tale lucruri, femeie născută spre a fi nefericită.
Am văzut o fată ca tine
Printr-o gospodărie,
Umbla de colo-colo şi se făcea utilă,
Avea picioarele subţiri şi obosite,
Purta pantaloni ieftini,
Parcă direct pe oasele picioarelor
Şi nişte ciorapi mai grosuţi,
Traşi până la gleznă,
Şi mi-am dat seama că tu,
Principesă Neagră,
Ai luat-o pe drumul acesta
Şi mi te închipui într-o astfel de gospodărie,
Trebăluind şi îmbătrânind la grămadă,
Tu, care păreai născută
Pentru mersul pe vârfuri,
Prin creierul meu, când eu murmur:
„O, Doamne, apăr-o şi ia-mi-o din gând
Pe cea mai bună, pe cea mai tristă,
Pe cea mai condamnată dintre femeile
Pe care le-am iubit!”
Astfel îţi dedic eu ţie, care te-ai purtat nedrept cu mine, acest poem de dragoste, scris aproape de finalul unui mileniu în care n-a existat probabil nici o dragoste fericită
Îţi dedic o criză personală,

În plină criză mondială,
Trista mea Principesă Neagră,
Blestemată să nu devii niciodată regină,
Dar blestemată să nu fi
Nici umbra din bucătărie
Şi din gospodărie,
Care se face utilă trebăluind cu nişte pantaloni strânşi pe picioruţe cu nişte ciorapi traşi până la gleznă, în veşnica hăituială a unei trivialităţi mult îndrăgite care se numeşte familie şi n-au gunoierii timp s-o ia şi s-o ducă unde ar trebui. Ciudată senzaţie trăiesc scriindu-ţi în zadar aceste cuvinte pe care nu le vei mai citi niciodată, ciudată senzaţie că devin bătrân dintr-odată, în noaptea în care am înţeles că nici nu ne mai cunoaştem.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

SFÂRŞIT